

ผลของการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง เพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๘ โรงเรียนบ้านหนองจำซาก
อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี

ปริญญานิพนธ์

ของ

นุชนาฎ หงษ์ไกรเลิศ

18 ก.พ. 2540

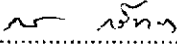
เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว

กันยายน 2539

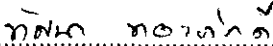
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญาบัตรฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษามหาบัณฑิต หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

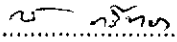
.....ประธาน

(รองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กรีทอง)

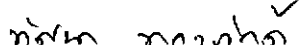
.....กรรมการ

(อาจารย์ทัศนากองภักดี)

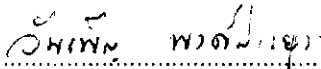
คณะกรรมการสอบ

.....ประธาน

(รองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กรีทอง)

.....กรรมการ

(อาจารย์ทัศนากองภักดี)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์วินเพ็ญ พงศ์ประยูร)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญาบัตรฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษามหา
หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ดร.ศิริภา พูลสุวรรณ)

วันที่.....๓๓.....เดือน.....กุมภาพันธ์.....พ.ศ.2539

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาของ รองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กรีทอง ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ อาจารย์ทัศนาก ทองภักดี กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ และ อาจารย์วันเพ็ญ พงศ์ประชูร กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติมในการสอบปากเปล่า ที่กรุณาให้คำปรึกษา พร้อมทั้งแนวความคิด และข้อเสนอแนะ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างมาก จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณ อาจารย์ไพศาล อ้นประเสริฐ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พงษ์พันธ์ พงษ์โสภณ อาจารย์สถาพร สาธุการ อาจารย์วิรัตน์ คำศรีจันทร์ และอาจารย์บรรพต สร้อยศรี ที่กรุณาให้คำแนะนำ และเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการทำวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการ และคณาจารย์โรงเรียนบ้านหนองซำซาก ที่ได้กรุณาให้ความช่วยเหลือในการดำเนินการทดลองเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณ อาจารย์เนตร และอาจารย์สุคนธ์ หงษ์ไกรเลิศ ที่ให้ความช่วยเหลืออำนวยความสะดวกในการทำวิจัยครั้งนี้

ขอขอบใจนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองซำซาก อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดชลบุรี ปีการศึกษา 2538 ที่ให้ความร่วมมือในการทดลองครั้งนี้เป็นอย่างดี

ขอขอบคุณ คุณสุภาพ และคุณนงนุช ว่องไวพาณิชย์ ที่ให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจในการทำวิจัยจนสำเร็จ

และที่สำคัญที่สุด ที่ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คือ คศ.จ่านงค์ คุณแม่กรรมิกา หงษ์ไกรเลิศ และคุณจิรศักดิ์ เหลืองรุ่งอุดม ที่เป็นผู้ให้การสนับสนุน เป็นขวัญ และกำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดมา

นุชนาฎ หงษ์ไกรเลิศ

สารบัญ

บทที่

หน้า

1	บทนำ.....	1
	คำนำ.....	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	3
	สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	3
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	3
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	4
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
2	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย.....	7
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง.....	7
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าว.....	27
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	38
	ประชากร.....	38
	กลุ่มตัวอย่าง.....	38
	เครื่องมือในการศึกษาค้นคว้า.....	39
	วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ.....	39
	ขั้นตอนในการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม.....	43
	แบบแผนการวิจัย.....	44
	การดำเนินการทดลอง.....	45
	วิธีจัดกระทำกับข้อมูล.....	47
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	47
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและศึกษาค้นคว้า.....	49
	สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	49
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	49

5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	54
บทย่อ.....	54
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	54
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	54
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	54
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	55
การดำเนินการทดลอง.....	55
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	57
อภิปรายผล.....	58
ข้อเสนอแนะ.....	59
บรรณานุกรม.....	61
ภาคผนวก.....	67
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	1-24

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1	เปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการให้ คำปรึกษาแบบยี่ดบุคคลเป็นศูนย์กลางก่อนและหลังการทดลอง..... 50
2	เปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนกลุ่มควบคุม ที่ได้รับข้อเสนอ ก่อนและหลังการทดลอง..... 50
3	เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม..... 51
4	แสดงความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนเป็นรายบุคคลในกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบยี่ดบุคคลเป็นศูนย์กลาง ตลอด 3 ระยะ..... 85
5	แสดงความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนเป็นรายบุคคลในกลุ่มควบคุม ที่ได้รับข้อเสนอ ตลอด 3 ระยะ..... 86
6	แสดงวิธีการวิเคราะห์คะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบยี่ดบุคคลเป็นศูนย์กลาง..... 87
7	แสดงวิธีการวิเคราะห์คะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการให้ข้อเสนอ..... 88
8	แสดงวิธีการวิเคราะห์ผลต่างของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนใน กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง..... 89

ภาพประกอบ

หน้า

- 16 ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนคนที่ 6 ในกลุ่มควบคุม
ที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ ตลอด 3 ระยะ..... 82
- 17 ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนคนที่ 7 ในกลุ่มควบคุม
ที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ ตลอด 3 ระยะ..... 83
- 18 ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนคนที่ 8 ในกลุ่มควบคุม
ที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ ตลอด 3 ระยะ..... 84

บทที่ 1

บทนำ

คำนำ

นับแต่อดีตเป็นต้นมา ประเทศไทยของเราได้มีประเพณี ตลอดจนวัฒนธรรมและค่านิยมอันดีงามที่ได้รับการอบรมจากคนรุ่นหนึ่งสู่บุคคลอีกรุ่นหนึ่ง และต่อ ๆ มา จนกลายเป็นเอกลักษณ์ของชาติไทย ซึ่งมีความเป็นอยู่อย่างเรียบง่าย มีความรักใคร่สามัคคีช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ต่อมาสภาพของสังคมไทยเริ่มเปลี่ยนแปลงไป การดำรงชีวิตเป็นแบบตัวใครตัวมัน ต่างคนต่างประกอบอาชีพของตน ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ลดน้อยลง ความเห็นแก่ตัวเพิ่มมากขึ้น ผู้ปกครองจึงไม่มีเวลาอบรมสั่งสอน และเอาใจใส่บุตรหลานของตน เด็กจึงเรียนรู้หลายสิ่งหลายอย่างด้วยตนเอง โดยเลียนแบบจากสิ่งต่าง ๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ ทำให้เด็กเห็นความคิดของตนเองเป็นใหญ่ ไม่ยอมรับฟังความเห็นของผู้อื่น ท้ายสุดจะกลายเป็นคนก้าวร้าว ต้องการจะเอาชนะไม่รู้จักอ่อนน้อมถ่อมตน ไม่สามารถร่วมงานกับใครได้ (สุจินต์ ผลากรกุล. 2533 : 3,14)

พฤติกรรมก้าวร้าวเกิดขึ้นได้ด้วยปัจจัยหลายอย่าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกิดจากการอบรมเลี้ยงดู สิ่งแวดล้อม และสุขภาพจิต ที่จะสืบเนื่องจากพันธุกรรม ซึ่งชิรวัดน์ นิจนตร (2526 : 1-6) และ หทัย ชิตานนท์ (2527 : 57-60) มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ และการเพิ่มจำนวนประชากรอย่างรวดเร็ว เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดปัญหาทั้งทางด้านสุขภาพจิต การปรับตัว และที่สำคัญคือการขาดความอบอุ่นในครอบครัว ทำให้เด็กมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน สุขภาพจิต และกายทรุดโทรม ปรับตัวลำบาก ก่อให้เกิดความคับข้องใจ ซึ่งเป็นผลให้เด็กแสดงพฤติกรรมออกมาในลักษณะของความก้าวร้าว

พฤติกรรมก้าวร้าวเป็นพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดปัญหาทางสังคม ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่สังคมจะต้องหาทางแก้ไข ทั้งนี้เพราะว่าเยาวชนเป็นทรัพยากรอันมีค่าและจะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศให้ก้าวหน้าต่อไป (พรทิพย์ ทรัพย์สิน. 2532 : 1) ซึ่งการควบคุมมิให้มีการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวของบุคคลนั้น ควรกระทำเสียตั้งแต่บุคคลยังอยู่ในวัยเด็กหรือในวัยประถมศึกษา

เพราะเด็กในวัยประถมศึกษาสามารถเรียนรู้ และจดจำได้ดี อีกทั้งประสบการณ์ในวัยประถมศึกษาจะเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิตต่อไปในอนาคต (สัมฤทธิ์ แก้วพูลศรี. 2534 : 2; อ้างอิงมาจาก กรมวิชาการ. 2520 : 23-26) จึงจำเป็นต้องทำอย่างเต็มที่ครูและผู้ที่เกี่ยวข้อง ควรอบรมสั่งสอนแนะนำช่วยเหลือให้เด็กในวัยประถมศึกษาที่มีพฤติกรรมที่เหมาะสมโดยมีการยับยั้งพฤติกรรมก้าวร้าวด้วยการหยุดคิด มีสติ รวมทั้งพิจารณาว่าจะแสดงพฤติกรรมอย่างไรจึงจะเหมาะสมหรือไม่รบกวนผู้อื่นให้ต้องหยุดชะงัก ไม่สามารถเป็นไปตามเป้าหมายของการเรียนการสอนได้

จากการที่ผู้วิจัยได้ไปสร้างสัมพันธภาพกับครูและนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองซำซาก โดยการไปช่วยทำงานและช่วยสอน นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ครูประจำชั้น สังเกตพฤติกรรมนักเรียน ทำสังคมนตรี และให้นักเรียนตอบแบบสอบถาม ๖ ข้อ พบปัญหาที่สอดคล้องกันคือ นักเรียนมีพฤติกรรมก้าวร้าว จำนวน 18 คน จากนักเรียนจำนวน 36 คนคิดเป็นร้อยละ 50 โดยการแสดงออกทางภาษาถ้อยคำ ได้แก่ ตวาด ตะโกน พูดหยาบคาย พูดด้วยน้ำเสียงแข็งกระด้าง พูดข่มขู่ผู้อื่น พูดดูถูกเหยียดหยาม และการแสดงออกทางด้านภาษาท่าทาง ได้แก่ ตะ แทะ ตี ขว้างปาสิ่งของ ผลัก ถีบ เขกศีรษะ ชกตอย ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้จำเป็นต้องได้รับการแก้ไข เพราะถ้าหากปล่อยไว้จะก่อให้เกิดปัญหาและจะติดนิสัยเป็นตลอดไป นอกจากนี้ยังส่งผลกระทบต่อผลการเรียนการสอน ทำให้การเรียนการสอนหยุดชะงักลงและไม่บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ นักเรียนก็ไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนเท่าที่ควร (เยาวภา กันทรวชิยากุล. 2530 : 1)

การลดพฤติกรรมก้าวร้าว อาจทำได้หลายวิธีเช่น การให้คำปรึกษา การศึกษารายกรณี เป็นต้น ในที่นี้ผู้วิจัยสนใจที่จะใช้วิธีการให้คำปรึกษา เพราะการให้คำปรึกษา โดยเฉพาะการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง เน้นให้ผู้รับคำปรึกษาระบายความรู้สึกและความคับข้องใจออกมา โดยมีผู้ให้คำปรึกษาคอยช่วยเหลือ ให้เขารู้จักตนเอง และสามารถช่วยตนเองได้ในที่สุด (อารยา จิยะจันทร์. 2535 : 2; อ้างอิงมาจาก Rogers and Wallen. 1946 : 5) ซึ่งสอดคล้องกับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลของ ซีเรนี (วัชร ทรัพย์มี. 2522 : 236; อ้างอิงมาจาก Serene. 1953) ที่ทดลองให้คำปรึกษาเพื่อกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนแก่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ โดยให้คำปรึกษาแก่นักเรียน

ประเภทนี้ 1 หรือ 2 ครั้ง และให้คำปรึกษาแก่พ่อแม่ของเด็ก 1 ครั้ง ปรากฏว่าได้ผลดี ดังนั้น การให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง น่าจะช่วยทำให้นักเรียนลดพฤติกรรมก้าวร้าวลงได้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการทดลองการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง เพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองซำพาก อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนก่อนและหลังได้รับข้อเสนอแนะ
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางกับนักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง
2. นักเรียนมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง หลังจากได้รับข้อเสนอแนะ
3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะเป็นแนวทางให้ครู อาจารย์และบุคคลที่เกี่ยวข้องนำเอาวิธีการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางไปใช้ให้คำปรึกษาแก่นักเรียน เพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองซำซาก อำเภอบ้านปึง จังหวัดชลบุรี ปีการศึกษา 2538 ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวสูงกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 50 ขึ้นไป และที่ได้รับการประเมินจากครู จากสังคมมิติ และแบบสอบถามโครเอเชีย จำนวน 18 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองซำซาก อำเภอบ้านปึง จังหวัดชลบุรี ปีการศึกษา 2538 ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวสูงกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 50 ขึ้นไป และที่ได้รับการประเมินจากครู จากสังคมมิติ และแบบสอบถามโครเอเชีย จำนวน 16 คน ที่ได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากรแล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน

3. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีลดพฤติกรรมก้าวร้าว ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 วิธีคือ

3.1.1 การให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง

3.1.2 การให้ข้อเสนอแนะ

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมก้าวร้าว

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง หมายถึง กระบวนการช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษาเป็นรายบุคคล งานที่นี้คือให้นักเรียนได้ระบายความรู้สึกและความคับข้องใจโดยผู้ให้คำปรึกษาให้ความช่วยเหลือ เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจตนเองและมองเห็นแนวทางช่วยเหลือตนเองได้ การให้คำปรึกษาค้นคว้าครั้งนี้แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ขั้นเริ่มต้นให้คำปรึกษา ขั้นให้คำปรึกษา และขั้นยุติการให้คำปรึกษา ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 ขั้นเริ่มต้นให้คำปรึกษา เป็นขั้นที่เริ่มจากการสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้

คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความไว้วางใจ มั่นใจ ได้รับการยอมรับ และสามารถแสดงความรู้สึกรออกมาได้อย่างปราศจากความกดดันใด ๆ ผู้ให้คำปรึกษาต้องมีความจริงใจ ยอมรับผู้รับคำปรึกษาโดยปราศจากเงื่อนไข มีความเข้าใจผู้รับคำปรึกษา และรักษาความลับของผู้รับคำปรึกษา

1.2 ขั้นให้คำปรึกษา เป็นขั้นที่ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคต่าง ๆ ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิด การใช้คำถามปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนซ้ำ การเรียบ การตีความหมาย การทำให้เกิดความกระฉ่าง การให้กำลังใจและการสรุปความ เทคนิคต่าง ๆ ที่ใช้ให้คำปรึกษาจะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจตนเองได้ดีขึ้น และสามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้

1.3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา เป็นขั้นที่ผู้ให้คำปรึกษาให้ผู้รับคำปรึกษาสรุปปัญหาต่าง ๆ และแนวทางแก้ไข และผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติมและให้กำลังใจตลอดจนช่วยหาทางปฏิบัติต่อไป หลังจากนั้น จะมีการนัดหมายผู้รับคำปรึกษาในการพบกันครั้งต่อไป

วิธีการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคล เป็นศูนย์กลางนี้ใช้กับกลุ่มทดลอง

2. การให้ข้อเสนอแนะ หมายถึง วิธีการลดพฤติกรรมก้าวร้าวด้วยการให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับการลดพฤติกรรมก้าวร้าว โดยการให้ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมก้าวร้าวและการลดพฤติกรรมก้าวร้าว ในการให้ข้อเสนอแนะแต่ละครั้ง จะดำเนินการเป็นขั้น 3 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียน เพื่อนำเข้าสู่เรื่องตามจุดมุ่งหมายในแต่ละครั้ง

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการ ผู้วิจัยฉายวิดีโอทัศน์ให้นักเรียนเรียนรู้ แล้วมีการซักถามเมื่อมีข้อสงสัย

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปสิ่งที่ได้จากเอกสารหรือชมวิดีโอทัศน์ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

วิธีการให้ข้อเสนอแนะนี้ใช้กับกลุ่มควบคุม

3. พฤติกรรมก้าวร้าว หมายถึง การที่นักเรียนแสดงออกทางด้านภาษาถ้อยคำ (Verbal Language) และภาษาท่าทาง (Body Language) ที่สามารถสังเกตได้ ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวทำให้เพื่อนอับอาย เสียหาย ไม่พอใจ หรือไม่สบายใจ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.1 พฤติกรรมก้าวร้าวด้านภาษาถ้อยคำ ได้แก่ ตวาด ตะโกน พูดหยาบคาย พูดด้วยน้ำเสียงแข็งกระด้าง พูดชมเชยผู้อื่น พูดดูถูกเหยียดหยาม

3.2 พฤติกรรมก้าวร้าวด้านภาษาท่าทาง ได้แก่ เตะ ตี ขว้างปาสิ่งของ ผลัก ถีบ เขกศีรษะ ชกต่อย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยจัดเรียงลำดับ ดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบยี่ตบุคคล เป็นศูนย์กลาง
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบยี่ตบุคคล เป็นศูนย์กลาง
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบยี่ตบุคคล เป็นศูนย์กลาง
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าว
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าว
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าว

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบยี่ตบุคคล เป็นศูนย์กลาง

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบยี่ตบุคคล เป็นศูนย์กลาง

1.1.1 ความหมายของการให้คำปรึกษา

ได้มีผู้ให้ความหมายของการให้คำปรึกษาไว้ต่าง ๆ ดังนี้

รอเจอร์ส (Rogers. 1942 : 3) กล่าวว่า การให้คำปรึกษา ประกอบด้วยลำดับขั้นในการติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคลโดยตรง ซึ่งบุคคลหนึ่งมีจุดประสงค์หรือเป้าหมายที่ต้องการความช่วยเหลือจากอีกบุคคลหนึ่ง ในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติและพฤติกรรมของเขา

กุสเทด (Gustad. 1953 : 17) กล่าวว่า การให้คำปรึกษา คือ กระบวนการที่มุ่งที่การเรียนรู้ ซึ่งดำเนินการอย่างง่าย ๆ ระหว่างบุคคลหนึ่งกับอีกบุคคลหนึ่ง บุคคลที่มีทักษะทางจิตวิทยาและความรู้ คือผู้ให้คำปรึกษา ซึ่งพยายามหาทางช่วยเหลือผู้รับคำ

ปรึกษาด้วยวิธีการที่เหมาะสม เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับตนเองเรียนรู้วิธีการนำความเข้าใจที่ได้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ ผลสุดท้ายก็มีความสุข และเป็นสมาชิกที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม

เพริซ (Perez. 1965 : 15) กล่าวว่า การให้คำปรึกษา คือ กระบวนการปะทะสัมพันธ์ระหว่างผู้รับคำปรึกษาที่ต้องการความช่วยเหลือกับผู้ให้คำปรึกษา ผู้ซึ่งได้รับการอบรมฝึกฝนและได้รับการศึกษาที่จะให้ความช่วยเหลือ

ไอวีย์ ไอวีย์ และดาวนิง (Ivey, Ivey and Downing. 1987 : 3) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาคือกระบวนการช่วยเหลือบุคคลปกติให้สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ สามารถปฏิบัติต่อตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วิลลีย์ และแอนดรู (ปราณี เถกิงพล. 2520 : 192 ; อ้างอิงมาจาก Willey and Andrew. n.d.) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการเรียนรู้ซึ่งกันและกันระหว่างบุคคลสองคน ซึ่งบุคคลผู้หนึ่งต้องการความช่วยเหลือจากบุคคลอีกผู้หนึ่ง ซึ่งได้รับการศึกษาและการฝึกฝนอบรมมาเพื่อการนี้โดยเฉพาะ พร้อมทั้งมีพื้นฐานความรู้และมีประสบการณ์อย่างพอเพียง มีความสามารถที่จะใช้เทคนิคในการจัดการและวิธีการที่จะช่วยให้แต่ละคนรู้จักและเข้าใจตนเอง สามารถนำตนเองไปสู่จุดมุ่งหมายที่จะนำไปสู่พัฒนาการ และการเจริญเติบโตถึงขีดสุดในสังคมระบอบประชาธิปไตยนี้

ไทเลอร์ (พงษ์พันธ์ พงษ์โรสภา. 2525 : 2 ; อ้างอิงมาจาก Tyler. n.d.) ได้กล่าวว่า การให้คำปรึกษา หมายถึง ขบวนการให้ความช่วยเหลือแก่ผู้รับคำปรึกษา เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาใช้ความสามารถที่เขาอยู่จัดการกับชีวิตตนเองได้ เช่น สามารถตัดสินใจเองได้ และแก้ปัญหาการขัดแย้งทางอารมณ์ได้

ฟองพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 1) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการที่แสดงถึงมนุษยสัมพันธ์ที่ละเอียดอ่อนระหว่างบุคคล โดยบุคคลหนึ่งทำหน้าที่ให้คำปรึกษา และอีกบุคคลหนึ่งคือผู้มาขอรับคำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาหมายถึงบุคคลที่ได้รับการศึกษา มีประสบการณ์ความรู้ความสามารถในทางการให้คำปรึกษาและทางจิตวิทยา สามารถให้ความ

ช่วยเหลือและคำปรึกษาแก่ผู้มาขอรับคำปรึกษา เพื่อให้บุคคลที่มารับคำปรึกษา เข้าใจปัญหาหรือเรื่องราวที่นำมาปรึกษา สามารถใช้พลังปัญญาและความสามารถของตนเองในการตัดสินใจตกลงที่จะเลือกกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดในวิถีทางที่เหมาะสมที่เขาบรรณา และในที่สุด บุคคลที่มาขอรับคำปรึกษา จะสามารถป้องกันปัญหา แก้ปัญหา และพัฒนาตนเองได้อย่างเหมาะสมที่สุด

เจียร์นีย์ ทรงชัยกุล (2533 : 730) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาคือ กระบวนการช่วยเหลือซึ่งเกิดจากความสัมพันธ์ร่วมมือกันเป็นอย่างดีระหว่างผู้ให้และผู้รับคำปรึกษา โดยที่ผู้ให้คำปรึกษาจะให้ความช่วยเหลือแก่ผู้รับคำปรึกษา เพื่อให้เขาเข้าใจตนเอง และสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น มีทักษะในการตัดสินใจแก้ไขปัญหาคืออย่างมีประสิทธิภาพ สามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเหมาะสม และดำเนินชีวิตด้วยความสุข

วัชรีย์ ทรัพย์มี (2533 : 5) กล่าวว่า การให้บริการปรึกษาเป็น กระบวนการของสัมพันธ์ภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษา ซึ่งเป็นนักวิชาชีพที่ได้รับการฝึกอบรมกับผู้รับคำปรึกษา ซึ่งต้องการความช่วยเหลือ เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษา เข้าใจตนเอง เข้าใจผู้อื่นและ เข้าใจสิ่งแวดล้อมเพิ่มขึ้น ให้ปรับปรุงทักษะในการตัดสินใจและทักษะในการแก้ปัญหา ตลอดจนปรับปรุงความสามารถในการที่จะทำให้ตนเองพัฒนาขึ้น

จากเอกสารที่กล่าวมาแล้วข้างต้นสรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาเป็น กระบวนการให้การช่วยเหลือ ซึ่งเกิดจากสัมพันธ์ภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษากับผู้รับคำปรึกษา โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิค หรือวิธีการต่าง ๆ ที่จะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้เข้าใจตนเอง อย่างถ่องแท้สามารถเข้าใจผู้อื่น ตลอดจนสิ่งแวดล้อมได้อย่างถูกต้อง เพื่อนำไปสู่การปรับปรุงพัฒนาตนเองได้อย่างเหมาะสมและ เป็นบุคคลที่มีประสิทธิภาพ

1.1.2 ความหมายของการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง

“ได้มีผู้ให้ความหมายของการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางไว้ต่าง ๆ ดังนี้

การให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง หมายถึง กระบวนการช่วยเหลือให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถช่วยตัวเองได้ ซึ่งจะเน้นการพัฒนาบุคคลโดยการสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคลเป็นสำคัญ (Rogers. 1942 : 3)

วัชรี ทรัพย์มี (2533 : 5) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคล เป็นศูนย์กลางเป็นการให้คำปรึกษาที่เน้นให้ผู้รับคำปรึกษายอมรับความจริง พิจารณาสິงต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง เพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นตัวของตัวเอง รู้สึกว่าตัวเองมีคุณค่า และสามารถปฏิบัติการกิจในชีวิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ

อารยา จิยะจันทร์ (2535 : 18) กล่าวว่า ความหมายของการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางนั้น ผู้ให้คำปรึกษาต้องยอมรับและเข้าใจผู้รับคำปรึกษา เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องตามความเป็นจริง

เจียรนัย ทรงชัยกุล (2533 : 755) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง เป็นการให้คำปรึกษาแบบเน้นความรู้สึกของผู้ให้คำปรึกษาที่มีต่อผู้รับคำปรึกษา โดยผู้ให้คำปรึกษาสร้างสัมพันธภาพที่อบอุ่นในการให้คำปรึกษา ให้ผู้รับคำปรึกษาระบายความรู้สึกความคับข้องใจออกมา เพื่อให้เขาสามารถดำเนินชีวิตของตนเองได้อย่างเหมาะสม

จากเอกสารข้างต้น สรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง เป็นกระบวนการในการช่วยเหลือ โดยให้ผู้รับคำปรึกษาได้ระบายความรู้สึกและความคับข้องใจ โดยผู้ให้คำปรึกษาให้ความช่วยเหลือ เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจตนเองและมองเห็นแนวทางในการช่วยเหลือตนเองได้

1.1.3 วิวัฒนาการของทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง

คาร์ล แรมสัน รอเจอร์ส (Carl Ramson Rogers) เป็นผู้บุกเบิกและพัฒนาทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง ซึ่งทฤษฎีนี้มีการเปลี่ยนแปลงเป็น 4 ระยะคือ (คมเพชร ภัทรสุภกุล. 2530 : 62-63)

1) The Nondirective Stage(1940-1950) การให้คำปรึกษานี้ในช่วงนี้เน้นเทคนิคการสะท้อนความรู้สึกและเทคนิคการไม่นำทางในการให้คำปรึกษา

2) The Client-Centered Stage (1950-1957) ในช่วงนี้มีการเปลี่ยนแปลงการให้คำปรึกษาแบบไม่นำทางมาเป็นการให้คำปรึกษาแบบยึดผู้รับคำปรึกษาเป็นศูนย์กลาง ซึ่งเกิดขึ้นในระยะที่รอเจอร์สกำลังพัฒนาทฤษฎีบุคลิกภาพและการให้คำปรึกษา โดยเน้นว่าการที่บุคคลแสวงหาความช่วยเหลือนั้นมาจากการรักษาและไม่ขัดกั้นขณะการฟังภาคตนเอง

ไม่ได้แค่คนไข้จะเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบ ผู้รักษาจะถูกมองว่าเป็นผู้ที่เร่งเร้าให้มีการแก้ปัญหาเกิดขึ้น

3) The Experiential Stage (1957 - 1975) ในระยะนี้ผู้ที่คำปรึกษาามีเสรีภาพมาก ประสบการณ์ของผู้ให้คำปรึกษาจะมีความสำคัญเท่า ๆ กับประสบการณ์ของผู้รับคำปรึกษา

4) The Person-Centered Stage (1975 ถึงปัจจุบัน) ในระยะนี้รอเจอร์ส เริ่มเปลี่ยนแปลงความสนใจไปยังตัวบุคคลเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นรายบุคคลหรือกลุ่มก็ตาม รอเจอร์สจะเน้นการพัฒนาบุคคลโดยการสร้างสัมพันธภาพระหว่างบุคคลเป็นสำคัญ

1.1.4 ทักษะเกี่ยวกับมนุษย์ของรอเจอร์ส

รอเจอร์ส (เจียรนีย์ ทรงชัยกุล. 2533 : 755 - 756 : อ้างอิงมาจาก Rogers. n.d.) มีทักษะเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ ซึ่งสรุปสาระสำคัญได้ 5 ประการคือ

- 1) มนุษย์มีความสามารถ มีเหตุผลและนำตนเองได้ เขาพร้อมที่จะเติบโตงอกงาม หากเขาได้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อความเจริญงอกงาม
- 2) มนุษย์มีแนวโน้มที่จะพัฒนาตนเองได้ ถ้าจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเจริญงอกงามให้มนุษย์ย่อมสามารถที่จะพัฒนาตนเองได้ ทั้งนี้ เพราะโดยธรรมชาติมนุษย์ต้องการความอยู่รอด และต้องการการพัฒนาตนเองให้มีความสุขสบาย และประสบความสำเร็จ ด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงพยายามที่จะพึ่งตนเองและพัฒนาตนเองให้มาซึ่งสิ่งที่ปรารถนาสำหรับชีวิต
- 3) มนุษย์เป็นคนที่มีคุณค่าและน่าเชื่อถือ โดยธรรมชาติแล้ว มนุษย์เป็นคนดี สามารถที่จะดำเนินชีวิตด้วยความสุขตามอัตภาพมีผลผลิตที่สร้างสรรค์
- 4) มนุษย์รับรู้เกี่ยวกับตนเองและสิ่งแวดล้อมตามประสบการณ์ของตน พฤติกรรมและการปรับตัวของมนุษย์นั้น มักจะเป็นไปอย่างสอดคล้องกับการรับรู้เกี่ยวกับตนเองและสิ่งแวดล้อมตามประสบการณ์ของตัวเอง และการรับรู้สิ่งต่าง ๆ ของแต่ละบุคคลซึ่งแตกต่างกันไปจากของคนอื่นนี้ จะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของแต่ละบุคคล ด้วยเหตุนี้ การที่เราจะ

เข้าใจพฤติกรรมของบุคคลใดนั้น เราจึงควรพยายามทำความเข้าใจว่าบุคคลนั้นมีการรับรู้สิ่งต่าง ๆ ต่างอย่างไร กรอบแห่งการรับรู้หรือโลกทัศน์ของเขา เป็นอย่างไร เจตคติและค่านิยมของเขา เป็นอย่างไร

5) มนุษย์ต้องการการยอมรับ และความรับความเชื่ออาทรจากผู้ที่ใกล้ชิดผู้ที่มีความสำคัญสำหรับตัวเขาและผู้ที่เขาเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์ด้วย

แฮนเซน สเตวิก และวอร์เนอร์ (Hansen, Stevic and Warner, 1986 : 106) กล่าวว่า ในทัศนะเกี่ยวกับมนุษย์ของรอเจอร์สนี้ บุคคลที่ได้รับโอกาสสำหรับความเจริญงอกงามนี้จะสามารถพัฒนาไปสู่การปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มประสิทธิภาพ (Fully Functioning) โดยช่วยให้เขาสามารถเผชิญกับสถานการณ์ใหม่ ๆ ในวิถีทางที่สร้างสรรค์ สามารถดัดแปลงให้เหมาะสมกับตนเอง ไม่มีการบิดเบือนหรือปฏิเสธในการตระหนักรู้เกี่ยวกับเหตุการณ์เหล่านั้น

สรุปได้ว่า รอเจอร์สมองมนุษย์ว่าเป็นบุคคลที่มีคุณค่า สามารถพัฒนาตนเองไปในวิถีทางที่ดีงามหรือทางบวกได้ ถ้าเขาได้รับโอกาสที่ดีนั้น

1.1.5 โครงสร้างของบุคลิกภาพในแนวคิดของรอเจอร์ส

รอเจอร์ส (เจียร์นีย์ ทรงชัยกุล, 2533 : 756 : อ้างอิงมาจาก Rogers, n.d.) ได้เสนอทัศนะเกี่ยวกับโครงสร้างของบุคลิกภาพว่ามีศูนย์กลางอยู่ที่ "ตน" โดยตนเองนั้นเป็นผลรวมของบุคลิกลักษณะ องค์ประกอบและพฤติกรรมที่ประกอบขึ้นเป็นตัวบุคคลและรอเจอร์ส (คมเพชร ฉัตรสุภากุล, 2530 : 65-66 ; อ้างอิงมาจาก Rogers, n.d.) กล่าวว่าโครงสร้างบุคลิกภาพประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ประการคือ อินทรีย์ (Organism) สนามแห่งประสบการณ์ (Phenomenal Field) และตน (Self)

1) อินทรีย์ งานที่นี้หมายถึงบุคคลแต่ละคน แต่เน้นที่ว่าเป็นส่วนรวมของบุคคล ๆ นั้นถ้าขาดส่วนใดส่วนหนึ่งไปก็จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในส่วนอื่น ๆ อินทรีย์ในที่นี้ ประกอบด้วยความคิด (Thoughts) พฤติกรรม (Behaviors) และร่างกาย (Physical Being) เมื่อบุคคลมีการตอบสนองกับสิ่งเร้าก็จะใช้ส่วนประกอบทั้งสามส่วนนี้แสดงปฏิกิริยาโต้ตอบกับสิ่งเร้า

2) สนามแห่งประสบการณ์ หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่บุคคลประสบอยู่ บุคคลจะอยู่ในโลกแห่งประสบการณ์ที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาโดยที่มีตนเป็นศูนย์กลาง ประสบการณ์ที่กล่าวถึงนี้ ไม่ใช่เฉพาะสิ่งที่อยู่ภายนอกตัวบุคคลเท่านั้น แต่จะรวมถึงเหตุการณ์ต่างต่างภายในตัวบุคคลด้วย เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นบางครั้งก็อยู่ในระดับจิตสำนึกบางครั้งก็ไม่ใช่

3) "ตน" นี้พัฒนามาจากการที่อินทรีย์มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม ในขณะที่ตนกำลังพัฒนา ขั้นนี้ตนก็จะพยายามพิจารณาค่านิยมของบุคคลอื่นด้วย ซึ่งอาจจะเป็นการยอมรับหรือปิดเป็นค่านิยมของบุคคลอื่น ประสบการณ์ใดก็ตามที่สอดคล้องกับความคิดรวบยอดเกี่ยวกับตนก็จะเป็นที่ยอมรับ ซึ่งจะส่งผลให้บุคคลนั้นมีสุขภาพจิตดีเห็นคุณค่าของตนเอง ยอมรับตนเอง แต่ในทางตรงกันข้าม ถ้าบุคคลใดได้รับประสบการณ์ที่ไม่สอดคล้องกับความคิดรวบยอดของตน ก็จะก่อให้เกิดความวิตกกังวล อารมณ์แปรปรวนมีการปรับตัวในแนวทางที่ไม่เหมาะสม

นอกจากนี้ รอเจอร์ส (เจียรนีย์ ทรงชัยกุล. 2533 : 756 ; อ้างอิงมาจาก Rogers. n.d.) ยังได้สนใจเกี่ยวกับตนในอุดมคติ (Ideal Self) ซึ่งหมายถึงตัวเราที่ปรารถนาจะเป็นกับตนที่เป็นจริง (Real Self) โดยกล่าวว่าถ้าบุคคลใดมีตนในอุดมคติสอดคล้องกับตนที่เป็นจริงจะทำให้บุคคลนั้นยอมรับตนเอง มีบุคลิกภาพที่เหมาะสมและมีแนวโน้มที่จะพบกับความสำเร็จ มีความสุขในชีวิตปัจจุบัน แต่ถ้ามีช่องว่างระหว่างตนที่เป็นจริงกับตนในอุดมคติมาก ๆ ย่อมมีผลให้บุคคลนั้นมีความรู้สึกขัดแย้ง คับข้องใจ ไม่สามารถยอมรับตนเองตามความเป็นจริงได้ มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม และอาจไม่พบความสำเร็จ ความสุข ความพึงพอใจในชีวิตได้ ดังที่รอเจอร์ส (Hansen, Warner and Smith. 1940 : 149 ; Citing Rogers. 1962) กล่าวว่า สาเหตุพื้นฐานที่บุคคลไม่สามารถปรับตัวได้ คือความไม่สอดคล้องระหว่างความคิดเกี่ยวกับตนเองกับประสบการณ์ของตนที่ได้รับสภาวะความไม่สอดคล้องนี้ ทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกว่าได้รับการคุกคามทางจิตใจ ก่อให้เกิดความวิตกกังวล ดังนั้น การปรับปรุงบุคลิกภาพ (Personality Reintegration) จะเกิดขึ้นเมื่อผู้รับคำปรึกษาได้รับการยอมรับโดยปราศจากเงื่อนไขและได้รับการเข้าใจอย่างจริงจังจากบุคคลอื่น

การให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางนี้ เน้นที่ความรู้สึของผู้ให้คำปรึกษาที่มีต่อผู้รับคำปรึกษา แทนที่จะทำความเข้าใจในความคิดเห็นของผู้รับคำปรึกษา แต่เพียงอย่างเดียว ผู้ให้คำปรึกษาจะสะท้อนความรู้สึกเพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้รับคำปรึกษาจัดระบบความคิดเกี่ยวกับตนเอง งานพื้นฐานของผู้รับคำปรึกษาก็คือ การสร้างสัมพันธภาพที่อบอุ่นในการให้คำปรึกษา เพื่อจะได้กำจัดการคุกคามทางจิตใจและผู้ให้คำปรึกษาจะทำตัวเหมือนกับกระจกที่จะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจตัวเขาเอง และเข้าใจสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัวเขาได้ดียิ่งขึ้น (Corey. 1977 : 65 ; Citing Hart. 1970)

จากเอกสารข้างต้น สรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง เน้นการจัดหรือลดความทุกข์ทางอารมณ์และความรู้สึกของผู้รับคำปรึกษา โดยที่ผู้ให้คำปรึกษาได้สร้างสัมพันธภาพอันดีให้เกิดกับผู้รับคำปรึกษา ให้ผู้รับคำปรึกษาได้ระบายความรู้สึก ความคับข้องใจหรือความขัดแย้งในใจตนออกมา อันจะนำไปสู่การพิจารณาตนเองและสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ได้ดีขึ้นตามสภาพแห่งความเป็นจริง ซึ่งวิธีการดังกล่าวเป็นการส่งเสริมให้ผู้รับคำปรึกษาเป็นตัวของตัวเองสามารถจัดการดำเนินชีวิตของตนเองได้อย่างเหมาะสม

1.1.6 ข้อตกลงเบื้องต้นของทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง

ข้อตกลงเบื้องต้นของทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง มีดังนี้ (คมเพชร ฉัตรสุภกุล. 2530 : 64)

- 1) บุคคลจะอยู่ในโลกที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา โดยมีตนเองเป็นศูนย์กลาง ซึ่งโลกส่วนนี้จะครอบคลุมถึงประสบการณ์ต่าง ๆ ซึ่งไม่จำเป็นจะต้องเป็นไปในระดับจิตสำนึกและโลกส่วนตัวมีแต่เพียงตนเองเท่านั้นที่รู้ว่าเป็นอะไร
- 2) บุคคลจะตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อมในลักษณะที่เคยรับรู้มาก่อนหรือมีประสบการณ์มาก่อน ดังนั้น บุคคลจะถือว่าสิ่งแวดล้อมที่บุคคลรับรู้คือความจริงของเขา
- 3) บุคคลจะตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อมในลักษณะที่เป็นส่วนรวม
- 4) บุคคลมีแนวโน้มที่จะพยายามเข้าใจตนเองรักษาไว้ซึ่งประสบการณ์ต่าง ๆ และส่งเสริมให้เกิดความสมบูรณ์ในด้านประสบการณ์ ซึ่งจะทำให้ตนเองดูแลตนเองได้สร้างแบบแผนนี้ให้แก่ตนเองได้ มีเสรีภาพแห่งตน ทั้งนี้ไม่อยู่ภายใต้การควบคุมของบุคคลอื่น

- 5) การแสดงพฤติกรรมของบุคคล จะเป็นความพยายามโดยมีจุดมุ่งหมายที่บุคคลจะแสดงความต้องการของบุคคลเท่าที่รับรู้จากประสบการณ์ที่ผ่านมา
- 6) อารมณ์จะมีความเกี่ยวข้อง และมีส่วนในการเอื้ออำนวยให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ อย่างมีจุดมุ่งหมาย
- 7) การเข้าใจพฤติกรรมของบุคคลได้ดีที่สุด ก็คือ การเข้าใจความรู้สึกที่มีอยู่ภายในตัวบุคคล
- 8) เมื่อบุคคลมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมจะทำให้มีการพัฒนาโครงสร้างแห่งตนขึ้นมา
- 9) พฤติกรรมทั้งหลายที่บุคคลแสดงออกมา จะสอดคล้องกับความคิดรวบยอดเกี่ยวกับตน
- 10) การที่บุคคลปรับตัวไม่ได้นั้น เป็นเพราะไม่ยอมรับรู้เรื่องราวความรู้ที่สำคัญของตนเองและประสบการณ์ภายใน

1.1.7 จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง

การให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง มีจุดมุ่งหมายดังต่อไปนี้ (วัชร ทรัพย์มี, 2533 : 43)

- 1) เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษายอมรับความจริงพิจารณาตนเองและสภาพสิ่งแวดล้อมได้อย่างสอดคล้องกับข้อเท็จจริง ไม่บิดเบือน หรือเก็บกดประสบการณ์ของตนปราศจากความรู้สึกว่าได้รับการคุกคามทางจิตใจ ไม่ชักชวนในการแก้ปัญห
- 2) เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษา เปิดรับประสบการณ์ โดยพิจารณาสิ่งต่าง ๆ อย่างกว้างขวางหลายแง่หลายมุม
- 3) เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษามีความเชื่อมั่นในตนเองเพิ่มขึ้น ลดความรู้สึกหดหู่ท้อถอย หมกมืดกังวลต่อสุวิวัฒนาการ และพร้อมที่จะเลือกดำเนินชีวิตของตนเอง เป็นตัวของตัวเอง สามารถตัดสินใจแก้ปัญหา หรือเลือกกระทำสิ่งต่าง ๆ ได้ด้วยตนเองในสิ่งที่ได้ใคร่ครวญแล้วว่าเหมาะสม มีความเชื่อมั่นที่จะเลือกทางดำเนินชีวิตของตนเอง

4) เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษา รู้สึกว่าตนเองมีคุณค่าเพิ่มขึ้น และพยายามพัฒนาตนเอง

5) เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษา สามารถปฏิบัติภารกิจในชีวิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งในด้านส่วนตัว การเรียน และการทำงาน

สรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคล เป็นศูนย์กลาง เน้นการจัดลดความทุกข์ทางอารมณ์ และ เปลี่ยนแปลงความรู้สึกของผู้รับคำปรึกษา ส่งเสริมให้ผู้รับคำปรึกษา เป็นตัวของตัวเอง สามารถดำเนินการกับชีวิตของตนเองได้อย่างเหมาะสม เป็นบุคคลที่มีประสิทธิภาพ

1.1.8 เทคนิคการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคล เป็นศูนย์กลาง

สำหรับเทคนิคการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคล เป็นศูนย์กลางนี้ รอเจอร์ส (Patterson, 1966 : 420 : Citing Rogers, 1951) เน้นที่ปรัชญาและทัศนคติของผู้ให้คำปรึกษามากกว่าเทคนิคที่เข้าใช้ เทคนิคทั้งหลาย เป็นแต่เพียงสิ่งที่แสดงความรู้สึกความปรารถนา และการสื่อสารเพื่อการยอมรับ เคารพ และเข้าใจในกรอบแห่งการรับรู้ของผู้รับคำปรึกษา

เทคนิคสำคัญที่นำมาใช้ในการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคล เป็นศูนย์กลาง ได้แก่ (อษณีย์ เป็นสหาย, 2533 : 79)

1) การสร้างสัมพันธภาพ (Establish Rapport) เป็นการสร้างสายสัมพันธ์ในลักษณะที่ทำให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความสบายใจ มีศรัทธา ไว้วางใจ มีความอบอุ่น มีความมั่นใจ เกี่ยวกับการเก็บข้อมูลไว้เป็นความลับ เพื่อลดความหวาดระแวงของผู้รับคำปรึกษา

2) การตั้งคำถาม (Questioning) ส่วนใหญ่มักจะตั้งคำถามในรูปแบบคำถามเปิด (Open End Question) ซึ่งจะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้สำรวจตัวเอง การตั้งคำถามนี้ไม่ใช้การค้นหาข้อมูลเพิ่มเติมแต่เพียงอย่างเดียว และไม่มาซึ่งสิ่งที่จะตอบคำถามว่า "ใช่" หรือ "ไม่ใช่" คำถามเปิดจะช่วยผู้รับคำปรึกษาเข้าใจตนเองยิ่งขึ้น

3) การตีความหมาย (Interpreting) เป็นกลวิธีที่ผู้ให้คำปรึกษากล่าวถึงบางสิ่งที่ผู้รับคำปรึกษาได้กล่าวไปแล้ว เพื่อที่จะให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจเรื่องราวเร็วขึ้น การตีความหมายมีข้อควรระวังคือ อย่าตีความหมายในเรื่องที่ผู้รับคำปรึกษายังคิดไม่ถึง การตีความหมายที่ดีจะต้องพยายามดึงเอาผู้รับคำปรึกษา เข้ามามีส่วนร่วมด้วย

4) การเงียบ (Silencing) ในหลาย ๆ ช่วงของการให้คำปรึกษา การเงียบเป็นสิ่งจำเป็นเพราะผู้รับคำปรึกษาอาจต้องการความเงียบ เพื่อรวบรวมเรื่องราวและความรู้สึกนึกคิดของเขาเองอย่างต่อเนื่อง ก่อนที่จะบรรยายหรือระบายเรื่องราวและความรู้สึกให้ผู้รับคำปรึกษาได้รับรู้

5) การทำให้กระจ่าง (Clarifying) การทำให้กระจ่างเป็นการทำให้เกิดความชัดเจนขึ้น ในเนื้อหาสาระที่ผู้รับคำปรึกษาพูดออกมา โดยที่ผู้ให้คำปรึกษาอธิบายสรุปสาระสำคัญของสิ่งที่เขาคิดว่าผู้รับคำปรึกษาพยายามที่จะส่งสารมาถึง ทั้งนี้โดยไม่เปลี่ยนแปลงเนื้อความสำคัญซึ่งผู้รับคำปรึกษาได้กล่าวไว้

6) การยอมรับ (Acceptance) ผู้ให้คำปรึกษา เป็นเพียงผู้รับฟังเรื่องราวที่ผู้รับคำปรึกษาเล่าให้ฟังเท่านั้น โดยไม่แสดงความสนใจ ความคิดเห็นหรือปฏิกิริยาใด ๆ ของเขาออกไป การยอมรับการแสดงออกด้วยการพยักหน้าและพูดว่า "อ้อ อ้อ" (uhhuh) บางทีก็ใช้คำพูดที่เป็นวลี เช่น "ใช่" "ไม่เป็นไร" "ฉันเข้าใจ" เป็นต้น

7) การให้ความมั่นใจ (Assurance) เป็นการแสดงออกของผู้รับคำปรึกษาที่ให้ความมั่นใจแก่ผู้รับคำปรึกษา

8) การสะท้อนความรู้สึก (Reflection of Feeling) เป็นการช่วยเหลือให้ผู้รับคำปรึกษาได้เผชิญกับความรู้สึกของเขาออกมา โดยปราศจากความวิตกกังวล ดังนั้น ผู้ให้คำปรึกษาจะทำหน้าที่คล้ายกระจกเงา นำเอาคำพูดที่ผู้รับคำปรึกษากล่าวออกมาพร้อมกับความรู้สึกที่แฝงมานั้น มาตีความและจัดคำพูดใหม่ แล้วกล่าวตามออกมา เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษามีความเข้าใจความรู้สึกของตนเองได้อย่างกระจ่างยิ่งขึ้น สามารถที่จะพิจารณาปัญหาได้อย่างถูกต้องมากขึ้น

นอกจากนี้ พชรวิวัลย์ กานิตเพ็ชร (2533 : 7) ยังกล่าวถึงเทคนิคสำคัญในการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง ได้แก่

1) การให้กำลังใจ (Minimal Encouragement) เป็นการกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษารู้สึกว่ามีกำลังใจเขา ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาว่าเขามีความสามารถ มีศักยภาพที่จะทำอะไรได้ มีความคิดริเริ่มที่จะต่อสู้ รวมถึงมีความมั่นใจในตนเองมากขึ้น

2) การสรุปความ (Summarization) เป็นการรวบรวมเรื่องราวต่าง ๆ ที่ได้พูดคุยมาแล้ว โดยสรุปความให้ครอบคลุมเนื้อหาและความรู้สึกต่าง ๆ ที่พูดคุยกันมา การสรุปความจะทำให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจปัญหาของตนเด่นชัดขึ้น

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า เทคนิคที่เหมาะสมในการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางนั้น ขึ้นอยู่กับแต่ละสภาพการณ์ที่เกี่ยวข้องไม่จำเป็นต้องใช้ทุกเทคนิค นอกจากนี้ ผู้ให้คำปรึกษาควรปรับปรุงเทคนิคในการให้คำปรึกษาให้ดีขึ้น

1.1.9 กระบวนการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง

รอเจอร์ส (Gorey. 1977 : 60 ; Citing Rogers. 1951 : 33) ได้สรุปพื้นฐานของสมมติฐานของกำรให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางว่า "ถ้าฉันสามารถจัดรูปแบบของความสัมพันธ์ที่ถูกต้องได้ บุคคลอื่นก็สามารถค้นพบตัวเขาได้ สามารถทำให้เขาเปลี่ยนแปลงและการพัฒนาตนก็จะเกิดขึ้น"

นอกจากนี้ เขายังสรุปเงื่อนไข 6 ประการที่มีความสำคัญและพอเพียงที่จะเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพได้ คือ

1) ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาพบปะซึ่งกันและกัน ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับทางจิตใจ

2) ผู้รับคำปรึกษาอยู่ในสภาวะที่ไม่สมดุล (State of Incongruence) และด้วยเหตุนี้จึงทำให้เขารู้สึกไม่มั่นคงและเกิดความวิตกกังวล

3) ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องไม่มีความตึงเครียดและวิตกกังวล ซึ่งจะส่งผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาเป็นไปอย่างแท้จริงและจริงจัง

4) ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องยอมรับผู้ให้คำปรึกษาโดยปราศจากเงื่อนไข

5) ผู้ให้คำปรึกษาต้องมีประสบการณ์ในการเข้าใจผู้รับคำปรึกษาในกรอบแห่งการรับรู้ของผู้รับคำปรึกษา และพยายามสื่อสารในเรื่องที่เป็นประสบการณ์ของผู้รับคำปรึกษา

6) การให้การยอมรับโดยปราศจากเงื่อนไขและเข้าใจผู้รับคำปรึกษาอย่างจริงจังของผู้รับคำปรึกษา เป็นความสำเร็จที่ทำให้ผู้รับคำปรึกษาได้เข้าใจสภาพของผู้รับคำปรึกษายิ่งขึ้น

จากสมมติฐานและเงื่อนไขที่รอเจอร์สได้กล่าวไว้ สรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาแบบยัตบุคคลเป็นศูนย์กลาง เน้นถึงสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา โดยตั้งอยู่บนพื้นฐานในสิ่งที่ผู้รับคำปรึกษาประสบอยู่ในขณะนั้น (Moment - to - Moment Experiential Basic) และช่วยเหลือให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจถึงโลกของเขา (Client's World) โดยผู้ให้คำปรึกษาจะต้องมีทัศนคติที่จะช่วยเหลืออย่างจริงจัง เคารพ ยอมรับและเข้าใจ ซึ่งจะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถคลายการป้องกันตนเองและพัฒนาไปสู่บุคคลที่มีประสิทธิภาพ (Gorey, 1977 : 59) จากแนวคิดดังกล่าวข้างต้นจึงมีการพัฒนากระบวนการให้คำปรึกษาแบบยัตบุคคลเป็นศูนย์กลาง ซึ่งแบ่งได้เป็น 7 ระยะเวลาคือ (คมเพชร ฉัตรสุกุล. 2530 : 70-72)

ระยะที่ 1 เป็นขั้นที่บุคคลไม่ค่อยจะมีการยึดหยุ่น ผู้ให้คำปรึกษาจะไม่เปิดเผยตนเอง จะสื่อสารแต่เรื่องภายนอกเสียเป็นส่วนใหญ่

ระยะที่ 2 ผู้รับคำปรึกษาเริ่มเปิดเผยตนเองมากขึ้น มีการพูดถึงความรู้สึกต่าง ๆ ในอดีต ส่วนเรื่องความรู้สึกขัดแย้งอาจจะพูดถึงบ้าง แต่เขายังไม่ยอมรับสิ่งเหล่านั้น

ระยะที่ 3 ผู้ให้คำปรึกษาเริ่มสามารถพูดถึงตนเอง ประสบการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตนเอง ส่วนการรับรู้ตนเองมีขอบเขตจำกัด และมักจะพบในลักษณะที่สะท้อนอยู่ในบุคคลอื่น ผู้รับคำปรึกษาจะพูดอย่างสบายใจในเรื่องความรู้สึกเก่า ๆ แต่ยังมีปฏิเสธหรือไม่ค่อย

กล้าที่จะพูดถึงความรู้สึกในเหตุการณ์ปัจจุบัน มักจะมีความซับซ้อนใจที่อดหยวนเรื่องความสามารถที่จะตัดสินใจอย่างมีประสิทธิภาพ บุคคลส่วนใหญ่จะ เริ่มเข้าสู่การให้คำปรึกษาในขั้นที่ 3 นี้

ระยะที่ 4 ผู้รับคำปรึกษาสามารถยอมรับปัญหาต่าง ๆ ยอมรับความรู้สึกที่รุนแรงในอดีต แต่ไม่พูดถึงความรู้สึกในเรื่องส่วนตัวที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ผู้รับคำปรึกษาเริ่มมีการยอมรับความคิดขอรับการแก้ไขปัญหาลงบ้าง แต่ก็ยังเป็นระยะที่ทดสอบความรู้สึกในการรับคำปรึกษา ยังมีความกลัวในเรื่องสัมพันธ์ภาพในการให้คำปรึกษาอย่างใกล้ชิด

ระยะที่ 5 ผู้รับคำปรึกษาจะระบายความรู้สึกของตนเองอย่างมีอิสระ แต่ยังรู้สึกกลัวและตกใจมากกว่าพอใจ แต่ผู้รับคำปรึกษาที่สามารถยอมรับความรู้สึกที่เกี่ยวข้องตนเองมากขึ้น กล้ารับคิดขอปัญหาของตนเอง นอกจากนี้ การสื่อสารภายในและการยอมรับความรู้สึกแห่งตนเป็นไปในแง่ที่ถูกต้องมากขึ้น

ระยะที่ 6 ผู้รับคำปรึกษา สามารถระบายความรู้สึกต่าง ๆ อย่างเสรีด้วยความรู้สึกเบิกบานเกิดความสอดคล้องระหว่างความคิดเกี่ยวกับตนเอง และประสบการณ์ที่เป็นจริง ท้าให้สิ่งที่มาคุกคามลดลง ผู้รับคำปรึกษาจะจัดปัญหาให้หมดไป และอยู่ในโลกนี้โดยที่ตนเองเป็นผู้กระทำสิ่งต่าง ๆ หลังจากนั้น ผู้รับคำปรึกษาที่จะมีความต้องการที่จะรับคำปรึกษาน้อยลง

ระยะที่ 7 ผู้รับคำปรึกษาเกิดการยอมรับและมีการเปลี่ยนแปลงความรู้สึก มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความยืดหยุ่น มีความสนุกสนานกับการเปลี่ยนแปลงความรู้สึก ความยืดหยุ่นในสิ่งต่าง ๆ ก็จะกลายเป็นความยืดหยุ่น ซึ่งโดยปกติขั้นนี้จะไม่ค่อยเกิดขึ้นในสถานการณ์ให้คำปรึกษา

รอเจอร์ส และวอลเลน (อารยา จิยะจันทร์. 2535 : 16 ;

อ้างอิงมาจาก Rogers and Wallen. 1946 : 5) กล่าวว่า กระบวนการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง มี 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้รับคำปรึกษาขอความช่วยเหลือจากผู้รับคำปรึกษา
2. ผู้รับคำปรึกษาระบายความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับอารมณ์ของตนเอง

อย่างเสรี

3. ผู้รับคำปรึกษาเกิดความเข้าใจ และมองเห็นปัญหาของตนเอง
อย่างทะลุปรุโปร่ง

4. ผู้รับคำปรึกษาวางแนวทางเพื่อแก้ปัญหา

5. ผู้รับคำปรึกษาเป็นผู้ยุติการติดต่อเอง

สุรท เจริญสุข (ม.ป.ป. : 72) กล่าวถึงขั้นตอนต่าง ๆ ของการให้คำ
ปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง มีขั้นตอนต่าง ๆ ที่สำคัญเพียง 3 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นของการปล่อยให้ผู้คนใช้ระบายอารมณ์ (Catharsis and
Release)

2. ขั้นการทำให้เกิดความเข้าใจในตนเอง (Self-Understanding
and Insight)

3. ขั้นตั้งจุดมุ่งหมายใหม่และลงมือปฏิบัติ (Reoriented Goals
and Action)

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สรุปขั้นตอนในการให้คำปรึกษา ดังนี้

1. ขั้น เริ่มต้นให้คำปรึกษา เป็นขั้นที่ผู้ให้คำปรึกษาจะสร้างสัมพันธภาพ
กับผู้รับคำปรึกษาและชี้แจงจุดมุ่งหมาย ตลอดจนวิธีการให้คำปรึกษา

2. ขั้นตอนการให้คำปรึกษา เป็นขั้นที่ผู้ให้คำปรึกษาจะพยายามใช้
เทคนิคต่าง ๆ เช่น การเงี่ยบ การใช้คำถามปลายเปิด การฟัง การให้กำลังใจ การสะท้อน
ความรู้สึก การใส่ใจ การทำให้เกิดความกระฉ่าง โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจ
ตนเอง ยอมรับตนเอง ลดทกลวิธานป้องกันตนเอง และมองเห็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนา
ตนเองให้เป็นบุคคลที่มีประสิทธิภาพ

3. ขั้นยุติการให้คำปรึกษา เป็นขั้นที่ผู้รับคำปรึกษาสามารถตัดสินใจ
เลือกแนวทางที่จะปรับปรุงและพัฒนาตนเองให้เป็นบุคคลที่มีประสิทธิภาพ

1.1.10 คุณลักษณะของผู้ให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง

ผู้ให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง ควรมีคุณลักษณะดังนี้

(อารยา จิยะจันทร์. 2535 : 19 ; อ้างอิงมาจาก Patterson. 1966 : 421-422)

1) การยอมรับ ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องยอมรับว่าผู้รับคำปรึกษาเป็นบุคคลหนึ่งซึ่งมีความขัดแย้ง และไม่มั่นคง ผู้ให้คำปรึกษาต้องรู้จักจุดเด่น จุดอ่อนของเขา ยอมรับว่าเขาเป็นบุคคลที่มีค่า มีค่าที่ที่เป็นมิตรกับเขา ไม่มีการประเมินหรือตัดสินการกระทำของเขาทั้งในแง่บวกและแง่ลบ ซึ่งการยอมรับนี้ก็คือ การที่ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องแสดงให้เห็นว่ายอมรับผู้รับคำปรึกษาโดยปราศจากเงื่อนไขใด ๆ ทั้งสิ้น

2) มีความสอดคล้องกับความรู้สึกและการกระทำ ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องมีคุณลักษณะที่สอดคล้องกันของความรู้สึก การแสดงออกทางคำพูดและการสร้างสัมพันธภาพ ผู้ให้คำปรึกษาต้องรู้จักตนเองและจะต้องยอมรับความรู้สึกของตนเองได้ก่อน มีความตั้งใจจริงที่จะแสดงออกถึงความรู้สึกและทัศนคติของตนเองได้อย่างเหมาะสม และเป็นการแสดงออกด้วยความจริงใจ

3) มีความเข้าใจ ความเข้าใจของผู้ให้คำปรึกษา จะต้องปรากฏในลักษณะของความสามารถร่วมรับรู้ความรู้สึก และเข้าใจในโลกส่วนตัวของผู้รับคำปรึกษาอย่างถูกต้อง ความเข้าใจในลักษณะนี้จะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถสำรวจและเข้าใจความรู้สึกของตนเองได้อย่างอิสระและลึกซึ้ง เพื่อที่จะช่วยพัฒนาตนเองได้

4) ความสามารถสื่อสารลักษณะที่สำคัญของตนเองสู่ผู้รับคำปรึกษา การยอมรับความสอดคล้องระหว่างความรู้กับการแสดงออก และความเข้าใจผู้รับคำปรึกษาอย่างลึกซึ้งจะไม่มีผลหากผู้ให้คำปรึกษาไม่สามารถแสดงออกมา ผู้ให้คำปรึกษาจึงควรแสดงออกอย่างเป็นธรรมชาติ ซึ่งการแสดงออกอาจทำได้หลาย ๆ ทาง ทั้งการใช้คำพูดและท่าทาง

5) การสร้างสัมพันธภาพถ้าผู้ให้คำปรึกษาสามารถสื่อสารคุณลักษณะส่วนตัวต่อผู้รับคำปรึกษาได้แล้ว สัมพันธภาพในการให้คำปรึกษาจะพัฒนาขึ้น ซึ่งจะทาให้ผู้รับคำปรึกษารู้สึกปลอดภัย มั่นใจ และรู้สึกเป็นอิสระจากสภาวะการคุกคามต่าง ๆ รู้สึกว่าได้รับการ

สนับสนุนให้แสดงออก ทำให้ผู้รับคำปรึกษา รู้สึกว่าได้รับประสบการณ์ที่ดีจากการแสดงออกของผู้ให้คำปรึกษา ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทางสร้างสรรค์ขึ้น

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ผู้ให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคล เป็นศูนย์กลางควรมีคุณลักษณะยอมรับและเข้าใจผู้รับคำปรึกษา สามารถสร้างสัมพันธภาพเพื่อให้ผู้รับคำปรึกษามีความมั่นใจและเชื่อมั่นในตัวของผู้ให้คำปรึกษา ตลอดจนความสอดคล้องกันของความรู้สึกและการกระทำ ซึ่งจะทำได้ข้อมูลที่ถูกต้องตามความจริงมากที่สุด

1.1.11 ผลที่ได้รับจากการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง

รอเจอร์ส (นันทิกา แยมสรวล. 2523 : 27 ; อ้างอิงมาจาก Rogers. n.d.) กล่าวว่า ผลจากการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง ช่วยทำให้ผู้รับคำปรึกษามีความสมเหตุสมผลมากขึ้น ยอมรับประสบการณ์ได้ดีขึ้น การป้องกันตนเอง (Defensiveness) ลดน้อยลง ทำให้การปรับตัวดีขึ้น ช่วยทำให้ผู้รับคำปรึกษามองเห็นสิ่งต่าง ๆ อย่างมีจุดหมาย และเป็นจริงตามสภาพ สรุปได้ดังนี้

- 1) ผู้รับคำปรึกษาจะมีความสมเหตุสมผลขึ้นสามารถเปิดเผยถึงประสบการณ์มากขึ้น
- 2) ผู้รับคำปรึกษายอมรับความจริงต่อโลกภายนอก และพอใจที่จะแก้ปัญหามากขึ้น
- 3) ผู้รับคำปรึกษาสามารถปรับตัวทางจิตใจดีขึ้นและมองชีวิตอย่างมีความหมาย ความไม่มั่นคงทางจิตใจลดน้อยลง
- 4) ผู้รับคำปรึกษาสามารถที่จะตั้งอุดมคติให้เป็นจริง และนำไปสู่ความสำเร็จได้
- 5) ความตึงเครียดทางร่างกายจะลดลง
- 6) ผู้รับคำปรึกษาจะยอมรับตนเองและบุคคลอื่นมากขึ้น มีความรู้สึกว่าจะสามารถนำตัวเองได้
- 7) พฤติกรรมที่แสดงออกจะเป็นตัวของตัวเอง และมีการควบคุมมากขึ้น

8) พฤติกรรมจะเป็นที่ยอมรับของสังคม มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และมีวุฒิภาวะทางอารมณ์ดีขึ้น

ในทัศนะของรอเจอร์ส (Hansen, Stevic and Warner. 1986 : 106-107 ; Citing Rogers. n.d.) รอเจอร์ส มองว่าถ้าบุคคลได้รับเงื่อนไขที่มีคุณค่าสำหรับความมอกงานนี้จะช่วยพัฒนาให้เป็นบุคคลที่มีประสิทธิภาพ บุคคลที่มีประสิทธิภาพในทัศนะของรอเจอร์ส คือ

1) เป็นบุคคลที่พร้อมที่จะเปิดรับประสบการณ์ต่าง ๆ โดยไม่มีการป้องกันตนเองหรือยับยั้งประสบการณ์อื่น ๆ ยอมรับการกระตุ้นโดยไม่บิดเบือน ปราศจากการเลือกหรือขัดขวางจากการตระหนักรู้ของตน (Self-Conscious Awareness)

2) เป็นบุคคลที่มีชีวิตอย่างเสรี ชีวิตจะมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา สามารถเข้าร่วมในการมีประสบการณ์โดยปราศจากการควบคุมใด ๆ และไม่คาดการณ์ก่อนล่วงหน้า

3) เป็นบุคคลที่เชื่อมั่นตนเองว่าสามารถประพจน์หรือปฏิบัติได้ มีความไว้วางใจว่าตนเองฉลาดกว่าปฏิกิริยาของการรู้ตัวของเขาแต่เพียงลำพังอย่างเดียว

จากเอกสารข้างต้น ที่เกี่ยวข้องกับกาให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง สรุปหลักการได้ว่า มนุษย์มีคุณค่า มีเหตุผล มีความสามารถที่จะพัฒนาความสามารถของตนให้เต็มที่ได้ และการที่มนุษย์เกิดความวิตกกังวล มีอารมณ์แปรปรวน มีการปรับตัวที่ไม่เหมาะสมนั้น มีสาเหตุมาจากความไม่สอดคล้องกันระหว่างความคิดเกี่ยวกับตนเองและประสบการณ์ที่ได้รับ ดังนั้น วิธีการช่วยเหลือก็คือ สร้างสัมพันธภาพที่ดี อบอุ่น ระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา โดยผู้ให้คำปรึกษาจะใช้เทคนิคต่าง ๆ เพื่อให้ผู้ให้คำปรึกษาได้ระบายความรู้สึกและลดการใช้กลวิธีปกป้องกันตนเอง เกิดการตระหนักรู้ในตนเองได้อย่างถูกต้องตามความเป็นจริง เกิดความเชื่อมั่นในการตัดสินใจในการดำเนินชีวิตด้วยตนเอง มีความยืดหยุ่น เห็นคุณค่าของตนเอง ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาตนเองให้เป็นบุคคลที่มีประสิทธิภาพ

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง

1.2.1 งานวิจัยต่างประเทศ

ซีแมน และแรสกิน (วัชรวิทย์ ทรัพย์มี, 2533 : 54 ; อ้างอิงมาจาก Seeman and Raskin, 1953) วิจัยพบว่า ผลจากการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาปรับตัวได้ดีขึ้นทั้งทางด้านการศึกษาและการทำงาน คือมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนและมีนิสัยในการเรียนดีขึ้น มีนิสัยในการปฏิบัติงานดีขึ้น มีความมุ่งมั่นในการปฏิบัติงานให้เป็นไปตามเป้าหมายเพิ่มขึ้นตลอดจนสามารถปรับปรุงสัมพันธภาพกับเพื่อนร่วมงานในปัดัดมา

รอเจอร์ส และไดมอนด์ (วัชรวิทย์ ทรัพย์มี, 2533 : 54 ; อ้างอิงมาจาก Rogers and Dymond, 1954) วิจัยพบว่า การให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางที่มีประสิทธิภาพ ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาลดการปกป้องจิตใจตัวเองลง และสามารถประเมินตนเองตามความเป็นจริงเพิ่มขึ้น

ในปี ค.ศ.1961 ไทเลอร์ (จงกล หงสุรพันธ์, 2534 : 42 ; อ้างอิงมาจาก Tyler, 1961 : 279) ทดลองให้คำปรึกษาแบบรอเจอร์สเพื่อพัฒนาความคิด และทัศนคติเกี่ยวกับตน ผลปรากฏว่า หลังการให้คำปรึกษากลุ่มตัวอย่าง มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และมีการประเมินค่าพฤติกรรมดีขึ้นกว่าเดิม

ในปี ค.ศ.1967 ทรูเอต และคาร์คัพ (วัชรวิทย์ ทรัพย์มี, 2533 : 54 ; อ้างอิงมาจาก Truax and Carkh, 1967) ศึกษาพบว่า การจัดสภาพการณ์ที่เหมาะสมให้กับผู้รับคำปรึกษาคือ ยอมรับอย่างปราศจากเงื่อนไข ให้ความอบอุ่น เข้าใจความรู้สึกนึกคิด ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสำรวจตนเองเพิ่มขึ้น ซึ่งจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่พึงปรารถนา

ในปี ค.ศ. 1971 แอนดรูว์ (จงกล หงสุรพันธ์, 2534 : 42 ; อ้างอิงมาจาก Andrew, 1971 : 93 - 96) ศึกษาเปรียบเทียบผลการให้คำปรึกษาแบบรอเจอร์สกับวิธีผ่อนคลายกล้ามเนื้อที่มีต่อความวิตกกังวลและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยนำกลุ่มตัวอย่างที่มีสติปัญญาปานกลาง ปรากฏว่าวิธีทั้งสองสามารถลดความวิตกกังวลของนักเรียนลงและทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นพอ ๆ กัน

1.2.2 งานวิจัยในประเทศไทย

สำหรับการวิจัยในประเทศไทยที่เกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบยืดหยุ่น เป็นศูนย์กลางได้มีผู้ทำวิจัยไว้ดังนี้

พเยาว์ พูลเจริญ (2524:49) ศึกษาเปรียบเทียบการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มกับแบบรายบุคคล ที่มีต่อการปรับตัวของนักศึกษาพยาบาล โรงเรียนพยาบาลรามาริณี ผลการทดลองปรากฏว่านักศึกษาพยาบาลที่ได้รับคำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่ม มีการปรับตัวในภาคปฏิบัติได้ดีกว่าก่อนได้รับคำปรึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01

ในปี พ.ศ.2525 วาสนา แฉล้มเขต (2525 : 48) ศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบรอเจอร์ส ต่อการลดปัญหาทางอารมณ์ของนักศึกษาพยาบาลหลักสูตรพยาบาลชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยมหิดล ผลการศึกษาพบว่าหลังจากได้รับคำปรึกษาแบบรอเจอร์ส ปัญหาทางอารมณ์ของนักศึกษาพยาบาลมีระดับลดลงกว่าก่อนได้รับคำปรึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับแบบรอเจอร์ส ที่มีต่อการพัฒนาอัตมโนทัศน์ด้านการปรับตัวทางอารมณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวชิรวิทย์ จังหวัดมหาสารคาม ผลการศึกษาพบว่า หลังจากให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบรอเจอร์สแล้ว นักเรียนมีอัตมโนทัศน์ด้านการปรับตัวทางอารมณ์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

มานิตา ทองทวี (2526 : 72) ศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษากลุ่มและรายบุคคลที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนชลบุรี "สุขนท" จังหวัดชลบุรี ผลการศึกษารายงานว่า หลังจากให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลและแบบกลุ่มแล้ว นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่าก่อนได้รับคำปรึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ถนิมภรณ์ นิลการณ (2532 : 88) ศึกษาถึงผลให้คำปรึกษาแบบยืดหยุ่นมาเป็นศูนย์กลางที่มีต่ออารมณ์ สร้างในผู้ป่วยจิตเสวยอินในระยะถอนพิษยา รอยาให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล รายละ 6 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง 3 ครั้งต่อสัปดาห์ ผลการศึกษารายงานว่า อารมณ์ สร้างในผู้ป่วยจิตเสวยอินในระยะถอนพิษยาที่ได้รับคำปรึกษาเป็นรายบุคคลลดลงหลังได้รับคำปรึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จنگล หงสุรพันธ์ (2534 : 64) ศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบ รอเจอร์สที่มีต่อการปรับตัวในครอบครัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์สามพันศรี พัทธการ เมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี ผลการทดลองปรากฏว่า การให้คำปรึกษาแบบรอเจอร์สทำให้นักเรียนมีการปรับตัวในครอบครัวดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการศึกษาผลการวิจัยข้างต้น สรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง สามารถลดปัญหาการปรับตัว การทำงาน ลดความวิตกกังวล สร้างความเชื่อมั่นในตนเอง และมีพฤติกรรมที่เหมาะสม

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าว

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าว

2.1.1 ความหมายของความก้าวร้าว

ความก้าวร้าว (Aggression) เป็นเรื่องที่มีผู้สนใจกันมากเพราะ ความก้าวร้าวเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดผลต่อเนื่องอีกหลายประการ เช่น ปัญหาอาชญากรรม โรคจิต โรคประสาท ตลอดจนปัญหาการปรับตัว ได้มีผู้ให้ความหมายความก้าวร้าวไว้หลายคน เช่น

เดโช สนวนานนท์ (2520 : 12) ได้ให้ความหมายว่า ความก้าวร้าวคือการกระทำที่จงเกลียดจงชัง เป็นการกระทำที่ก่อให้เกิดความกลัวและหนีภัย ในอีกฝ่ายหนึ่งไม่หวั่นไหวก็จะนำไปสู่การราชก้างเข้าต่อสู้กัน

อัมพร รัตระกุล (2527 : 64) กล่าวว่า ความก้าวร้าว หมายถึง การกระทำรุนแรงกว่าปกติ มีผลทำให้ผู้อื่นหรือตนเองเจ็บปวด เกิดความเสียหาย ทั้งที่เจตนาและไม่เจตนา

เครือวัลย์ ขจรพันธ์ (2524 : 64) กล่าวว่า ความก้าวร้าวเป็น กิริยาตอบสนองต่อความไม่สมหวัง เด็กที่มีกิริยาก้าวร้าวอยู่เสมอ เป็นเด็กที่มีความคับข้องใจและ ถูกลงโทษอย่างแรง มีบิดา มารดาที่มีนิสัยเป็นคนก้าวร้าว และไม่คงเส้นคงวา

สุชา จันทน์เอม (2525 : 97) อธิบายว่า ความก้าวร้าวจัดเป็นพฤติกรรมของคนที่ขาดความสุข อีกอย่างหนึ่งอาจแสดงออกทางร่างกาย หรือทางวาจาก็ได้ เช่น การทำลายข้าวของ การทำร้ายร่างกาย การดูต่ำ การพูดหยาบคาย เป็นต้น การก้าวร้าวเป็นพฤติกรรมที่เด็กเรียนรู้จากสังคม เด็กใช้ป้องกันตัวเองจากการรุกรานของผู้อื่น เช่น เมื่อถูกพ่อแม่ดุ เด็กมักจะร้องไห้เสียง เมื่อถูกเพื่อนล้อเลียน เด็กมักจะชกต่อย เป็นต้น นอกจากนี้ ยังมีวิธีเรียกร้องความสนใจจากเพื่อน ๆ อีกด้วย เพื่อให้เพื่อน ๆ เกรงกลัว พฤติกรรมก้าวร้าวนี้สังคมมักจะตีเตียน ทำให้พวกก้าวร้าวมักจะต่อต้านสังคม

บัสส์ (พรทิพย์ ทรัพย์สิน. 2532 : 17 ; อ้างอิงมาจาก Buss. 1961 : 1 - 7) อธิบายความหมายของความก้าวร้าวว่า "ความก้าวร้าวเป็นการตอบสนองต่อสิ่งที่มากระตุ้น ในรูปของการกระทำอย่างทันที โดยมีเจตนาจะทำให้อื่นเจ็บปวด"

สรุปได้ว่า ความก้าวร้าว คือการแสดงออกทั้งทางร่างกายและทางวาจา อันแสดงถึงความรุนแรงเกินกว่าปกติ และสิ่งที่แสดงออกมานั้น จะทำให้อื่นได้รับความไม่พอใจหรือเดือดร้อน

2.1.2 ประเภทของความก้าวร้าว

บุคคลต่าง ๆ ได้แบ่งประเภทของความก้าวร้าวไว้ดังนี้

บัสส์ (พรทิพย์ ทรัพย์สิน. 2532 : 17 ; อ้างอิงมาจาก Buss. 1961 : 1 - 7) แบ่งความก้าวร้าวออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. ความก้าวร้าวทางกาย (Physical Aggression) เป็นความก้าวร้าวที่แสดงออกโดยการใช้อวัยวะทางกายเช่น แขน ขา ฟัน หรือใช้อวัยวะทางกายร่วมกับอาวุธเช่น มีด ปืน เพื่อทำให้อื่นได้รับความเจ็บปวด
2. ความก้าวร้าวทางวาจา (Verbal Aggression) เป็นการตอบสนองต่อสิ่งที่มากระตุ้น โดยใช้อวัยวะที่ทำให้อื่นได้รับความเจ็บปวด ซึ่งจำแนกออกเป็นสองลักษณะด้วยกัน คือ

2.1 การบดขยี้ ในการบดขยี้ จะแสดงท่าทางประกอบด้วย เช่น หลบหน้าแสดงท่าทางรังเกียจ ไม่ยอมเข้ากลุ่ม ส่วนคำพูดที่ใช้นในการบดขยี้ ได้แก่ การพูด

ตรง ๆ เช่น "ออกไปเดี๋ยวนี้" หรือการพูดให้ร้าย เช่น "ฉันไม่ชอบคุณ" ร่วมกับการแสดงอารมณ์เพื่อทำลายความรู้สึกของคนอื่น

2.2 การบังคับ การพูดบังคับเป็นลักษณะของการทำให้ผู้อื่นได้รับความสะดวกสำหรับการบังคับนี้ บุคคลเรียนรู้การบังคับจากการสังเกตหรือการเลียนแบบจากการกระทำของบุคคลอื่น เช่น บิดา มารดา ครู ผู้ปกครอง เป็นต้น

ในความเห็นของ เบอร์โรวิทซ์ (Berkowitz. 1964 : 3) ความก้าวร้าว หมายถึง การกระทำที่รุนแรงผิดปกติ เช่น เขียนกระดานแรง ๆ นั่งแรง ๆ กระแทก บังตาหรือขว้างปาแรง ๆ เป็นพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดความเสียหาย มีความมุ่งหมายที่จะทำร้ายหรือทำลายบางสิ่งบางอย่าง ซึ่งคล้ายคลึงกับความคิดเห็นของ เพชแบค (สัมฤทธิ์ แก้วพลศรี. 2534 : 12 ; อ้างอิงมาจาก Feshbac. 1956 : 257) ที่กล่าวว่า ความก้าวร้าวเป็นการระบายอารมณ์ที่ตึงเครียด และสอดคล้องกับ สเตอร์ (สัมฤทธิ์ แก้วพลศรี. 2534 : 12 ; อ้างอิงมาจาก Storr. 1984 : 37) เห็นว่ามนุษย์มีความจำเป็นที่จะต้องระบายความก้าวร้าวของตน เหมือนกับระบายแรงขับทางเพศ และความก้าวร้าวเป็นความต้องการภายในของมนุษย์ เช่นเดียวกับความต้องการทางเพศและความหิว

บาท (Bach. 1970 : 279) แบ่งพฤติกรรมก้าวร้าวออกเป็น 2 ลักษณะด้วยกันคือ

1. ลักษณะการก้าวร้าวที่แสดงความโกรธออกมา เนื่องจากเกิดความคับข้องใจในการแก้ปัญหาและมีเจตนาที่จะทำให้ผู้อื่นได้รับอันตราย บาดเจ็บ หรือเดือดร้อน
2. ลักษณะการแสดงออกถึงความต้องการที่แท้จริง เพื่อที่จะให้อีกฝ่ายหนึ่งได้ปรับปรุงพฤติกรรมของเขา แต่ทำให้มีผลกระทบกระเทือนต่อสัมพันธ์ภาพที่เคยมีต่อกัน ทั้ง ๆ ที่วัตถุประสงค์จริง ๆ แล้วไม่ต้องการที่จะทำลาย หรือทำร้ายผู้อื่น (Impact - type aggression)

ส่วน อัลเบอร์ตี และ เอ็มมอนส์ (พรทิพย์ ทรัพย์สิน. 2532 : 18 ; อ้างอิงมาจาก Alberti and Emmons. 1978 : 21 - 34) ก็ได้แบ่งพฤติกรรมก้าวร้าวออกเป็น 2 ลักษณะเช่นกันคือ

1. ความก้าวร้าวโดยทั่ว ๆ ไป (General Aggression)

หมายถึง ลักษณะที่บุคคลแสดงความก้าวร้าวต่อผู้อื่นในทุก ๆ สถานการณ์ อันเนื่องมาจากบุคคลเหล่านี้มีความมั่นใจในตนเอง (Self-Confidence) มากเกินไป จะพูดกับใครมักจะออกคำสั่ง และพูดดูถูกความคิดของผู้อื่น ดังนั้น บุคคลเหล่านี้มักจะเกิดความขัดแย้งกับกลุ่มเสมอ จึงทำให้มีเพื่อนน้อยมาก และบุคคลเหล่านี้ต้องการความรักและการยอมรับจากผู้อื่นมากแต่เขามักจะไม่รู้จะหาอย่างไร เพื่อที่จะมีพฤติกรรมที่เหมาะสมได้

2. ความก้าวร้าวตามสถานการณ์ (Situational Aggressiveness)

หมายถึงลักษณะที่บุคคลแสดงความก้าวร้าวต่อผู้อื่นตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นและต้องการปรับปรุงพฤติกรรมของตนเองใหม่ ตามที่ได้มีผู้อื่นเสนอแนะไว้

จากคำจำกัดความและแนวคิด เกี่ยวกับความก้าวร้าวที่กล่าวมาข้างต้น นั้น สรุปได้ว่า ความก้าวร้าวเป็นพฤติกรรมอย่างหนึ่งของบุคคล ที่จะแสดงการกระทำในลักษณะที่รุนแรงผิดปกติ เพื่อตอบสนองหรือปลดปล่อยความเครียด ความคับข้องใจ ความโกรธ และความรู้สึกที่ไม่ดีต่าง ๆ ซึ่งการกระทำนั้นจะก่อให้เกิดผลเสียทั้งแก่ตนเองและผู้อื่นได้

2.1.3 ทฤษฎีเกี่ยวข้องกับความก้าวร้าว

ความก้าวร้าวเป็นการกระทำที่นักจิตวิทยาและบุคคลทั่วไปสนใจกันมาก จึงทำให้มีทฤษฎีที่นักจิตวิทยาได้ศึกษาความก้าวร้าว โดยอธิบายการพัฒนาของความก้าวร้าวและแนวคิดด้วยเหตุผลต่าง ๆ ดังนี้ (สุพล ชัดเชื้อ, 2534 : 17-20)

1. ทฤษฎีสัญชาตญาณที่เกี่ยวกับความก้าวร้าว (Instinct Theories of Aggression)

เป็นทฤษฎีที่ พรอยด์ เห็นว่า ความก้าวร้าวเป็นสัญชาตญาณ (Worchel and Cooper, 1979 : 316 - 317 ; Citing Freund, n.d.) ที่เกิดขึ้นภายในตัวมนุษย์ ไม่ได้เกี่ยวกับเหตุการณ์ภายนอกคือ มนุษย์เป็นผู้ที่ก้าวร้าวเสมอ โดยไม่เลือกสถานการณ์ พรอยด์ กล่าวว่า สัญชาตญาณมี 2 ประเภท คือ สัญชาตญาณแห่งการดำรงชีวิต (Life Instinct) และสัญชาตญาณแห่งความตาย (Death Instinct) นอกจากนั้น เขายังกล่าวถึงเรื่องความพึงพอใจทางเพศจากการถูกคู่ร่วมเพศทำร้าย ซึ่งจะช่วยให้เจ็บปวดทางร่างกายหรือจิตใจ (Masochism) ว่าเป็นแนวโน้มที่บุคคลจะเพิ่มความรู้สึกพึงพอใจจากการทำ

ร้ายตนเอง ซึ่งเป็นผลมาจากความต้องการทำร้ายหรือก้าวร้าวผู้อื่น ทั้งนี้เป็นเพราะการก้าวร้าวต่อผู้อื่นไม่สามารถแสดงออกมาได้ง่าย จึงหันมาทำร้ายตัวเอง พรอยต์ ได้ให้ความเห็นว่า การที่บุคคลมีความรู้สึกเช่นนี้ เป็นเพราะมีความรู้สึกผิดติดอยู่ในจิตใต้สำนึก เป็นต้นว่า เมื่อวัยเด็กเคยถูกทำร้ายร่างกายจากพ่อแม่ เคยถูกพ่อแม่หรือผู้มีอำนาจเหนือกว่าลงโทษ เด็กจึงต้องการที่จะทำร้ายตอบเพื่อเป็นการแก้แค้น แต่เด็กแสดงออกไม่ได้ ความเจ็บปวดทางร่างกายและจิตใจ (Sadism) นั้นเป็นแนวโน้มของพวกที่มีสัญชาตญาณในการทำลาย หรือมีความก้าวร้าวที่ชอบแสดงออกต่อคนอื่น ดังนั้น พรอยต์ จึงมีความเห็นว่า บุคคลไม่ควรจะ เก็บความเครียดความเก็บกดและความก้าวร้าวไว้ ควรที่จะหาทางระบายออกไปในทางที่สังคมยอมรับ และไม่เป็นที่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน เช่น การวาดเขียน งานศิลปะ หรือการเล่นกีฬา

2. ทฤษฎีชีววิทยาที่เกี่ยวกับความก้าวร้าว (Biological

Theories of Aggression) จากการศึกษาของแพทย์ที่ผ่าตัดสมองของชายผู้หนึ่งชื่อวิทแมน (Whitman) ผู้เป็นอาชญากรฆ่าบุคคลในครอบครัว แล้วเขียนบันทึกไว้ก่อนฆ่าตัวตาย แพทย์ได้พบก้อนเนื้อออกขนาดใหญ่นสมอง ซึ่งทำให้แพทย์เชื่อว่า เป็นสาเหตุที่ทำให้เขามีการกระทำที่โหดร้าย และจากการที่ ฟลินน์ และคนอื่น ๆ (Worchel and Cooper. 1979 : 321 ; citing Flynn and others. n.d.) ได้ทดลองฝังเข็มอิเล็กโทรด (Electrode) เข้าที่สมองของสัตว์และพบว่าทำให้สัตว์ดุร้ายขึ้น ในการวิจัยเชื่อว่า พันธุกรรมหรือโครโมโซมเพศที่ผิดปกติ ทำให้เกิดการกระทำที่ก้าวร้าว

3. ทฤษฎีบุคลิกภาพที่เกี่ยวกับความก้าวร้าว (Personality

Theories of Aggression) แมคการ์กี้ (McGargee. 1966 : 80) ได้ศึกษาลักษณะบุคลิกภาพของอาชญากร และแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ลักษณะประการแรกคือการที่บุคคลไม่สามารถควบคุมความก้าวร้าวของตนเองได้ หรือมีการยับยั้งการแสดงออกของความก้าวร้าวได้น้อย มีความพร้อมที่จะตอบสนองความคับข้องใจด้วยความก้าวร้าว และลักษณะประการที่สองคือ การที่บุคคลควบคุมความก้าวร้าวของตนเองมากเกินไป โดยควบคุมอย่างเข้มแข็งต่อการแสดงออกของความก้าวร้าวอย่างเรื้อรัง จากการศึกษาดังกล่าว แมคการ์กี้ สรุปว่า อาชญากรที่ร้ายแรงมักมาจากพวกที่ควบคุมความก้าวร้าวมากเกินไป

4. ทฤษฎีความก้าวร้าวที่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ทฤษฎีเชื่อว่า ความก้าวร้าวมาจากความคับข้องใจ ทฤษฎีสัญญาณความก้าวร้าว และทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม

4.1 ทฤษฎีความก้าวร้าวที่มาจากความคับข้องใจ (Frustration Aggression Theory) ทฤษฎีนี้มาจากความเชื่อของ ดอลลาร์ด และมิลเลอร์ ที่เชื่อว่า ความก้าวร้าวของบุคคลมีสาเหตุมาจากความคับข้องใจ ทั้งนี้เนื่องมาจากการที่บุคคลไม่สามารถบรรลุเป้าหมาย และการที่บุคคลมีความคับข้องใจสะสมอยู่ตลอดเวลา ก็จะทำให้บุคคลนั้นเกิดความก้าวร้าวในที่สุด (เพชรสุตา เพชรวิเส. 2525 : 12) ด้วยเหตุนี้ครูจึงควรหาทางระบายความคับข้องใจของเด็กไปในทางที่เหมาะสม โดยหางานให้เด็กทำอยู่เสมอ และให้เด็กใช้กำลังไปในทางที่เป็นประโยชน์ เช่น ในทางกีฬา และกิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้กล้ามเนื้อรวมทั้งควรรหาโอกาสให้ได้ระบายความก้าวร้าวออกมาทางศิลปะ ดนตรี การปั้น การแกะสลัก (สัมฤทธิ์ แก้วพูลศรี. 2534 : 9 ; อ้างอิงมาจาก ประสาร พิพย์ชารา. 2521 : 400)

4.2 ทฤษฎีสัญญาณความก้าวร้าว (Aggressive Cues Theory) มาจากแนวคิดของ เบอร์โควิทซ์ (Berkowitz. 1964 : 137 - 142) ที่กล่าวว่า ความคับข้องใจเป็นตัวที่ก่อให้เกิดความก้าวร้าว แต่การแสดงความก้าวร้าวจะมากหรือน้อยนั้นขึ้นอยู่กับสถานการณ์ที่มากระตุ้นให้เกิดพฤติกรรม กล่าวคือ แรงขับภายในจะต้องสัมพันธ์กับสถานการณ์ที่มาเข้า เช่น ถ้าความคับข้องใจน้อย ถึงแม้สถานการณ์จะเร้ามาก ก็อาจไม่เกิดความก้าวร้าว

4.3 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) เพนเนอร์ (Penner. 1978 : 199) นักจิตวิทยาสังคมเชื่อว่า มนุษย์จะเรียนรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมก้าวร้าวได้เช่นเดียวกับพฤติกรรมอื่น ๆ สำหรับแบนดูรา และคนอื่น ๆ (Coleman. 1978 : 164 ; citing Bandura and others. n.d.) เชื่อว่าเด็กไม่ได้เรียนรู้ความก้าวร้าวโดยตรงจากการใช้รางวัล หรือการลงโทษจากผู้ปกครองเพียงอย่างเดียว แต่เด็กจะเลียนแบบผู้ที่มีอิทธิพลต่อตนเองโดยเด็กจะสังเกตท่าทีและการกระทำของผู้ปกครองของตนเอง สำหรับการอบรมสั่งสอนของผู้ปกครองนั้น ผู้ปกครองมักจะบอกเด็กว่า การก้าวร้าวต่อผู้อื่น เป็นสิ่งที่ไม่ดี แต่เด็กยังคงสังเกตเห็นผู้ปกครองของตนแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวอยู่เสมอ

เด็กจึงกระทำตามในสิ่งที่ผู้ปกครองทำมากกว่าที่จะกระทำตามในสิ่งที่ผู้ปกครองสั่งสอนเอาไว้ ซึ่ง เพชแบค (Goldstein. 1975 : 26 ; citing Feshbach. 1956 : 449 - 462) กล่าวว่า ความก้าวร้าวของบุคคลนั้นได้รับการเรียนรู้มาจากในอดีตทั้งสิ้น และเขายังพบว่า ถ้าแม่ลงโทษเด็กด้วยการเมียนตีมากเพียงใด เด็กก็จะแสดงความก้าวร้าวต่อเพื่อน พี่น้องและผู้ปกครองมากขึ้นเท่านั้น ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชื่อว่า องค์ประกอบที่สำคัญของพฤติกรรมก้าวร้าว มี 2 ประการคือ แม่แบบ (Model) และแรงเสริม (Reinforcement) ที่ทำให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าว

ทฤษฎีเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าวหลายทฤษฎี มีสาเหตุที่แตกต่างกัน ทฤษฎีที่ว่าความก้าวร้าวเป็นสัญชาตญาณกล่าวว่า ความก้าวร้าวมีสาเหตุมาจากสัญชาตญาณของคน ซึ่งเกิดจากจิตใจของตนเอง ส่วนทฤษฎีชีววิทยาให้เหตุผลไว้ว่า เกิดจากสภาพความผิดปกติทางชีวภาพของบุคคล ทฤษฎีที่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมกล่าวถึงเหตุของสังคม สิ่งแวดล้อมที่กดดันสภาพจิตใจ รวมถึงการอบรมสั่งสอนด้วย จะเห็นได้ว่า ทฤษฎีต่าง ๆ ได้ให้เหตุผลของการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวไว้ต่างกัน และทุก ๆ ทฤษฎีต่างก็มีเหตุผลตามความคิดของตน ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า พฤติกรรมก้าวร้าวเกิดจากสาเหตุ 2 ประการ คือ เกิดจากตัวบุคคลเองและเกิดจากสิ่งแวดล้อม และการที่จะเข้าใจพฤติกรรมมนุษย์นั้นจำเป็นต้องอาศัยทฤษฎีต่าง ๆ เป็นแนวทางในการศึกษาซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้อาศัยทฤษฎีความก้าวร้าวที่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมเป็นแนวทาง

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าว

2.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

สก๊อต และคนอื่น ๆ (Scott and others. 1967 : 73-76) ได้ศึกษาวิธีการลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน โดยใช้แรงเสริมทางสังคม ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้วิธีปรับพฤติกรรม เพื่อให้นักเรียนมีความสัมพันธ์กับเพื่อนมากขึ้น ในระยะแรก ครูเพียงแต่สังเกตและบันทึกความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าว ในระยะที่สอง ครูได้รับคำแนะนำให้ใช้แรงเสริมทางสังคม คือให้คำชมเชย และให้ความสนใจเมื่อนักเรียนแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม เช่น การช่วยเหลือผู้อื่น สนใจผู้อื่น คุยคุยกับผู้อื่นอย่างเป็นมิตร ตลอดจนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นในขณะ

เดียวกัน ครูจะไม่ให้แรงเสริมทางสังคม เมื่อนักเรียนแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว เช่น การทำร้ายร่างกาย ข่มขู่ และเรียกร้อง ผลการวิจัยพบว่าความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงและนักเรียนมีความสัมพันธ์กับเพื่อนมากขึ้น

ในปีต่อมา ฮาร์ต และคนอื่น ๆ (Hart and others, 1968 : 73 - 76) ได้ศึกษาวิธีการปรับพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กในโรงเรียนอนุบาลแห่งหนึ่ง โดยให้แรงเสริมทางสังคม ผู้รับการทดลองเป็นเด็กหญิง อายุ 5 ปี ซึ่งแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวคือ ปากร้ายใช้คำพูดสบประมาท และเกเรเพื่อน ผู้วิจัยได้เริ่มแก้ไขให้เขามีพฤติกรรมการเล่นกับเพื่อนเพิ่มขึ้นในช่วงระยะแรกพบว่า เขาอยู่กับเด็กอื่น ๆ ร้อยละ 50 ของเวลาทั้งหมด เล่นร่วมกับเด็กอื่นน้อยกว่าร้อยละ 5 ของเวลาทั้งหมด และในระยะนี้ ครูให้ความสนใจใกล้ชิดกับเด็กร้อยละ 10 ต่อมาในช่วงเวลา 7 วัน หลังจากระยะแรกครูได้ให้ความสนใจอย่างใกล้ชิดพร้อมทั้งให้คำชี้แจงแก่เด็กที่ต้องการ เมื่อเขาเล่นร่วมกับเพื่อนและไม่แสดงพฤติกรรมก้าวร้าว แต่ครูจะไม่ให้ความสนใจเมื่อเขาแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว ผลปรากฏว่า การเล่นร่วมกับเด็กอื่นเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 40 และในระยะต่อมา เมื่อครูไม่ให้แรงเสริมทางสังคมกับพฤติกรรมการเล่นกับเพื่อนและการไม่แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวพบว่า พฤติกรรมการเล่นกับเพื่อนลดลง และพฤติกรรมก้าวร้าวเพิ่มขึ้น ระยะต่อมากลับไปใช้วิธีการเดิมคือ ให้แรงเสริมทางสังคมกับพฤติกรรมการเล่นกับเพื่อน และการไม่แสดงพฤติกรรมก้าวร้าว พบว่าพฤติกรรมการเล่นกับเพื่อนเพิ่มขึ้นและพฤติกรรมก้าวร้าวก็ลดลงด้วย จากการวิจัยพบว่าแรงเสริมทางสังคมสามารถลดพฤติกรรมก้าวร้าวได้

โอเลียรี่ และคนอื่น ๆ (O'Leary and others, 1969 : 3-13) ทดลองปรับพฤติกรรมนักเรียนเกรด 2 จำนวน 7 คน ที่มีพฤติกรรมก่อนเรียนชั้นเรียน โดยแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวด้วยการทุตีเพื่อนร่วมชั้น เดินไปเดินมาในชั้นเรียน ส่งเสียงและคุยกับเพื่อนขณะที่มีการสอน การทดลองได้แบ่งเป็น 8 ระยะ คือ 1) ระยะพื้นฐาน 2) ควบคุมการกระเบียดการงานชั้นเรียน 3) จัดโปรแกรมการเรียนพิเศษ 4) ควบคุมเมื่อนักเรียนมีพฤติกรรมที่พึงปรารถนาและทำผิดเลย เมื่อแสดงพฤติกรรมก่อนเรียนชั้นเรียน 5) ให้เกียรติรางวัลเมื่อแสดงพฤติกรรมที่พึงปรารถนาในชั้นเรียน 6) เรียกเบี่ยงรกรากคืนเมื่อนักเรียนแสดงพฤติกรรม

ที่ไม่พึงปรารถนาในชั้นเรียน 7) ติดตามพฤติกรรมหลังจบการทดลองแล้ว 4 สัปดาห์ ผลการทดลองพบว่า การประกาศระเบียบในชั้นเรียน การจัดโปรแกรมการเรียนพิเศษ การชวนนักเรียนเมื่อนักเรียนมีพฤติกรรมที่พึงปรารถนาและ เพิกเฉยเมื่อนักเรียนแสดงพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียน สามารถลดพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนได้เพียงเล็กน้อย แต่เมื่อให้เบี่ยงรรถกร โดยให้นักเรียนเอา เบี่ยงรรถกรไปแลกเปลี่ยนของ เช่น ขนม หนังสือ ของเล่นตอนเลิกเรียนทุกวัน ทาให้พฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนลดลงอย่างรวดเร็ว สำหรับการเรียกเบี่ยงรรถกรคืน เมื่อนักเรียนแสดงพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนนั้นพบว่าทาให้ความถี่ของพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนเพิ่มขึ้นเล็กน้อย เมื่อเทียบกับระยะเวลาให้เบี่ยงรรถกรและลดลงเมื่อให้เบี่ยงรรถกร ครั้งที่ 2 ในระยะติดตามหลังการหยุด การทดลองแล้วพบว่า พฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนยังลดลงอยู่

2.2.2 งานวิจัยภายในประเทศ

งานประเทศไทย ได้มีผู้ศึกษาเพื่อหาวิธีลดพฤติกรรมก้าวร้าวไว้ดังนี้
 เรณู ผดุงถิ่น (2517 : 16-17) ได้ศึกษาการให้แรงเสริมทางสังคม เพื่อปรับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ของโรงเรียนประจักษ์ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยคัดเลือกนักเรียนจากการเสนอแนะของครูที่สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 จำนวนนักเรียน 4 คน ซึ่งใช้หลักการปรับพฤติกรรมคือ ให้ความสนใจและชมเชยกับพฤติกรรมที่เหมาะสม และไม่คำชมเชย ไม่ให้ความสนใจหรือไม่เอาใจใส่กับพฤติกรรมก้าวร้าว ผลการศึกษาพบว่า ความสนใจและคำชมเชยจากครูจะลดพฤติกรรมก้าวร้าวในเด็กลงได้

ในปี พ.ศ. 2525 เพชรสุดา เพชรวิสา (2525 : 65 - 67) ได้ศึกษาการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มในการปรับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 16 คน โดยเลือกนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวสูงจากแบบสอบถามวัดพฤติกรรมก้าวร้าว ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มสามารถลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ธารง ทัศนัญชลี (2528 : 9 - 15) ได้ศึกษาถึงพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยเรียนว่ามีมากน้อยเพียงใด เพื่อหาแนวทางการพัฒนาเด็กในทางที่ถูกต้อง เหมาะสมต่อไป เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นแบบสอบถามของ กันน์ (Gunn, 1973) ที่สร้างขึ้นและ

จัดแปลงให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย นักเรียนชายและหญิง จำนวน 687 คน ที่กำลังศึกษาอยู่ชั้น ม.2-ม.6 ในโรงเรียนขนาดใหญ่ 3 แห่ง ในเขตกรุงเทพมหานคร และนครปฐม โดยมีความแตกต่างของพื้นที่ชั้นในและชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษา นั้น มีพฤติกรรมก้าวร้าวน้อยที่สุด ร้อยละ 3.90 มีพฤติกรรมก้าวร้าวมากร้อยละ 12 ซึ่งรวมกันแล้วเท่ากับร้อยละ 15.90 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมแสดงออกที่รุนแรงโดยการทำร้ายตนเอง สัตว์เลี้ยงหรือบุคคลอื่น เป็นการแสดงออกที่รุนแรงกว่าปกติ

นอกจากนี้ พรทิพย์ ทรัพย์สิน (2532 : 72-76) ได้ศึกษาผลการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่เหมาะสมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าว โดยศึกษากลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนมัธยมด่านสำโรง จังหวัดสมุทรปราการ ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวจำนวน 8 คน ผลการวิจัยพบว่าการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่เหมาะสม มีผลทำให้พฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสัมพันธ์ แก้วพลศรี (2534 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการใช้การเสริมแรงทางบวกกับการปรับเปลี่ยนใหม่ที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างที่เข้าชั้นการศึกษา เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดทับกฤชกลาง จังหวัดนครสวรรค์ ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว จำนวน 14 คน ผลการวิจัยพบว่าการเสริมแรงทางบวกและการปรับเปลี่ยนใหม่สามารถลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนลงได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากเอกสารและงานวิจัยทั้งในต่างประเทศและภายในประเทศ ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าว สรุปได้ว่าพฤติกรรมก้าวร้าว นั้น ส่วนแรกก่อให้เกิดความเสียหายทั้งส่วนตัวและส่วนรวม ซึ่งขึ้นอยู่กับความรุนแรงเป็นพฤติกรรมที่บุคคลทั่วไปไม่ต้องการให้เกิดขึ้น เพราะอาจเป็นบ่อเกิดของปัญหาต่าง ๆ ได้จึงมีผู้ศึกษาหาแนวทางการลดพฤติกรรมก้าวร้าวด้วยวิธีการต่าง ๆ ได้แก่ การให้รางวัลเสริมทางสังคม การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม การให้แรงเสริมทางบวก การปรับเปลี่ยนใหม่ เป็นต้น

จากการศึกษาเอกสารต่าง ๆ พบว่า มีวิธีการหลายวิธีที่สามารถลด
พฤติกรรมก้าวร้าวซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาได้ และผู้วิจัยสนใจในวิธีการให้คำปรึกษา
แบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง ที่จะนำไปสู่การลดพฤติกรรมก้าวร้าวในเด็ก และคิดว่าน่าจะเป็น
อีกวิธีหนึ่งที่เป็นทางเลือกใหม่ ในการลดพฤติกรรมดังกล่าว ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงต้องการจะศึกษา
เกี่ยวกับผลของการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง เพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองซำซาก อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองซำซาก อำเภอบ้านม่วง จังหวัดชลบุรี ปีการศึกษา 2538 ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวสูงกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 50 ขึ้นไป และที่ได้รับการประเมินจากครู จากสังเกตพฤติกรรม และแบบสอบถาม 1 ครั้ง อย่าง จำนวน 18 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองซำซาก อำเภอบ้านม่วง จังหวัดชลบุรี ปีการศึกษา 2538 ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวสูงกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 50 ขึ้นไป และที่ได้รับการประเมินจากครู จากสังเกตพฤติกรรม และแบบสอบถาม 1 ครั้ง อย่าง จำนวน 16 คน ที่ได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากรโดยมีขั้นตอนการสุ่มดังนี้

1. ผู้วิจัยขอความร่วมมือจากครูประจำชั้นซึ่งสอนวิชาภาษาอังกฤษ ประเมินพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน ลงในแบบประเมินพฤติกรรมก้าวร้าว โดยผู้วิจัยได้อธิบายความหมายของพฤติกรรมก้าวร้าวให้ครูประจำชั้น ซึ่งสอนวิชาภาษาอังกฤษทราบก่อนทำการประเมิน เพื่อให้มีความเข้าใจตรงกันแล้วประเมินนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว จากนักเรียนจำนวน 36 คน แล้วคัดเลือกเฉพาะนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว อย่างน้อย 9 พฤติกรรม จาก 13 พฤติกรรม ได้ 19 คน
2. ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนอีกครั้งหนึ่ง ตามที่ครูประจำชั้นซึ่งสอนวิชาภาษาอังกฤษ ประเมินแล้วในข้อ 1 ได้นักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว สอดคล้องกับที่ครูประจำชั้นสอน วิชาภาษาอังกฤษประเมิน รวมคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนทั้ง 36 คน

มาเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย แล้วคัดเลือกนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวสูงกว่าเบอรี่เซ็นโทส์ ที่ 50 ขึ้นไป และที่ได้รับการประเมินจากครู จากสังคมมิติ และแบบสอบถามวิเคราะห์ จำนวน 18 คน

3. ผู้วิจัยหาสังคมมิติ และให้นักเรียนตอบแบบสอบถามวิเคราะห์ แล้วคัดเลือกนักเรียน ดังนี้

3.1 งานสังคมมิติคัดเลือกเฉพาะนักเรียนที่เป็น Rejectee ได้จำนวน 9 คน

3.2 งานแบบสอบถามวิเคราะห์ คัดเลือกเฉพาะที่มีเพื่อนเลือกมีความถี่สูงตั้งแต่ 11 คนขึ้นไป ได้จำนวน 10 คน

4. ผู้วิจัยสำรวจข้อมูลที่ได้จากข้อ 1, 2 และ 3 โดยคัดเลือกนักเรียนที่มีรายชื่อตรงกันทั้ง 3 ข้อ เป็นอันดับแรก ได้จำนวน 9 คน และพิจารณาจากจำนวนที่เหลือทั้งหมด แม้จะปรากฏเพียงข้อใดข้อหนึ่ง ได้ดังนี้ จากข้อ 1 เหลือ 10 คน จากข้อ 2 เหลือ 9 คน และจากข้อ 3 เหลือ 1 คน ปรากฏว่านักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว เป็นนักเรียนชาย 16 คน นักเรียนหญิง 2 คน ผู้วิจัยจึงคัดเลือกเฉพาะนักเรียนชายทำการทดลอง

5. สอบถามความสมัครใจ งานการเข้าร่วมการทดลองจากนักเรียนที่ได้ในข้อ 4 ทั้งหมด ปรากฏว่านักเรียนสมัครใจทุกคนจึงสุ่มอย่างง่ายมา 16 คน แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้

1. แบบประเมินพฤติกรรมก้าวร้าว
2. แบบบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าว
3. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบยืดหยุ่นเป็นศูนย์กลาง
4. โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

1. แบบประเมินพฤติกรรมก้าวร้าว

1.1 ศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวกับพฤติกรรมก้าวร้าว

1.2 สัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองซำซาก เกี่ยวกับพฤติกรรมก้าวร้าวที่พบในชั้นเรียน และผู้วิจัยไปสังเกตอีกครั้งหนึ่ง

1.3 นำข้อมูลที่ได้จากข้อ 1.1 และ 1.2 มาสร้างแบบประเมินพฤติกรรมก้าวร้าว แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน คือ อาจารย์ไพศาล อันประเสริฐ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พงษ์พันธ์ุ พงษ์โสภา อาจารย์สถาพร สาธุการ อาจารย์วิรัตน์ ศาสรีจันทร์ และอาจารย์บรรพต สร้อยศรี ตรวจสอบให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย และนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

1.4 นำแบบประเมินพฤติกรรมก้าวร้าวที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ครูประจำชั้นซึ่งสอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ประเมินพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนที่พบในห้องเรียน (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

2. แบบบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าว ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างตามลำดับดังนี้

2.1 ศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต และบันทึกพฤติกรรมโดยการสังเกต

2.2 สัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ เกี่ยวกับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน

2.3 ผู้วิจัยเข้าไปสังเกตพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองซำซาก โดยนั่งอยู่ ณ ตำแหน่งที่มองเห็นพฤติกรรมของนักเรียนและได้ยินเสียงชัดเจน แล้วจดบันทึกพฤติกรรมที่สังเกตได้

2.4 นำข้อมูลที่ได้จากข้อ 2.1 - 2.3 และคำตอบจากแบบประเมินพฤติกรรมก้าวร้าวของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ที่สอดคล้องกับการสังเกตของผู้วิจัยมาสร้างแบบบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน แล้วจึงนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิชุดเดิม จำนวน 5 คน ตรวจสอบ

2.5 นำแบบบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าวที่แก้ไข แล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองซำซาก อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี จำนวน 8 คน ที่มีช่วงกลุ่มตัวอย่างก่อนนำไปใช้ในการทดลอง

ลักษณะของแบบบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าว

แบบบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าว เป็นแบบบันทึกพฤติกรรมที่ได้จากการสังเกตตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ในชั่วโมงวิชาภาษาอังกฤษ ทั้งในขณะที่ครูสอนและขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ โดยจะบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในวิชาภาษาอังกฤษ แบ่งเป็น 2 ช่วง คือ ขณะที่ครูสอน 30 นาที และขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ 20 นาที (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

การให้คะแนนพฤติกรรมก้าวร้าว

1. ถ้าพฤติกรรมเป้าหมายเกิดขึ้นในช่วงเวลาของการสังเกต ให้นับความถี่หรือจำนวนครั้งของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น โดยเขียนเลข 1 ลงในแบบบันทึกพฤติกรรม ตรงช่วงเวลาที่เกิดพฤติกรรมนั้นเกิดขึ้น
2. ถ้าพฤติกรรมเป้าหมายไม่เกิดขึ้นในช่วงเวลาของการสังเกต ให้เขียนเลข 0 ลงในแบบบันทึกพฤติกรรมตรงช่วงเวลานั้น
3. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง
 - 3.1 ศึกษาเอกสาร งานวิจัย และโปรแกรม ที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง
 - 3.2 สร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า
 - 3.3 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง ที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิชุดเดิม จำนวน 5 คน ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์ กิจกรรม เนื้อหา วิธีดำเนินการก่อนนำไปใช้ในการวิจัย
 - 3.4 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง มาแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ หลังทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองซำซาก ที่ไม่เข้ากลุ่มตัวอย่าง จำนวน 8 คน เพื่อดูความเหมาะสมของเนื้อหา วิธีการและเวลาที่ใช้ในการทดลอง
 - 3.5 นำโปรแกรมที่ทดลองใช้แล้วมาปรับปรุงแก้ไข เพื่อใช้ในการวิจัยต่อไป

สำหรับโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบยืดหยุ่นเป็นศูนย์กลาง เพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าว ใช้เวลาในการทดลอง 7 สัปดาห์ ละ 4 วัน วันละ 2 คน คนละ 1 ครั้ง ต่อสัปดาห์ ครั้งละ 50 นาที ตั้งแต่วันจันทร์ ถึงวันพฤหัสบดี เวลา 07.00 - 07.50 น. และเวลา 16.00 - 16.50 นาฬิกา (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

4. โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ

4.1 ศึกษาเอกสาร งานวิจัย และโปรแกรมที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อเสนอแนะ

4.2 สร้างโปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ ให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

4.3 นำโปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะที่สร้างขึ้น ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิชุดเดิมจำนวน 5 คน ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่าง ความมุ่งหมาย กิจกรรม เนื้อหา และวิธีดำเนินการ

4.4 นำโปรแกรมที่สร้างขึ้น มาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ ของผู้ทรงคุณวุฒิ หลังทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองซำซาก ที่ไม่ชักกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 8 คน เพื่อดูความเหมาะสมของเนื้อหา วิธีการ และเวลาที่ใช้ในการทดลอง

4.5 นำโปรแกรมที่ทดลองใช้แล้วมาปรับปรุงแก้ไข เพื่อใช้ในการวิจัยต่อไป สำหรับโปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ เพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวใช้เวลาในการทดลอง 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที วันศุกร์ เวลา 07.00 - 07.50 น. (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

การเตรียมการก่อนการทดลอง

1. เลือกผู้ช่วยวิจัย 1 คน คือ นายจิรศักดิ์ เหลืองรุ่งอุดม อาชีพทนายความ และครูผู้ร่วมการทดลอง 1 คน คือ อาจารย์สตีเฟส จูตกานนท์ ครูประจำชั้น ซึ่งแจ้งให้บุคคลทั้งสองทราบรายละเอียดเกี่ยวกับการดำเนินการทดลอง และสิ่งที่จะต้องกระทำตลอดการทดลอง

2. ฝึกผู้ช่วยวิจัย ให้รู้การบันทึกการสังเกต และครูผู้ร่วมการทดลอง รู้โปรแกรมการทดลอง ตั้งแต่วันที่ 27 พฤศจิกายน พ.ศ. 2538 ถึงวันที่ 8 ธันวาคม พ.ศ. 2538 จนเข้าใจและสามารถนำไปใช้กับนักเรียนได้ การฝึกนี้ใช้เวลา 2 สัปดาห์ ก่อนเริ่มการทดลอง

หลังจากผู้วิจัยอธิบายให้ผู้ช่วยวิจัยและครูผู้ร่วมการทดลองทราบแล้ว ผู้วิจัยสาธิตการหาค่าปริมาตรแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางและการทำให้ข้อสนเทศแก่ครูผู้ร่วมการทดลอง และให้ครูผู้ร่วมการทดลองฝึกจนเข้าใจได้เหมาะสม สำหรับการให้คะแนนในการสังเกต ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยฝึกบันทึกและให้คะแนนจนถูกต้อง

ขั้นตอนการสังเกตพฤติกรรม

1. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยศึกษา และทำความเข้าใจจุดมุ่งหมายของการวิจัย
2. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยศึกษานิยามศัพท์เฉพาะของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนและแบบบันทึกการสังเกตทำให้เข้าใจ และเข้าใจถูกต้อง โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย ฝึกสังเกตบันทึกพฤติกรรม และหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องก่อนเริ่มทำการทดลองเป็นเวลา 2 สัปดาห์ จนได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง ตั้งแต่ 0.80 ขึ้นไป
3. การวิจัยครั้งนี้ใช้การสังเกตแบบสุ่มเหตุการณ์ (Event Sampling) โดยสังเกตในวิชาภาษาอังกฤษ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย สังเกตพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนก่อนการทดลองเป็นระยะเวลา 2 สัปดาห์ ๆ ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที แบ่งการสังเกตเป็น 2 ช่วง คือ ช่วงเวลาที่ครูสอน 30 นาที และช่วงเวลาที่ครูมอบหมายงานให้ทำ 20 นาที ดังรายละเอียดต่อไปนี้
 - 3.1 กลุ่มทดลองที่ 1 สังเกตและบันทึกพฤติกรรมในวันอังคารและวันพฤหัสบดี เวลา 11.00 - 11.50 น.
 - 3.2 กลุ่มทดลองที่ 2 สังเกตและบันทึกพฤติกรรมในวันพุธและวันศุกร์ เวลา 11.00 - 11.50 น.
4. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย เข้าไปสังเกตพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน ในวิชาภาษาอังกฤษ โดยนั่งในตำแหน่งที่มองเห็นพฤติกรรมของนักเรียน และได้ยินเสียงชัดเจน โดยไม่รบกวนการเรียนการสอนหรือไม่ให้ความสนใจผู้รับการทดลองคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษ และไม่ให้นักเรียนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าว

ดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต

ดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตใช้สัมประสิทธิ์ความสอดคล้องระหว่างผู้สังเกต 2 คน ซึ่งมีค่าตั้งแต่ 0.80 ขึ้นไป จึงถือว่าการสังเกตนั้นเชื่อถือได้ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530 : 43) สูตรในการคำนวณมีดังนี้

$$\text{สัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง} = \frac{\text{ความถี่รวมต่ำกว่า}}{\text{ความถี่รวมสูงกว่า}}$$

ในการทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย จะสังเกตและบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน เพื่อหาดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต ทั้ง 3 ระยะเวลา จะต้องได้ค่าดัชนีความเชื่อมั่นตั้งแต่ 0.80 ขึ้นไป

วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล

แบบแผนการวิจัย

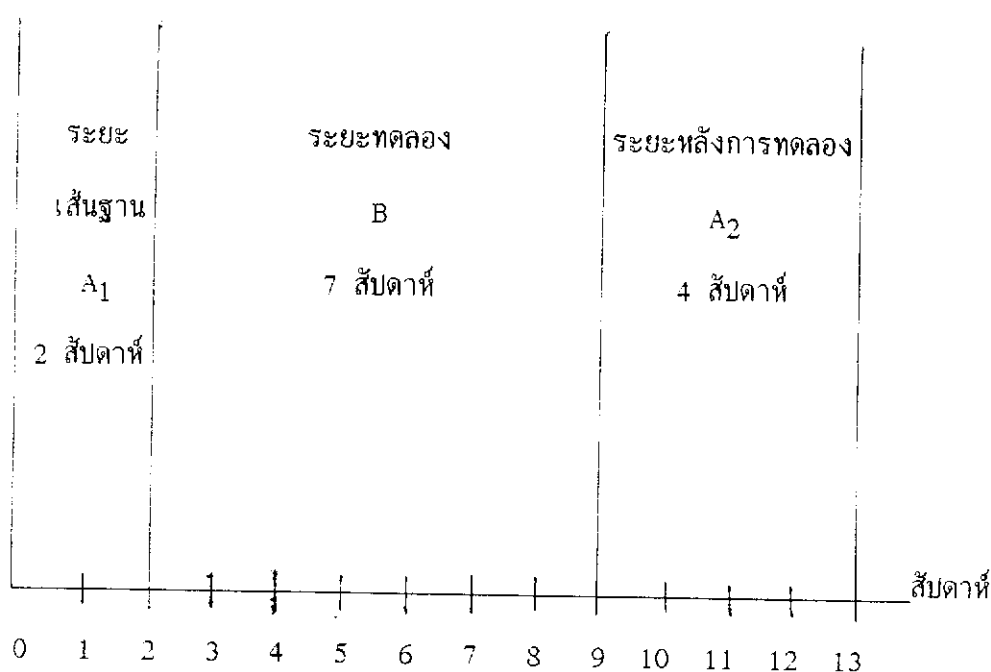
การทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามแบบสลับกลับ (ABA Reversal Design) (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530 : 148 - 154 ; Alberto and Troutman. 1990 : 161) โดยแบ่งระยะการทดลองดังนี้

ระยะ A₁ เป็นระยะเส้นฐานพฤติกรรมมาใช้เวลา 2 สัปดาห์ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ในสภาพการเรียนการสอนปกติที่ยังไม่ได้รับการทดลอง เมื่อหมดเวลาสังเกตแต่ละครั้ง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย นำผลการบันทึกพฤติกรรมมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง

ระยะ B เป็นระยะทดลองใช้เวลา 7 สัปดาห์ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ในสภาพการเรียนการสอนปกติโดยผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มทดลอง เข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง นักเรียนกลุ่มควบคุม เข้าร่วมการให้ข้อเสนอแนะ

ระยะ A₂ เป็นระยะหลังการทดลอง แบ่งเป็นระยะติดตามผล 2 สัปดาห์ และศึกษาความคงทนอีก 2 สัปดาห์ โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย สังเกต และบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ในสภาพการเรียนการสอนปกติ ซึ่งในระยะนี้ไม่มีการทดลอง การเข้าร่วมการทำคำปรึกษาแบบยี่ดนมุคคัลเป็นศูนย์กลางและการให้ข้อเสนอแนะ

ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าว

ภาพประกอบ 1 ภาพแสดงระยะต่าง ๆ ของการทดลอง

การดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองแบบสลับกลับ (ABA Reversal Design) โดยแบ่งการทดลองออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

1. ระยะเส้นฐานพฤติกรรม (A₁) เริ่มสัปดาห์ที่ 1 - 2 ใช้เวลาทั้งหมด 2 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 12 ธันวาคม พ.ศ.2538 ถึงวันที่ 22 ธันวาคม พ.ศ.2538 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย สังเกต และบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน ในกลุ่มทดลอง ในสภาพการเรียนการสอนปกติ ในชั่วโมงการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ทุกวันอังคาร และวันพฤหัสบดี เวลา 11.00-11.50 น.

ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกต และบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในกลุ่มควบคุม ทุกวันพุธและวันศุกร์ เวลา 11.00 - 11.50 น. ใช้เวลา 2 สัปดาห์ ๆ ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ในแต่ละครั้งจะแบ่งการสังเกตออกเป็น 2 ช่วง ช่วงละ 30 นาที และ 20 นาที ในแต่ละช่วงผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกต และบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนขณะที่ครูสอน และขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ เมื่อหมดเวลาในการสังเกตผู้วิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน มาหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องกับผู้ช่วยวิจัย ซึ่งมีค่าตั้งแต่ 0.80 ขึ้นไป หลังจดบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนแต่ละคนไว้ ปรากฏว่า ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม เท่ากับ 0.92 และ 0.93 ตามลำดับ โดยในระยะนี้ยังไม่ได้นำข้อสนเทศ และการให้คำปรึกษาแบบยัติบุคคลเป็นศูนย์กลางมาใช้กับกลุ่มทดลอง และคะแนนดิบของนักเรียนแต่ละคน เขียนกราฟความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนก่อนการทดลอง

2. ระยะทดลอง (B) เริ่มทำการทดลอง สัปดาห์ที่ 3-9 รวม 7 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 25 ธันวาคม พ.ศ.2538 ถึงวันที่ 9 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2539 โดยใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบยัติบุคคลเป็นศูนย์กลางกับกลุ่มทดลอง วันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดี เวลา 07.00 - 07.50 น. และเวลา 16.00 - 16.50 น. และใช้โปรแกรมการให้ข้อสนเทศ กับกลุ่มควบคุม วันศุกร์ เวลา 07.00 - 07.50 น. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกต และบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนได้ค่าดัชนีความเชื่อมั่น 0.85 และ 0.86 ตามลำดับ และใช้คะแนนดิบของนักเรียนแต่ละคนเขียนกราฟ เพื่อดูความเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมก้าวร้าวในระยะทดลอง

3. ระยะหลังการทดลอง (A₂) เริ่มสัปดาห์ที่ 10-13 รวม 4 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 13 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2539 ถึงวันที่ 8 มีนาคม พ.ศ.2539 ในระยะนี้ผู้วิจัยติดตามผลการทดลอง ตั้งแต่สัปดาห์ที่ 10 - 11 ตั้งแต่วันที่ 13 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2539 ถึงวันที่ 23 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2539 และศึกษาความคงทนของการลดพฤติกรรมก้าวร้าว ตั้งแต่สัปดาห์ที่ 12 - 13 ตั้งแต่วันที่ 27 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2539 ถึงวันที่ 8 มีนาคม พ.ศ.2539 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกต และบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าวในชั่วโมงวิชาภาษาอังกฤษ ได้ค่าดัชนีความเชื่อมั่น 0.84 และ 0.87 ตามลำดับ และในระยะนี้ไม่มีการใช้โปรแกรมการให้ข้อสนเทศ และโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบยัติบุคคลเป็นศูนย์กลาง

ทุกครั้งที่สิ้นสุดเวลาการสังเกต ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย จะนำผลการบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าว มาหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง แล้วจัดบันทึกเป็นพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนแต่ละคนไว้ เพื่อนำไปวิเคราะห์ และเขียนกราฟแสดงการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมก้าวร้าว

วิธีจัดการกับข้อมูล

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบยี่ดบุคคลเป็นศูนย์กลาง
2. เปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน ก่อนและหลังการให้ข้อเสนอแนะ
3. เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบยี่ดบุคคลเป็นศูนย์กลาง กับนักเรียนที่ให้ข้อเสนอแนะ
4. วัชชนะนของนักเรียนแต่ละคน เขียนกราฟ เพื่อดูการเปลี่ยนแปลงความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในแต่ละระยะ คือ ตั้งแต่ระยะเส้นฐาน ระยะทดลอง จนถึงระยะหลังการทดลอง และ ระยะศึกษาความคงทน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน คือ ค่ามัธยฐาน (Median) และค่าส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ (Quartile Deviation)
2. สถิติสำหรับการทดสอบสมมติฐาน
 - 2.1 เปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนภายในกลุ่ม ก่อนและหลังการทดลองโดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon Matched Pairs Signed - Ranks Test) (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533 : 91 - 97)
 - 2.2 เปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าว ของนักเรียนระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มควบคุม โดยใช้การทดสอบของแมน วิทนีย์ (The Mann - Whitney U Test) (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533 : 120 - 128)

$$U_1 = \frac{n_1 n_2 + \frac{n_1(n_1 + 1)}{2} - \sum R_1}{2}$$

$$U_2 = \frac{n_1 n_2 + \frac{n_2(n_2 + 1)}{2} - \sum R_2}{2}$$

เมื่อ U แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาการทดสอบ

n_1 แทน กลุ่มตัวอย่างที่สุ่มมาจากประชากร กลุ่มที่ 1

n_2 แทน กลุ่มตัวอย่างที่สุ่มมาจากประชากร กลุ่มที่ 2

$\sum R_1$ แทน ผลรวมของอันดับของข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มที่ 1

$\sum R_2$ แทน ผลรวมของอันดับของข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มที่ 2

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลจากการทดลอง และแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูล จากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้แทนความหมาย ดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
Mdn	แทน	ค่ามัธยฐานของกลุ่มตัวอย่าง
Mdn(diff)	แทน	ค่าความแตกต่างของค่ามัธยฐานของกลุ่มตัวอย่าง
Q.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ของกลุ่มตัวอย่าง
Q.D. (diff)	แทน	ค่าความแตกต่างของส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ของกลุ่มตัวอย่าง
T	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบของวิลคอกัน
U	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของ แมน วิทนี

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอผลการศึกษาค้นคว้าตามลำดับ ดังนี้

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าว ของนักเรียนในกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบยืดหยุ่น เป็นศูนย์กลาง
2. เปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าว ของนักเรียนในกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการให้ข้อเสนอแนะ
3. เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมก้าวร้าว ของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม
4. แสดงความเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยการเขียนกราฟเส้น

ข้อ 1-3 แสดงในตาราง 1-3 และข้อ 4 แสดงในภาพประกอบ 1 ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตาราง 1 เปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน กลุ่มทดลอง ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบ
ยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มทดลอง	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	8	45.5	1.50	
หลังการทดลอง	8	40.5	1.58	0**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 1 ปรากฏว่า นักเรียนมีพฤติกรรมก้าวร้าว ลดลงหลังจากได้รับการให้
คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับ
สมมติฐานข้อที่ 1 (ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏในตาราง 6 ในภาคผนวก)

ตาราง 2 เปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน กลุ่มควบคุม ที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ
ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มควบคุม	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	8	46.5	1.00	
หลังการทดลอง	8	41.16	3.00	0**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

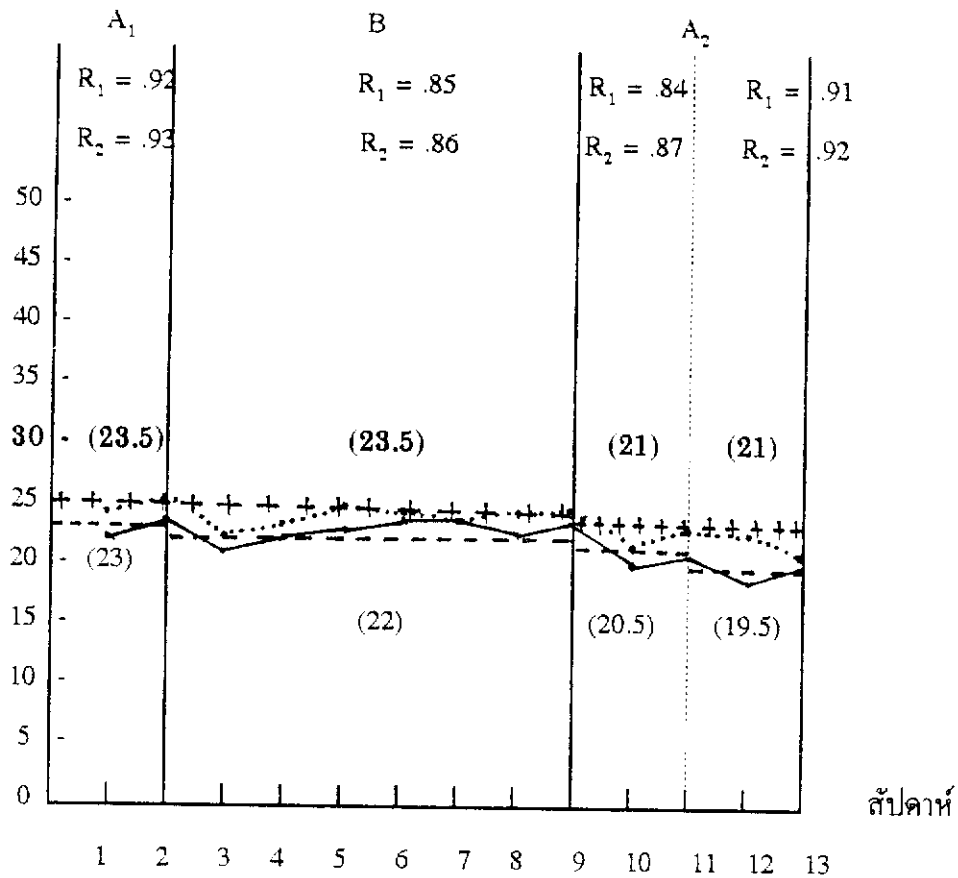
จากตาราง 2 ปรากฏว่า นักเรียนมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง หลังจากได้รับข้อเสนอแนะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 (ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏในตาราง 7 ในภาคผนวก)

ตาราง 3 เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียน กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	Mdn(diff)	Q.D.(diff)	U
กลุ่มทดลอง	8	5.5	2.25	29.5
กลุ่มควบคุม	8	4.5	4.00	

จากตาราง 3 ปรากฏว่า พฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบยืดหยุ่นเป็นศูนย์กลาง และกลุ่มควบคุม ได้รับข้อเสนอแนะ มีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน ข้อที่ 3 ที่ตั้งไว้ (ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏในตาราง 8 ในภาคผนวก)

ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน

ภาพประกอบ 2 แสดงการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมก้าวร้าวในกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ

- ค่ามัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในกลุ่มทดลอง ในแต่ละสัปดาห์
- ค่ามัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในกลุ่มควบคุม ในแต่ละสัปดาห์
- ค่ามัธยฐานเฉลี่ยของความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในกลุ่มทดลอง ในแต่ละช่วง
- +++++ ค่ามัธยฐานเฉลี่ยของความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในกลุ่มควบคุม ในแต่ละช่วง
- R1 ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของกลุ่มทดลอง
- R2 ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของกลุ่มควบคุม

จากภาพประกอบ 2 จะเห็นว่าค่ามัธยฐานของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบยืดหยุ่น เป็นศูนย์กลาง ในระยะเส้นฐานลดลงจาก 23 เป็น 22 และเมื่อพิจารณาค่ามัธยฐานของพฤติกรรมก้าวร้าว ของนักเรียนในระยะติดตามผลลดลงเป็น 20.5 และในระยะความคงทนเป็น 19.5 แสดงว่าวิธีการให้คำปรึกษาแบบยืดหยุ่น เป็นศูนย์กลาง สามารถลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนได้

สำหรับกลุ่มควบคุมที่ได้รับข้อเสนอ ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมก้าวร้าวในระยะเส้นฐาน และระยะทดลองได้เท่ากัน คือ 23.5 และเมื่อพิจารณาค่ามัธยฐานของพฤติกรรมก้าวร้าว ของนักเรียนในระยะติดตามผล และในระยะความคงทน ลดลงเป็น 21 แสดงว่า การให้ข้อเสนอ สามารถลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนได้

เมื่อเปรียบเทียบค่ามัธยฐานเฉลี่ย ของพฤติกรรมก้าวร้าว ของนักเรียนในกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมในระยะเส้นฐาน บปรากฏว่าค่ามัธยฐานของพฤติกรรมก้าวร้าว ของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มใกล้เคียงกัน ส่วนในระยะทดลอง ค่ามัธยฐานเฉลี่ยของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน ของกลุ่มทดลอง ต่ำกว่า กลุ่มควบคุม ในระยะติดตามผล และระยะศึกษาความคงทนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม พบว่าค่ามัธยฐานเฉลี่ยของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ลดลงเล็กน้อย อย่างไรก็ตามค่ามัธยฐานเฉลี่ยของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในกลุ่มทดลอง ต่ำกว่า ของกลุ่มควบคุม ในทุกระยะการทดลอง

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษาแบบยืดหยุ่น เป็นศูนย์กลาง
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนก่อนและหลังได้รับข้อเสนอแนะ
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบยืดหยุ่น เป็นศูนย์กลางกับนักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบยืดหยุ่น เป็นศูนย์กลาง
2. นักเรียนมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงหลังจากได้รับข้อเสนอแนะ
3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบยืดหยุ่น เป็นศูนย์กลาง มีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง มากกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรที่เข้ารับการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านหนองซำซาก อำเภอบ้านเบึง จังหวัดชลบุรี ปีการศึกษา พ.ศ. 2538 ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวสูงกว่าเกณฑ์เฉลี่ยที่ 50 ขึ้นไป และที่ได้รับการประเมินจากครู จากสังเกต และแบบสอบถามจำนวน 38 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ได้ดำเนินการศึกษาค้างนี้ เป็นนักเรียนต้นแบบระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองซำซาก อําเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี ปีการศึกษา 2538 ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวสูงกว่า เปรอร์เซ็นไทล์ที่ 50 ขึ้นไป และที่ได้รับการประเมินจากครู จากสังคมมีดี และแบบสอบถาม เกรย์จำนวน 16 คน ที่ได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง เป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน โดยกลุ่มทดลอง ได้รับการให้คำปรึกษาแบบยี่ล บุคคลเป็นศูนย์กลาง และกลุ่มควบคุม ได้รับข้อเสนอ

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบประเมินพฤติกรรมก้าวร้าว
2. แบบบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าว
3. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบยี่ลบุคคลเป็นศูนย์กลาง
4. โปรแกรมการให้ข้อเสนอ

การดำเนินการทดลอง

1. ระยะก่อนการทดลอง

1.1 ผู้วิจัยเลือกผู้ช่วยวิจัย คือ นายจิรศักดิ์ เหลืองรุ่งอุดม อาชีพทนายความ และครูผู้ร่วมการทดลอง คือ อาจารย์สอาด รุ่งทนนท์ ครูประจำชั้น

1.2 ผู้วิจัยดำเนินการกับผู้ช่วยวิจัยและครูผู้ร่วมการทดลองว่าเข้าหลักการ บริบทพฤติกรรม วิเคราะห์การให้คำปรึกษาแบบยี่ลบุคคลเป็นศูนย์กลาง และการให้ข้อเสนอ ทั้งหมด เข้าใจ และสามารถนำวิชาชีพกับนักเรียนที่ระดับชั้นเวลาสัก 2 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 27 พฤศจิกายน พ.ศ. 2538 ถึงวันที่ 8 ธันวาคม พ.ศ. 2538

1.3 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย เปิดสังเกตและบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนต้น แบบมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 8 คน เป็นเวลา 2 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 12 ธันวาคม พ.ศ. 2538 ถึงวันที่ 22 ธันวาคม พ.ศ. 2538 จนได้ค่าเฉลี่ยความถี่เฉลี่ย 0.80 ขึ้นไป คือ กลุ่มทดลอง 0.92 และกลุ่มควบคุม 0.93

2. ระยะดำเนินการทดลอง ใช้เวลา 13 สัปดาห์ โดยดำเนินการทดลองตั้งแต่วันที่ 12 ธันวาคม พ.ศ.2538 ถึงวันที่ 8 มีนาคม พ.ศ.2539 การทดลองครั้งนี้เป็นแบบสลับกลับ (ABA Reversal Design) โดยแบ่งการทดลองเป็น 3 ระยะ คือ

2.1 ระยะเสถียรภาพพฤติกรรม (A_1) ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ในสภาพการเรียนการสอนปกติในเวลา 2 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 12 ธันวาคม พ.ศ.2538 ถึงวันที่ 22 ธันวาคม พ.ศ. 2538 สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที โดยค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม เท่ากับ 0.92 และ 0.93 ตามลำดับ

2.2 ระยะทดลอง (B) เริ่มตั้งแต่สัปดาห์ที่ 3 - 9 ตั้งแต่วันที่ 25 ธันวาคม พ.ศ.2538 ถึงวันที่ 9 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2939 ระยะนี้ผู้วิจัยใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางในกลุ่มทดลอง และใช้โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะในกลุ่มควบคุม โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกต และบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน ในกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ใช้เวลา 7 สัปดาห์ ๆ ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที โดยได้ค่าดัชนีความเชื่อมั่น ของการสังเกตพฤติกรรมก้าวร้าว ของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม เท่ากับ 0.85 และ 0.86 ตามลำดับ

2.3 ระยะหลังการทดลอง (A_2) แบ่งเป็น 2 ระยะ คือ ระยะติดตามผลและระยะศึกษาความคงทน โดยระยะติดตามผลใช้เวลา 2 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 13 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2539 ถึงวันที่ 23 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2539 และระยะศึกษาความคงทนใช้เวลา 2 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 27 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2539 ถึงวันที่ 8 มีนาคม พ.ศ.2539 ระยะนี้ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกต และบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ในระยะนี้ไม่มีการใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง และโปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ โดยใช้เวลาสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที โดยค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม มีค่าเท่ากับ 0.84 และ 0.87 ตามลำดับ

3. หลังสิ้นสุดการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

3.1 นำผลการสังเกต และบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน มาหาค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต ระหว่างผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

3.2 นำผลการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าว ของนักเรียนในข้อ 3.1 มาวิเคราะห์ตามวิธีการสถิติ

3.3 นำเสนอข้อมูลทุกระยะของการทดลองด้วยกราฟเส้นตรง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบยี่ดบุคคลเป็นศูนย์กลาง โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซ์ (The Wilcoxon Matched Pairs Signed - Rauks Test)

2. เปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการให้ข้อเสนอแนะ โดยใช้หลักการทดสอบของวิลคอกซ์ (The Wilcoxon Matched Pairs Signed - Ranks Test)

3. เปรียบเทียบผลต่าง ของพฤติกรรมก้าวร้าว ของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยใช้การทดสอบของ แมน วิทนี (The Mann - Whitney U Test)

สรุปผลของการศึกษาค้นคว้า

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบยี่ดบุคคลเป็นศูนย์กลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง หลังจากได้รับข้อเสนอแนะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนที่ได้รับการทำให้คำปรึกษาแบบยืดหยุ่นและเป็นนักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงไม่แตกต่างกัน

การอภิปรายผล

1. นักเรียนมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบยืดหยุ่น เป็นศูนย์กลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่าการให้คำปรึกษาแบบยืดหยุ่นเป็นศูนย์กลาง สามารถลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนได้ เนื่องจาก การให้คำปรึกษาแบบยืดหยุ่นเป็นศูนย์กลาง เน้นการาจัดหรือลดความทุกข์ทางอารมณ์และความรู้สึกของผู้รับคำปรึกษา โดยที่ผู้ให้คำปรึกษาได้สร้างสัมพันธภาพอันดีกับผู้รับคำปรึกษา ให้ผู้รับคำปรึกษาได้ระบายความรู้สึกความคับข้องใจ หรือความขัดแย้งในใจตนออกมา อันจะนำไปสู่การพิจารณาตนเอง และสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ได้ดีขึ้น สภาพแห่งความเป็นจริง ซึ่งวิธีการดังกล่าวเป็นการส่งเสริมให้ผู้รับคำปรึกษาเป็นของตัวเอง สามารถจัดการดำเนินชีวิตของตนเองได้อย่างเหมาะสม แสดงให้เห็นว่าการให้คำปรึกษาแบบยืดหยุ่นเป็นศูนย์กลางสามารถพัฒนาความรู้ ความรู้สึก พฤติกรรมต่าง ๆ ได้ โดยสังเกตจากผลของการให้คำปรึกษาแบบยืดหยุ่นเป็นศูนย์กลาง ของกลุ่มทดลองที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง

2. นักเรียนมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง หลังจากได้รับข้อเสนอแนะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่าการให้ข้อเสนอแนะเป็นวิธีการหนึ่งที่มีประสิทธิภาพลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนให้ลดลงได้ ทั้งนี้ เพราะการให้ข้อเสนอแนะเป็นวิธีการให้ข้อมูลที่มีความเกี่ยวข้องกับลดพฤติกรรมก้าวร้าว โดยให้นักเรียนดูวีดิทัศน์ และให้นักเรียนมีโอกาสซักถามเมื่อมีข้อสงสัย ทว่าให้นักเรียนได้เห็นแนวทางในการลดพฤติกรรมก้าวร้าวที่เกิดขึ้นในตนเองได้ จากการที่ผู้วิจัยได้ทดลองกับกลุ่มควบคุมด้วยตนเอง พบว่านักเรียนที่เข้าร่วมการทดลอง มีความตั้งใจดูวีดิทัศน์ และซักถามเมื่อมีข้อสงสัย ซึ่งเป็นสิ่งบ่งชี้ให้เห็นว่า นักเรียนมีความต้องการที่จะลดพฤติกรรมก้าวร้าว ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ลีว บูลซิก (2530 : 52) ที่พบว่า นักเรียนมีทัศนคติต่อการปรับแก้ทางอารมณ์สูงขึ้นหลังได้รับข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้และผลการวิจัยที่สอดคล้องดังกล่าว ย่อมแสดงให้เห็นว่าการทำให้
ข้อสนเทศ สามารถลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนลงได้

3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง และนักเรียนที่ได้รับ
ข้อสนเทศ มีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ข้อที่ 3 ที่ตั้งไว้
เพราะ

3.1 เครื่องมือที่ใช้ในกลุ่มควบคุมเป็นวิดีโอทัศน์ ซึ่งทำให้นักเรียนสนใจ เพราะ
ได้เห็นภาพจริง ซึ่งในการให้คำปรึกษาเป็นเพียงการอธิบาย ไม่มีวิดีโอทัศน์ นักเรียนไม่
กระตือรือร้นเท่าที่ควร จึงทำไม่ได้ผลไม่แตกต่าง

3.2 เวลาในการให้คำปรึกษาใช้เวลาเช้า และบ่าย แต่การให้ข้อสนเทศใช้
เวลาเดียวกันตลอดการทดลอง คือใช้เวลาเช้าช่วง 07.00 - 07.50 น. ทำให้นักเรียนสนใจ
และกระตือรือร้น เพราะเป็นช่วงเช้าก่อนเข้าเรียน แต่การให้คำปรึกษามีทั้งเช้าและบ่าย ซึ่ง
อาจทำให้นักเรียนเบื่อหน่ายที่ต้องมาช่วงบ่าย จึงทำไม่ได้ผลไม่แตกต่าง

จากการวิจัยในครั้งนี้ ย่อมแสดงให้เห็นว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบ
ยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง และนักเรียนที่ได้รับข้อสนเทศมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

จากผลการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่าควรนำวิธีการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง
และวิธีการให้ข้อสนเทศไปลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนได้ทั้งสองวิธี โดยเลือกใช้ตามความ
สะดวกและเหมาะสม คือ ถ้าผู้ทดลองไม่มีความรู้ทางด้านให้คำปรึกษา ควรใช้การให้ข้อสนเทศ
แต่ถ้าผู้ให้คำปรึกษา มีความรู้ความชำนาญ ควรใช้การให้คำปรึกษา

ดังนั้นจึง ควรมีการฝึกอบรมผู้แนะแนวและผู้ที่เกี่ยวข้อง ให้สามารถใช้เทคนิค
การให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง จนเกิดความชำนาญ เพื่อนำไปช่วยลดพฤติกรรม
ก้าวร้าวของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัย

2.1 ควรนำวิธีการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง ไปใช้เปรียบเทียบกับวิธีการอื่น เช่น การเสริมแรงพฤติกรรมที่ชัดเจน เป็นต้น

2.2 ควรนำวิธีการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง ไปใช้รับพฤติกรรมอื่น ที่มีสาเหตุจากอารมณ์

2.3 ควรนำวิธีการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างระดับอื่น ซึ่งมีปัญหาเรื่องพฤติกรรมก้าวร้าว เช่น ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และตอนปลาย เป็นต้น

2.4 ควรติดตามผลเป็นระยะหลังจากเสร็จสิ้นการทดลอง เช่น ระยะ 1 เดือน ระยะ 3 เดือน และระยะ 6 เดือน เป็นต้น เพื่อศึกษาความคงทนของการลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- คมเพชร ฉัตรสุภกุล. ทฤษฎีการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2530.
- เครือวัลย์ ขจรพันธุ์. พัฒนาการเด็ก. กรุงเทพฯ : วิบูลย์กิจการพิมพ์, 2524.
- จงกล หงสุรพันธ์. ผลการให้คำปรึกษาแบบโรเจอร์สที่มีต่อการปรับตัวในครอบครัวของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์สัมพันธ์พิทยาคาร เมืองพัทลุง
จังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.
- เจียรนัย ทรงชัยกุล. "จิตวิทยาพื้นฐานในการให้คำปรึกษา", ใน จิตวิทยาและสังคมวิทยา
พื้นฐานเพื่อการแนะแนว. หน้า 725-768. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมา-
ธิราช, 2533.
- ชุตินันท์ แจ่มจรัส. การให้คำปรึกษาเชิงปฏิบัติการ. ฉะเชิงเทรา : ภาควิชาจิตวิทยา
และการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ วิทยาลัยครูฉะเชิงเทรา, 2530.
- ชิรวัดณ์ นิจเนตร. สุขภาพจิต-สังคมในโรงเรียนกับสุขภาพจิตของนักเรียนวัยรุ่นในเขต
พระโขนง. วิทยานิพนธ์ กศ.ด. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2526. อัดสำเนา.
- ชัยพร วิชชวุธ. มูลสารจิตวิทยา. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2525.
- เดโช สวานานนท์. บทานุกรมจิตวิทยา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2520.
- ถนิมภรณ์ นิลกาญจน์. ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบรายบุคคลต่อการลดความเครียด
ของผู้ป่วยติดเชื้อในในระยะถอนพิษยา. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532. อัดสำเนา.

- ทองเรียน อมรัชกุล. เทคนิคเบื้องต้นในการให้คำปรึกษา. พิชญ์โลก : ภาควิชาการ
 และแนะนําและจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิชญ์โลก, 2519.
- ธีระ มูลธิยะ. ผลการให้คำปรึกษาแบบโรเจอร์สที่มีต่อการพัฒนาอัตโนมัติด้านการปรับตัว
ทางอารมณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวชิรวิทย์ จังหวัดมหาสารคาม.
 ปรินทิพย์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
 2526. อัดสำเนา.
- ธารง ทศนาอุชลี และคนอื่น ๆ . "พฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กนักเรียน", วารสารจิตวิทยา
คลินิก. 16(2): 9-16 ; ธันวาคม, 2528.
- นันทิกา เข้มสรวล. การศึกษาเฉพาะกรณี. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะนํา
 มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2527.
- นิภา ศรีวิโรจน์. สถิติอนุพาราเมตริก. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ : ไรน เอล
 ฟรินดีงเฮาส์. 2523.
- ปราณี เกลิงพล. การแนะนําและการให้บริการปรึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
 มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2520.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. การแนะนําและการให้คำปรึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา.
 กรุงเทพฯ : บัณฑิตการพิมพ์. 2529.
- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภาน. ทฤษฎีและเทคนิคการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : พิทักษ์อักษร,
 2525.
- พัชรินทร์ เปรมสมาน. การเปรียบเทียบผลของกิจกรรมกลุ่มและการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
เพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดจันทร์ใน
สังกัดกรุงเทพมหานคร. ปรินทิพย์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย-
 ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2538. อัดสำเนา.
- พรทิพย์ ทรัพย์สิน. การฝึกพฤติกรรมการกล้าแสดงออกที่เหมาะสมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าว
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนมัธยมด่านสำโรง. ปรินทิพย์ กศ.ม.
 กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532. อัดสำเนา.

พรรณราย ทรัพย์ะประกา. จิตวิทยาการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : น้าอักษรการพิมพ์,
2528.

เพชรสุดา เพชรใส. การทดลองการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มในการปรับพฤติกรรมก้าวร้าว
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525. อัดสำเนา.

เพียว พูลเจริญ. เปรียบเทียบผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มกับแบบรายบุคคลที่มีต่อปรับตัว
ของนักศึกษาพยาบาลโรงพยาบาลรามารชิบตี. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524. อัดสำเนา.

มานิดา ทองทวี. ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบรายบุคคลต่อการลดความเครียด
ของผู้ป่วยติดเฮโรอีนในระยะถอนพิษยา. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532. อัดสำเนา.

เรณู ผดุงถิ่น. การใช้การเสริมแรงทางสังคมเพื่อปรับพฤติกรรมก้าวร้าว. วิทยานิพนธ์
ศ.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517. อัดสำเนา.

วัชรีย์ ทรัพย์มี. ทฤษฎีและกระบวนการให้บริการปรึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ภาพพิมพ์,
2533.

वासนา แฉล้มเขต. ผลการให้คำปรึกษาแบบโรเจอร์สต่อการลดปัญหาทางอารมณ์.
ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2525. อัดสำเนา.

สุพล ชัดเชื้อ. การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและการรับสิ่งใหม่ที่มีต่อพฤติกรรม
ก้าวร้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเสเมียนนารี กรุงเทพมหานคร.
ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2535. อัดสำเนา.

สุชา จันทร์เอม. จิตวิทยาเด็กเกเร. กรุงเทพฯ : อักษรบัณฑิต, 2525.

สุจิต เจริญสุข. เทคนิคเบื้องต้นในการแนะแนวให้คำปรึกษาและจิตบำบัด. กรุงเทพฯ :
โอเดียนสจวร์ต, ม.ป.ป.

- สัมฤทธิ์ แก้วพลูศรี. การเปรียบเทียบใช้การเสริมแรงทางบวกกับการปรับสีนใหม่ที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดทับกฤชกลาง อำเภอชุมแสง จังหวัดนครสวรรค์. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.
- หทัย ชิดานนท์. น.พ. "ภาพทางสุขภาพจิตของสังคมไทยกับความมั่นคงของชาติ", วารสารจิตวิทยาคลินิก. 15(1) : 57-60 ; มิถุนายน, 2527.
- อารยา จิยะจันทร์. ผลของการการให้คำปรึกษาแบบบุคคลเป็นศูนย์กลาง ที่มีต่ออารมณ์เศร้าของผู้สูงอายุในคลินิกผู้สูงอายุ ศูนย์บริการสาธารณสุข 24 บางเขน กรุงเทพฯ. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535. อัดสำเนา.
- อัมพร ใตตระกุล. "พฤติกรรมก้าวร้าว". วารสารสุขภาพศึกษา. 7 : 63-69 ; เมษายน-มีนาคม, 2527.
- Bac, George R. and Ronald M. "Dentsch" Pairing. New York : The Hearst Corb, 1970.
- Berkowitz, L. Advacnce in Experimental Social Psychology. New York : London Vol' 1, 1964.
- Buss, A.H. The Psychology of Aggression. New York : John Willey and Son Inc, 1961.
- Corey, Gerald F. Theory and Practice of Counseling and Psychotherap. California : Wadsworth Publishing Company, 1977.
- Feshbach, S "The Catharsis Hypothesis and Some Consequences of Interaction with Aggressive and Neutral Play Objects", Journal of Personality and Social Psychology. 21(1) : 390-394 , 1976.

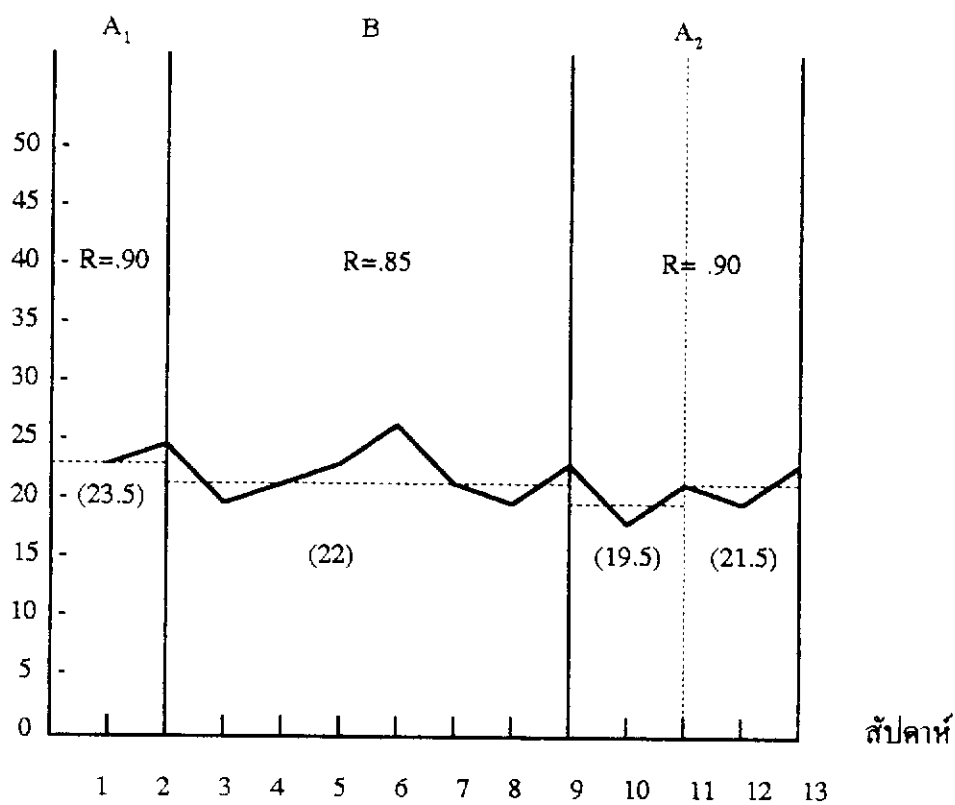
- Gustad, J.W. "The Definition of Counseling", in R.F. Berdie Ed.,
Roles and Relationships in Counseling. Minneapolis : Allyn
and Bacon, 1986.
- Hansen, James C., Richard R. Stevic and Richard W. Wanner.
Counseling Theory and Process. 4th ed. Massachusettes :
Allyn and Bacon, 1986.
- Hart, Betty m. and others. "Effect of Contigent and Concontigent
Social Reinforcement on the Cooperative Play of a Preschool
Child", Journal of Applied Behavior analysis. 1 : 73-79 ;
May, 1968.
- Ivey. Allen E., Mary Bradfand Ivey and Lynn Simek-Downing.
Counseling and Psychotherapy. 2nd ed. New Jersey :
Printice - Hall, 1987.
- Perez, Joseph F. Counseling : Theory and Practice. Massachusetta :
Addison - Wesley, 1965.
- Scott, P.B., Roger, B. and R.Y. Marian. "School Reinforcement
under Nature Conditions", Child Development. 1:38-76 ; July,
1967.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

1. ภาพแสดงความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวเป็นรายบุคคลของนักเรียนกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบยี่คนคู่เป็นศูนย์กลาง และ กลุ่มควบคุม ได้รับการให้ข้อเสนอแนะตลอด 3 ระยะ
2. ตารางแสดงความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวเป็นรายบุคคลของนักเรียน กลุ่มทดลอง ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบยี่คนคู่เป็นศูนย์กลาง ตลอด 3 ระยะ
3. ตารางแสดงความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวเป็นรายบุคคลของนักเรียน กลุ่มควบคุม ที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ
4. ตารางแสดงวิธีการวิเคราะห์คะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบยี่คนคู่เป็นศูนย์กลาง
5. ตารางแสดงวิธีการวิเคราะห์คะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการให้ข้อเสนอแนะ
6. ตารางแสดงวิธีการวิเคราะห์ผลต่างของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าว ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

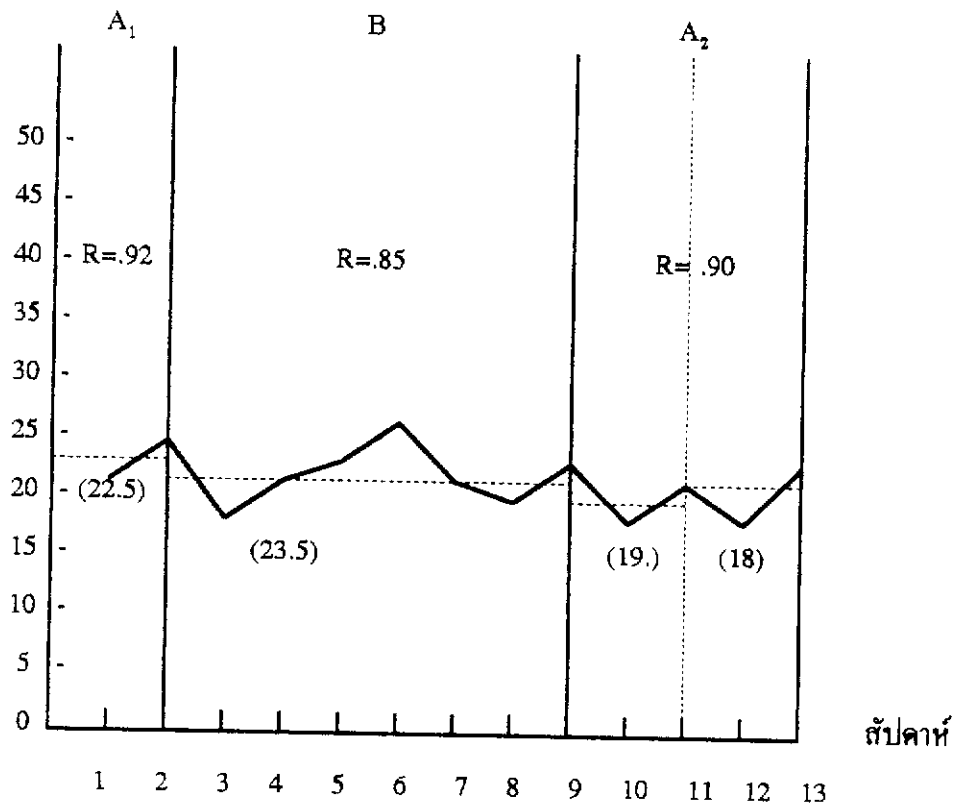
ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 3 ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนคนที่ 1 ในกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการ
 ให้คำปรึกษาแบบยี่ดบุคคลเป็นศูนย์กลาง ตลอด 3 ระยะ

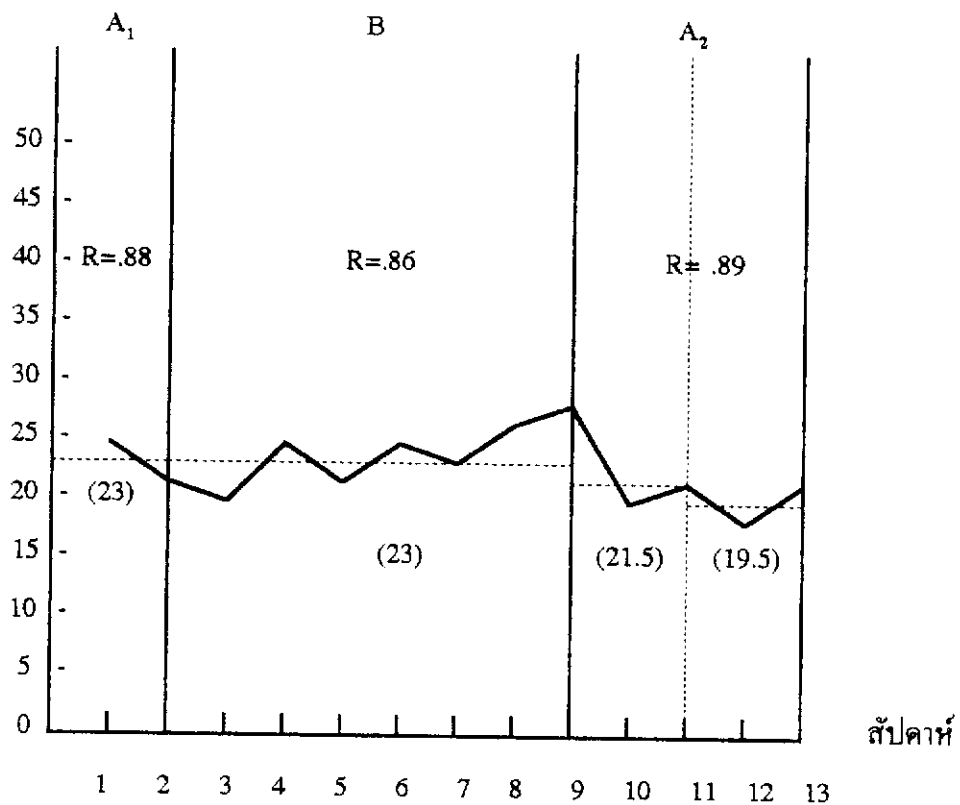
ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 4 ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนคนที่ 2 ในกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการ
 ให้คำปรึกษาแบบยี่คุบุคคลเป็นศูนย์กลาง ตลอด 3 ระยะ

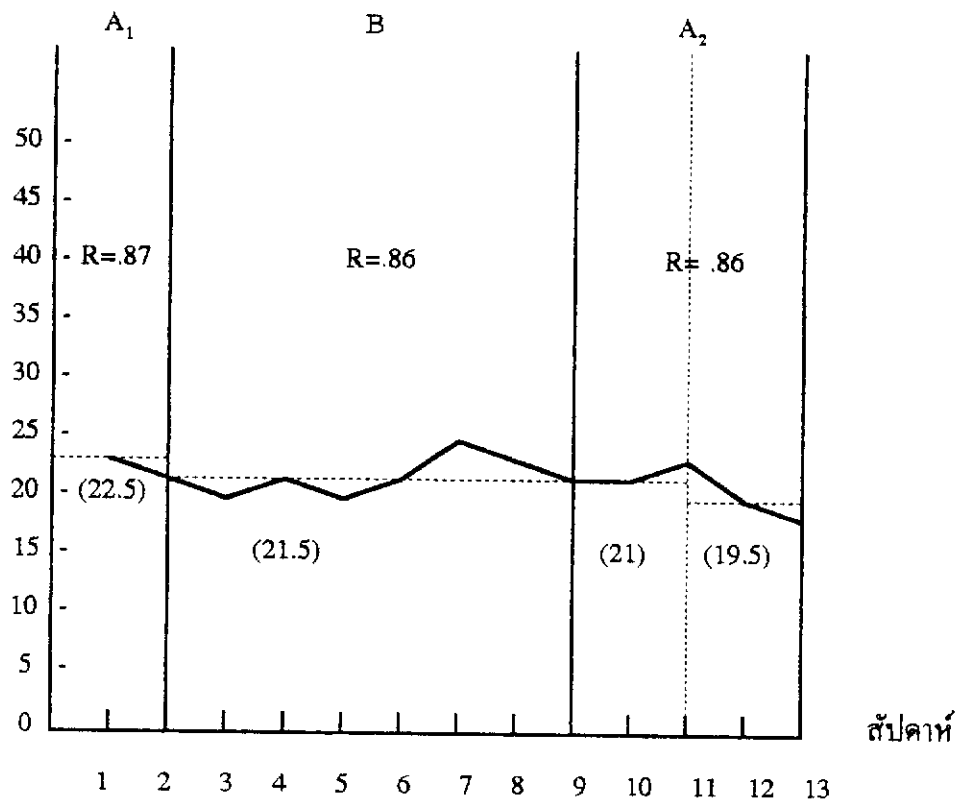
ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 5 ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนคนที่ 3 ในกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการ
 ให้คำปรึกษาแบบยี่ดบุคคลเป็นศูนย์กลาง ตลอด 3 ระยะ

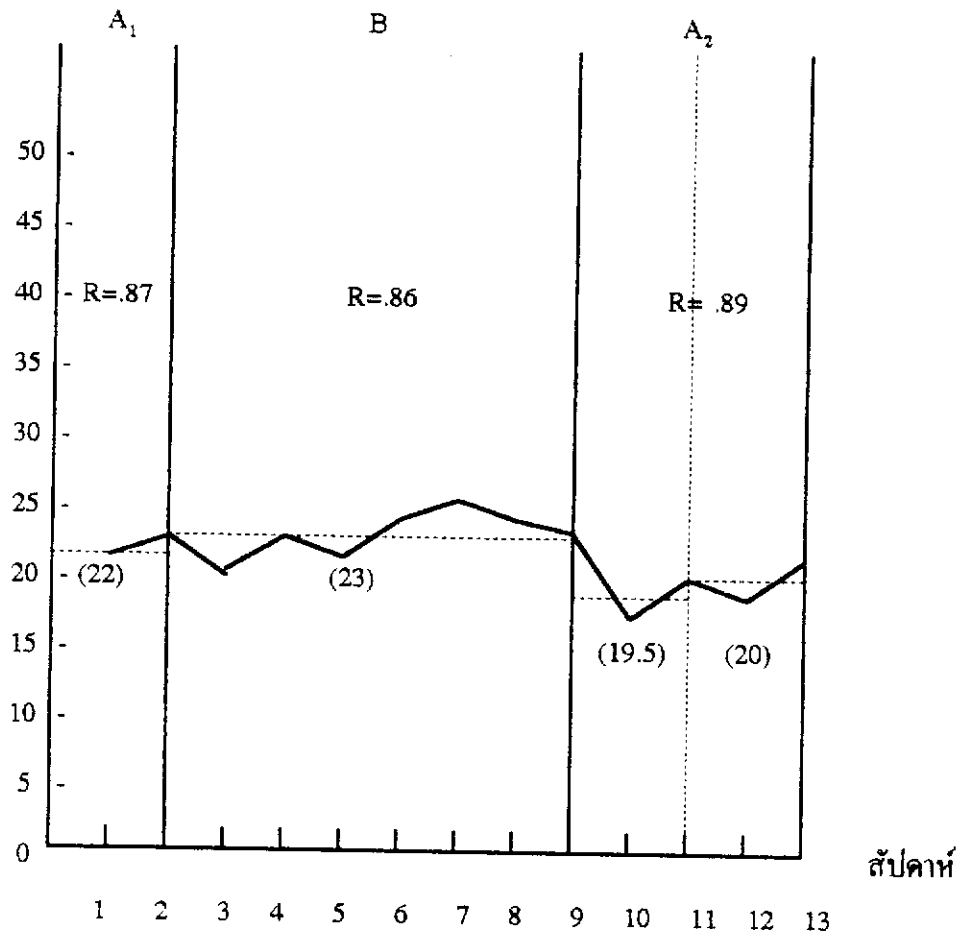
ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
- ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 6 ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนคนที่ 4 ในกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบยี่สิบบุคคลเป็นศูนย์กลาง ตลอด 3 ระยะ

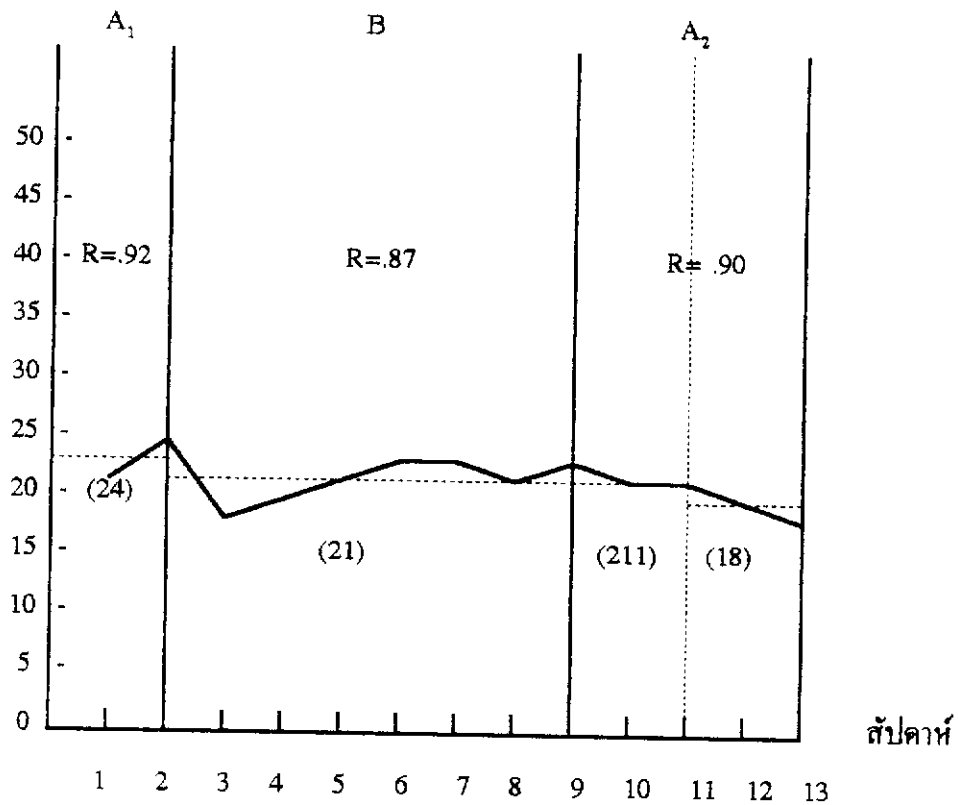
ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 7 ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนคนที่ 5 ในกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบยี่คนุคคลเป็นศูนย์กลาง ตลอด 3 ระยะ

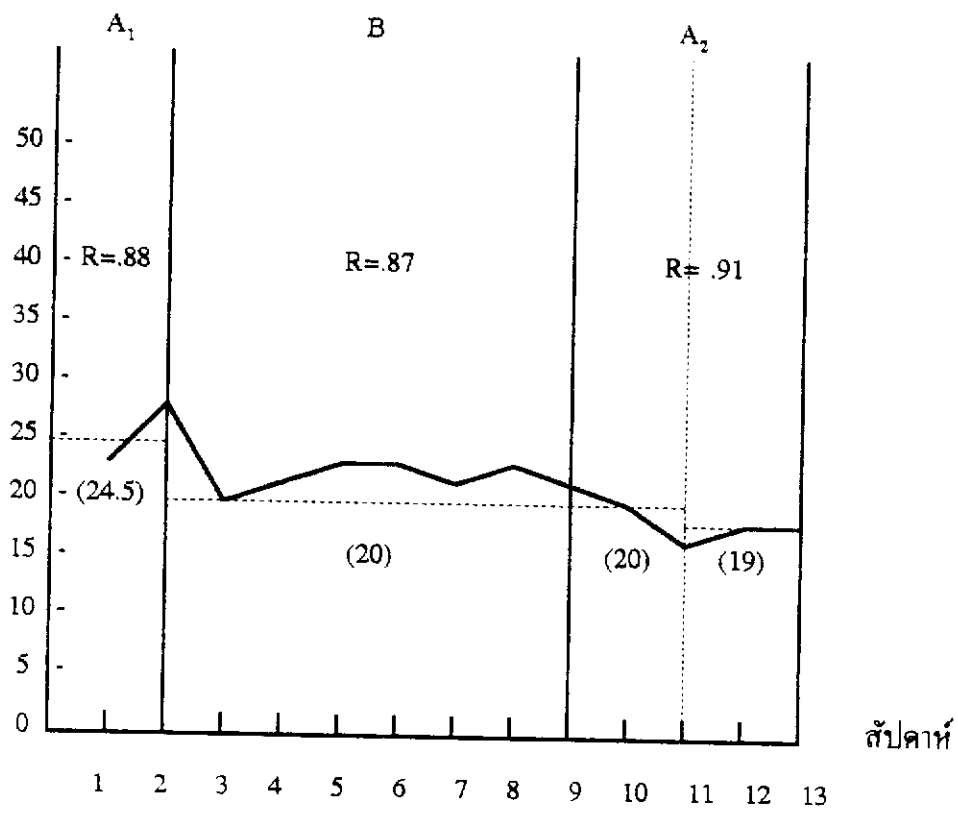
ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 8 ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนคนที่ 6 ในกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการ
 ให้คำปรึกษาแบบยี่สิบบุคคลเป็นศูนย์กลาง ตลอด 3 ระยะ

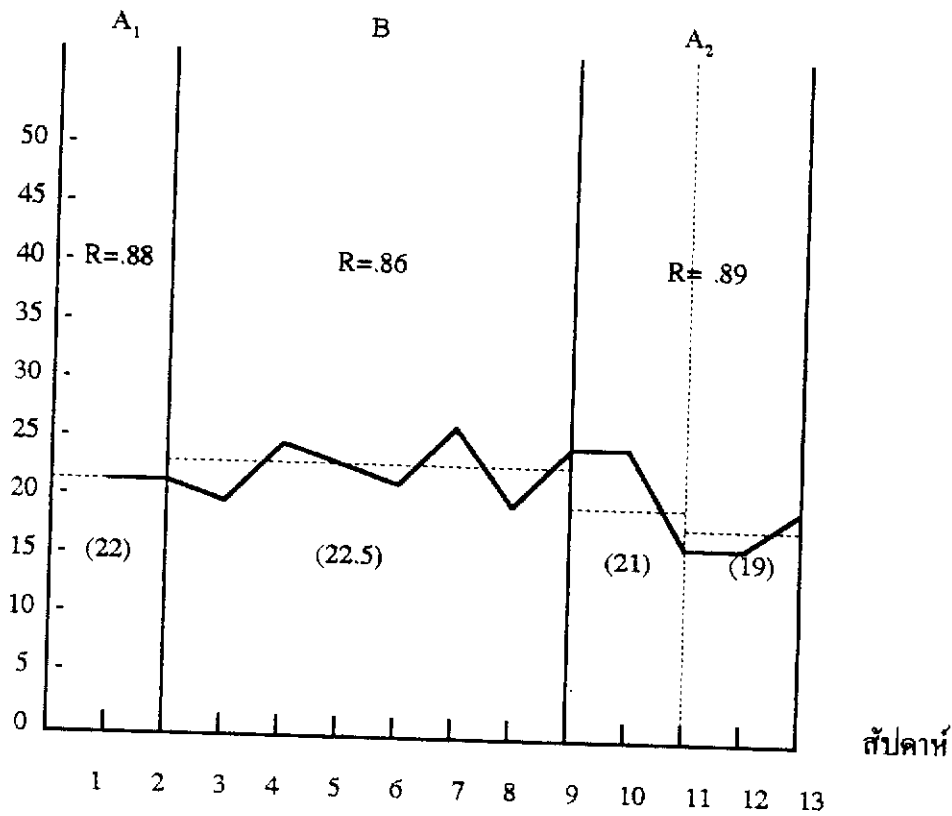
ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 9 ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนคนที่ 7 ในกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบยี่คนุคคลเป็นศูนย์กลาง ตลอด 3 ระยะ

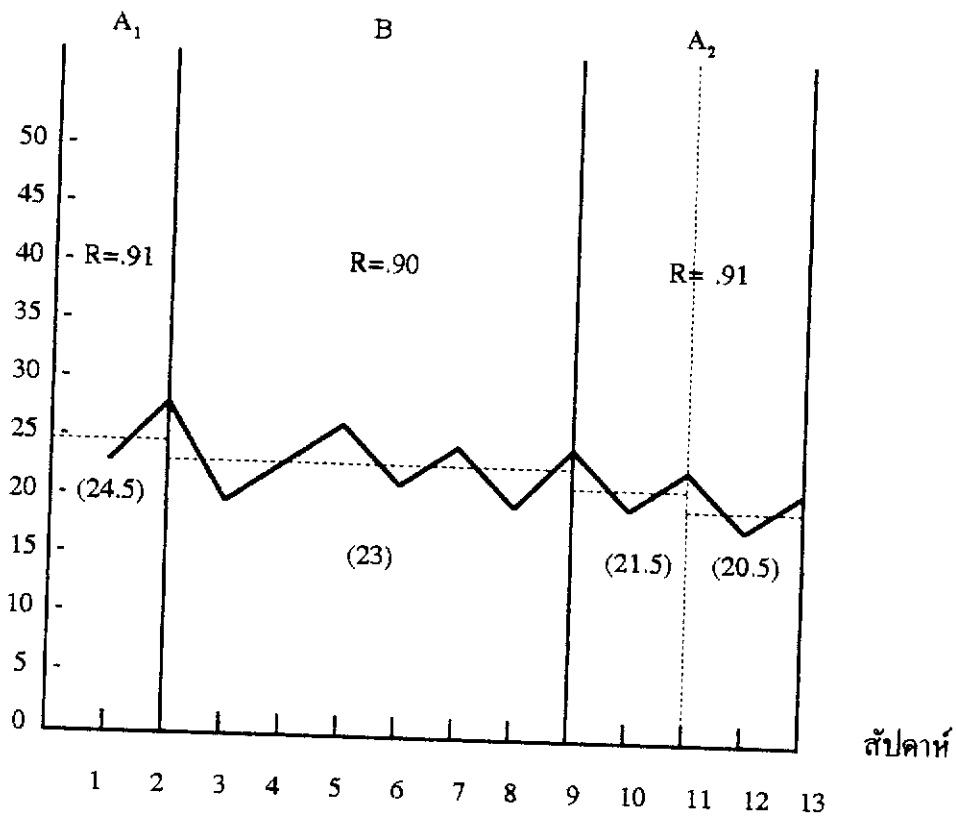
ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 10 ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนคนที่ 8 ในกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบยี่ดุนุคคตเป็นศูนย์กลาง ตลอด 3 ระยะ

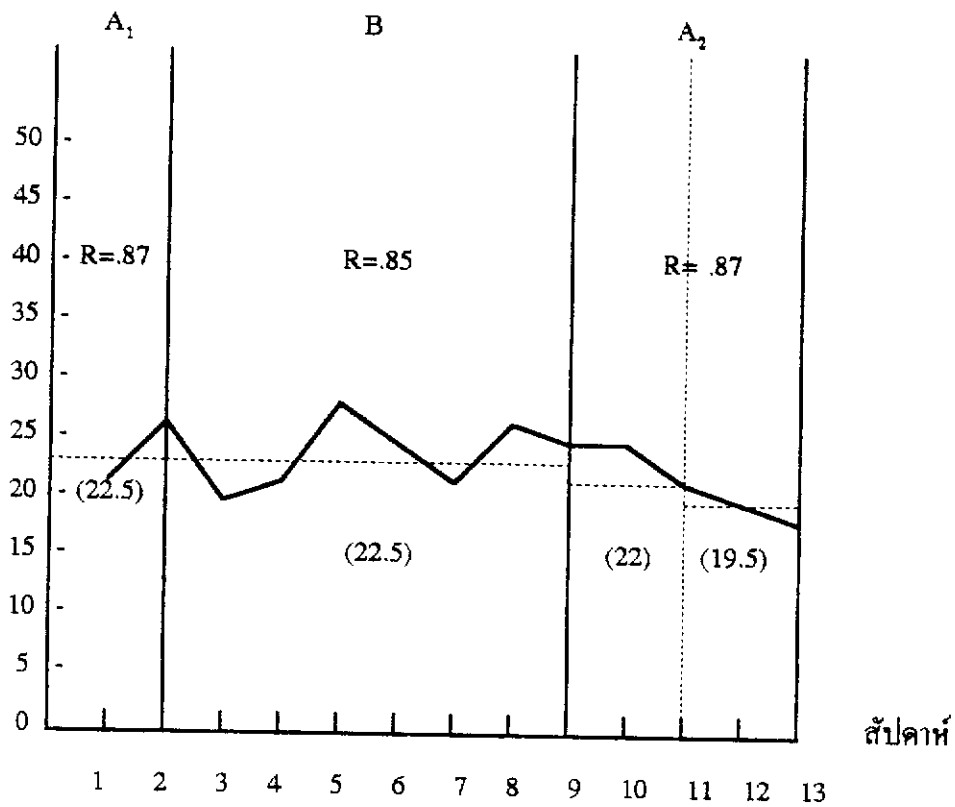
ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 11 ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนคนที่ 1 ในกลุ่มควบคุม ที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ ตลอด 3 ระยะ

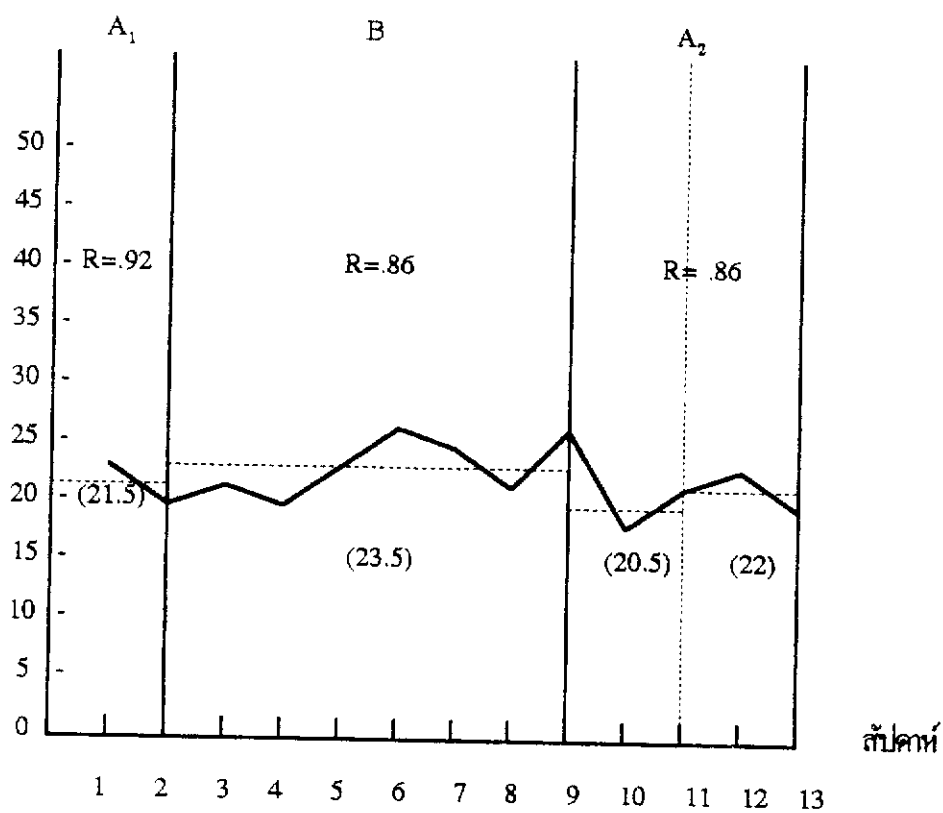
ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 12 ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนคนที่ 2 ในกลุ่มควบคุม ที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ ตลอด 3 ระยะ

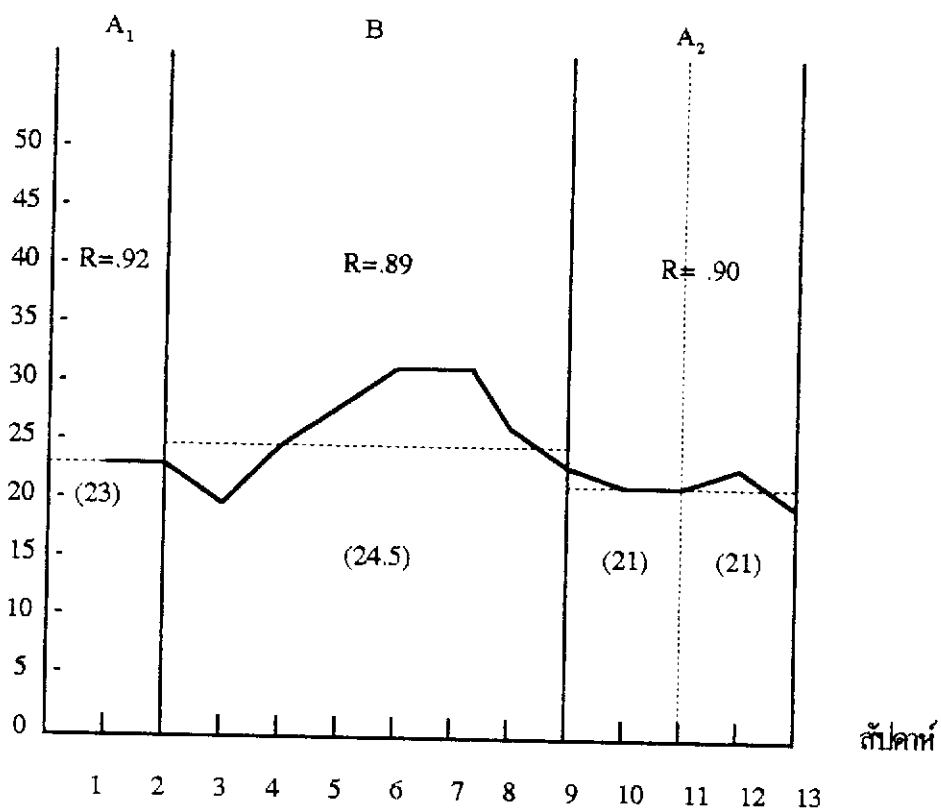
ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 13 ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนคนที่ 3 ในกลุ่มควบคุม ที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ ตลอด 3 ระยะ

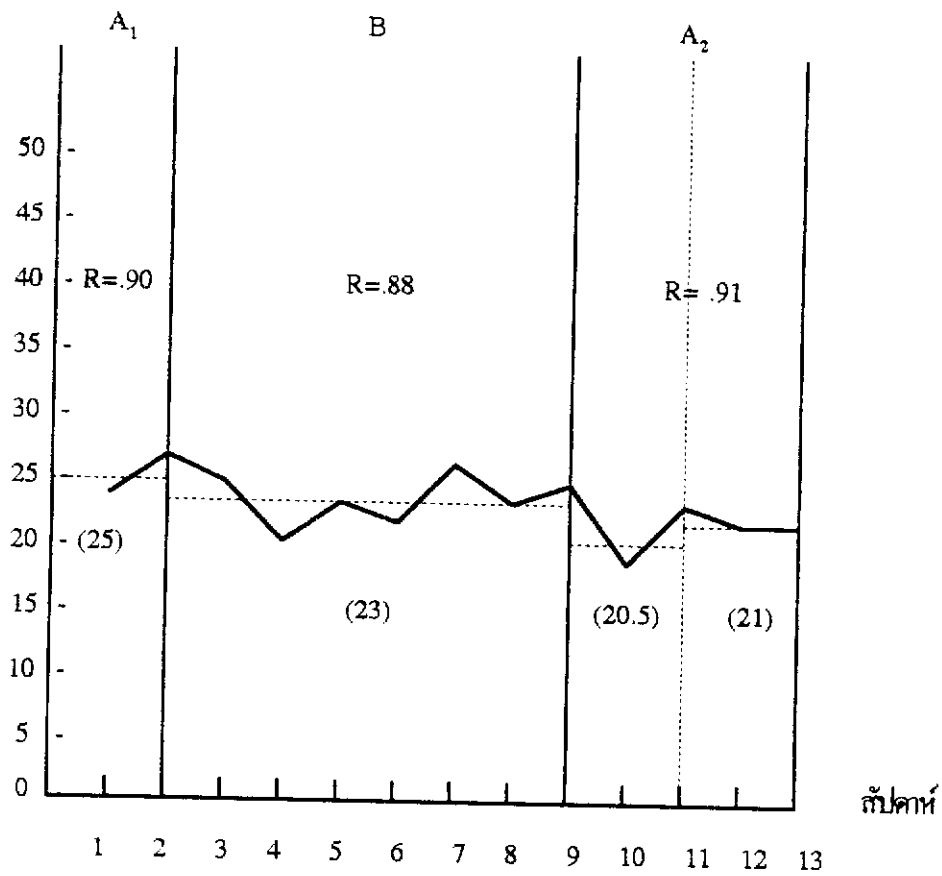
ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
- ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 14 ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนคนที่ 4 ในกลุ่มควบคุม ที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ ตลอด 3 ระยะ

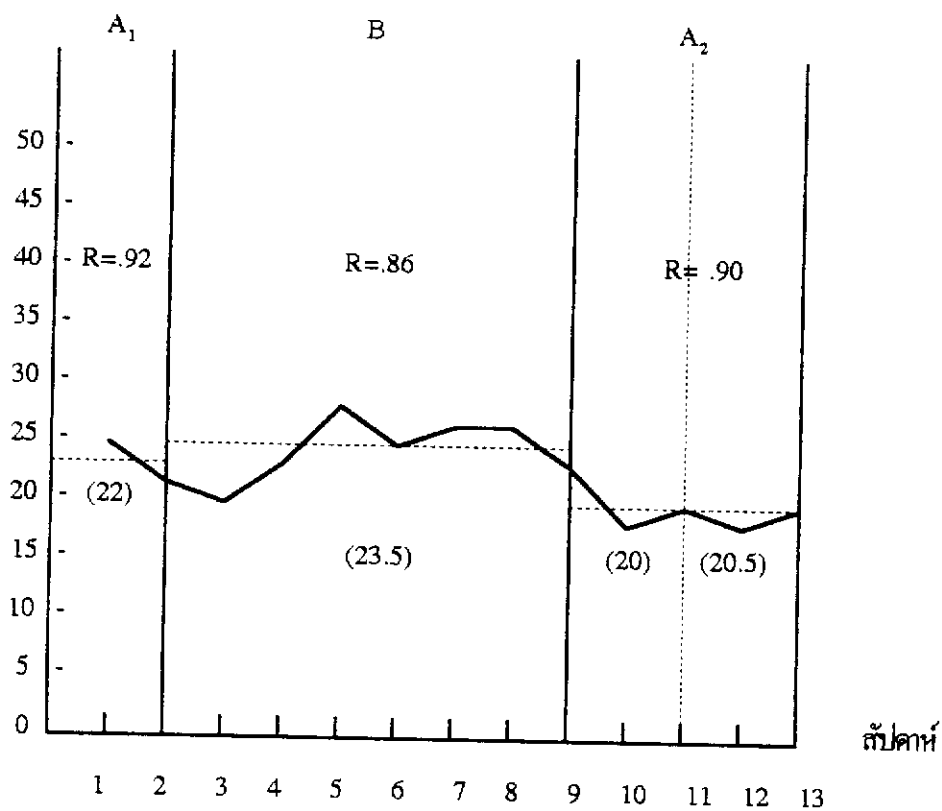
ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 15 ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนคนที่ 5 ในกลุ่มควบคุม ที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ ตลอด 3 ระยะ

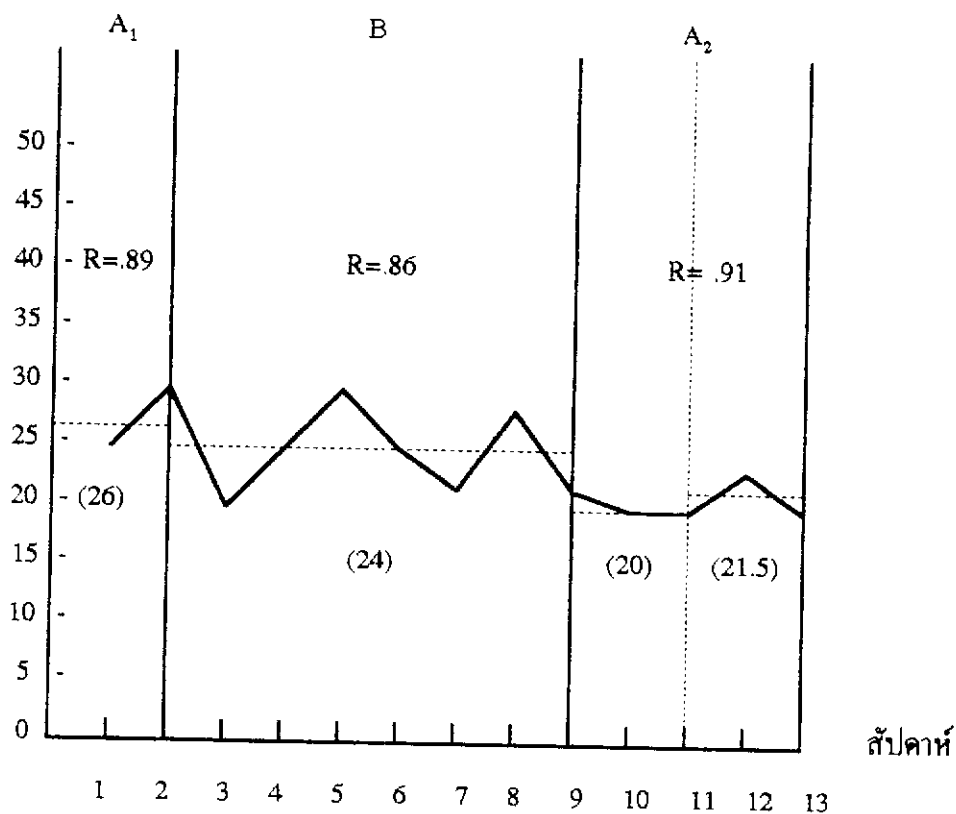
ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
- ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 16 ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนคนที่ 6 ในกลุ่มควบคุม ที่ได้รับ
การให้ข้อเสนอแนะ ตลอด 3 ระยะ

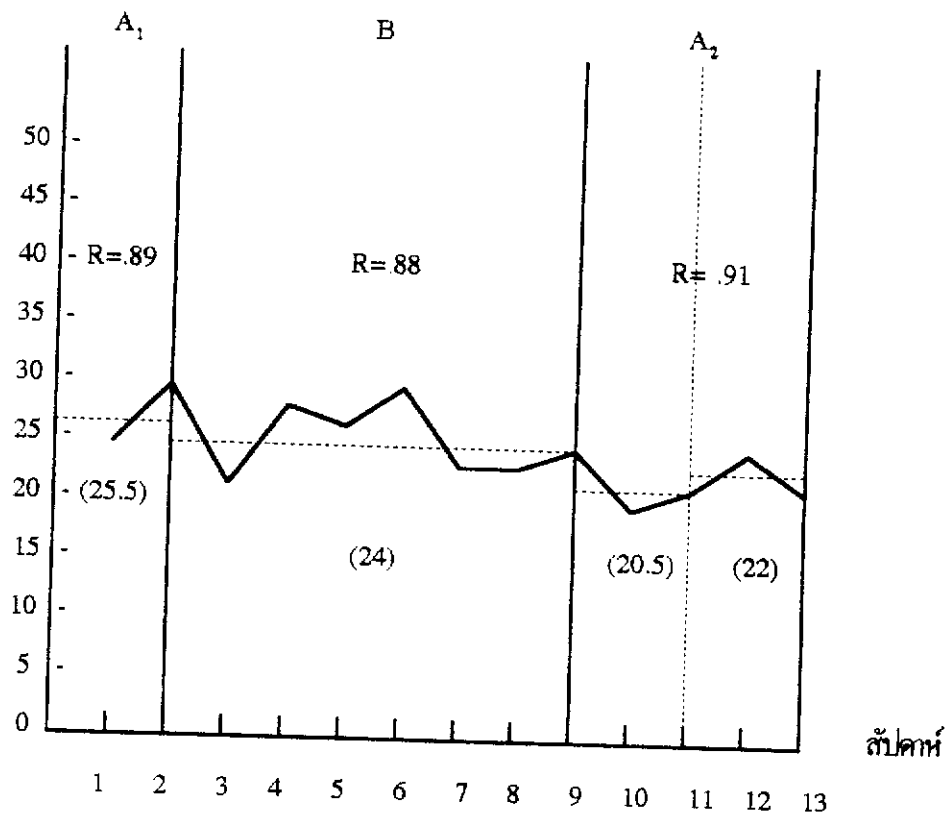
ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
- ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 17 ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนคนที่ 7 ในกลุ่มควบคุม ที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 18 ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนคนที่ 8 ในกลุ่มควบคุม ที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ ตลอด 3 ระยะ

ตาราง 4 แสดงความถี่พฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนเป็นรายบุคคลในกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการให้
คำปรึกษาแบบยี่คนคู่เป็นศูนย์กลาง ตลอด 3 ระยะ

ระยะที่	สัปดาห์ที่	นักเรียนคนที่								มัธยฐาน
		1	2	3	4	5	6	7	8	
A ₁	1	23	22	24	23	21	22	23	22	22.5
	2	24	23	22	22	23	26	26	22	23.5
	มัธยฐาน	23.5	22.5	23	22.5	22	24	24.5	22	23
B	3	20	18	20	19	20	19	21	20	20
	4	22	24	24	20	23	20	23	24	22.5
	5	23	23	22	21	22	22	25	23	23
	6	25	24	24	22	25	23	25	22	24
	7	22	26	23	24	26	23	22	25	24
	8	20	25	25	23	24	21	24	20	23
	9	23	25	26	22	24	22	23	24	24
	มัธยฐาน	22	23.5	23	21.5	23	21	20	22.5	22
A ₂	10	17	18	21	19	18	21	22	24	20
	11	22	20	22	23	21	21	18	18	21
	มัธยฐาน	19.5	19	21.5	21	19.5	21	20	21	20.5
	12	20	17	18	20	18	19	19	18	19
	13	23	19	21	19	22	17	19	20	20
	มัธยฐาน	21.5	18	19.5	19.5	20	18	19	19	19.5

ตาราง 5 แสดงความถี่พฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนเป็นรายบุคคลในกลุ่มควบคุม ที่ได้รับการให้
คำปรึกษาแบบยี่คนบุคคลเป็นศูนย์กลาง ตลอด 3 ระยะ

ระยะที่	สัปดาห์ที่	นักเรียนคนที่								มัธยฐาน
		1	2	3	4	5	6	7	8	
A ₁	1	23	21	23	23	24	23	25	24	23
	2	26	24	20	23	26	21	27	27	24
	มัธยฐาน	24.5	22.5	21.5	23	25	22	26	25.5	23.5
B	3	21	20	21	20	20	20	21	22	21
	4	23	21	20	24	21	23	24	26	23
	5	25	25	24	26	23	26	27	25	25
	6	22	23	26	27	22	24	25	27	24.5
	7	24	22	25	27	26	25	23	23	24
	8	20	24	23	25	24	24	26	23	24
	9	24	23	26	23	25	23	22	24	24
	มัธยฐาน	23	22.5	23.5	24.5	23	23.5	24	24	23.5
A ₂	10	20	23	19	21	20	19	20	19	20.5
	11	23	21	22	21	21	21	20	22	21.5
	มัธยฐาน	21.5	22	20.5	21	20.5	20	20	20.5	21
	12	20	20	23	22	21	20	23	23	21.5
	13	21	19	21	20	21	21	20	21	20.5
	มัธยฐาน	20.5	19.5	22	21	21	20.5	21.5	22	21

ตาราง 6 แสดงวิธีการวิเคราะห์คะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในกลุ่มทดลอง ก่อนและ
หลังการทดลอง

คนที่	พฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน		ผลต่างของพฤติกรรม ก้าวร้าวของนักเรียน	อันดับ	R	R ⁺
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง				
1	47	39	8	7	0	+7
2	45	38	7	6	0	+6
3	46	43	3	2.5	0	+2.5
4	45	42	3	2.5	0	+2.5
5	44	39	5	4	0	+4
6	48	42	6	5	0	+5
7	49	40	9	8	0	+8
8	44	42	2	1	0	+1
รวม					$\sum R = 0$	$\sum R^+ = 36$

** ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

T = 0**

ตาราง 7 แสดงวิธีการวิเคราะห์คะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในกลุ่มควบคุม ก่อนและ
หลังการทดลอง

คนที่	พฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน		ผลต่างของพฤติกรรม ก้าวร้าวของนักเรียน	อันดับ	R ⁻	R ⁺
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง				
1	49	43	6	5	0	+5
2	45	44	1	1	0	+1
3	43	41	2	2	0	+2
4	46	42	4	3.5	0	+3.5
5	50	41	9	6	0	+6
6	44	40	4	3.5	0	+3.5
7	52	40	12	8	0	+8
8	51	41	10	7	0	+7
รวม					$\sum R^- 0$	$\sum R^+ 36$

$$T = 0^{**}$$

** ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

ตาราง 8 แสดงวิธีการวิเคราะห์ผลต่างของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

คนที่	กลุ่มทดลอง				กลุ่มควบคุม			
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	ผลต่างก่อนและหลังการทดลอง	อันดับ	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	ผลต่างก่อนและหลังการทดลอง	อันดับ
1	47	39	8	12	49	43	6	9.5
2	45	38	7	11	45	44	1	1
3	46	43	3	4.5	43	41	2	2.5
4	45	42	3	4.5	46	42	4	6.5
5	44	39	5	8	50	41	9	13.5
6	48	42	6	9.5	44	40	4	6.5
7	49	40	9	13.5	52	40	12	16
8	44	42	2	2.5	51	41	10	15

$$\sum R_1 = 65.5$$

$$\sum R_2 = 70.5$$

$$U = 29.5$$

$$U_1 = 34.5$$

$$U_2 = 29.5$$

จากตาราง 3 ค่า $U = 29.5$ แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบยี่ดบุคคลเป็นศูนย์กลางและนักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ มีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ตั้งไว้

ภาคผนวก ข .

1. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบยี่สิบบุคคล เป็นศูนย์กลางสำหรับกลุ่มทดลอง
2. โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะสำหรับกลุ่มควบคุม
3. แบบประเมินพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน
4. แบบบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน
5. แบบบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนสำหรับผู้วิจัย

โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางสำหรับกลุ่มทดลอง

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
1	ปฐมนิเทศ	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้นักเรียนได้รับความอบอุ่นไว้วางใจ และรู้สึกคุ้นเคยกับผู้วิจัย 2. เพื่อให้นักเรียนได้ทราบวัตถุประสงค์ วิธีการ บทบาท หน้าที่ ของผู้รับคำปรึกษาและโปรแกรมการให้คำปรึกษา 3. เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ระบายความรู้สึกคับข้องใจของตนเองในเรื่องที่เกี่ยวกับความก้าวร้าว 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้วิจัยแนะนำตัว และให้นักเรียนทุกคนแนะนำตนเอง 2. ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษา ตลอดจนอธิบายรายละเอียด วิธีการ บทบาท หน้าที่ของผู้รับคำปรึกษา 3. ผู้วิจัยแจ้งโปรแกรมทั้งหมดในกระบวนการการให้คำปรึกษาให้นักเรียนทราบ 4. เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ระบายความรู้สึกคับข้องใจของตนเองในเรื่องที่เกี่ยวกับความก้าวร้าว โดยผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ของการให้คำปรึกษา เช่น การสร้างสัมพันธภาพ การใส่ใจ การตั้งคำถาม การเงี่ยบ การสื่อสาร การสะท้อนความรู้สึก การยอมรับ การทำให้กระจ่าง 5. ให้นักเรียนสรุปเรื่องที่พูด และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมเพื่อให้นักเรียนเข้าใจตนเองมากขึ้น

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
2-8	<p>พฤติกรรมก้าวร้าว ด้านภาษาถ้อยคำ ได้แก่ ตวาด ตะโกน พูดหยาบคาย พูดด้วยน้ำเสียงแข็ง กระด้าง และด้าน ภาษาท่าทาง ได้แก่ เตะ ตี ขว้างปา สิ่งของ พลัก ถีบ เขกศีรษะ ชกต่อส</p>	<p>เพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าว ด้านภาษาถ้อยคำ และ ด้านภาษาท่าทาง</p>	<p>6. นัดหมายครั้งต่อไป</p> <p>1. ขึ้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา ระบุ พฤติกรรมก้าวร้าวที่ต้องการแก้ไข</p> <p>2. ขึ้นดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อลด พฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียน ดังนี้</p> <p>2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ใน การให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็น ศูนย์กลาง ได้แก่ การฟัง การใช้ คำถามปลายเปิดปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความ การทำให้กระจ่าง และการให้ กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนระบุ พฤติกรรมก้าวร้าวของตน และ เน้นเรื่องการรักษาความลับของ ผู้ให้คำปรึกษา</p> <p>2.3 ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกัน ปรึกษาว่าพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขนั้น สามารถทำได้มากน้อยเพียงใด และ ต้องไม่เกินความสามารถที่นักเรียน ปฏิบัติได้</p> <p>2.4 ให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรม</p>

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
9	ยุติการให้คำปรึกษา และปัจฉิมนิเทศ	เพื่อให้นักเรียนกระจ่างใน ปัญหาของตนเองและลด พฤติกรรมก้าวร้าวของ ตนเองได้	<p>ที่นักเรียนต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใด หรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อน พฤติกรรมนั้น ๆ และผลที่เกิดขึ้นมา ภายหลัง</p> <p>2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสีย ของการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว และ ต้องการที่จะแก้ไข แล้วนักเรียนทำ ทาสัญญา เพื่อที่จะดำเนินการแก้ไข พฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้น</p> <p>3. ขึ้นยุติการให้คำปรึกษา ให้นักเรียน สรุปลักษณะที่ได้จากการให้คำปรึกษา ครั้งนี้ และแนวทางการลด พฤติกรรมก้าวร้าวของตน และ ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม</p> <p>1. ผู้วิจัยทบทวนและติดตามเรื่องที่ สนทนาคั้งที่แล้ว</p> <p>2. ให้นักเรียนสรุปสิ่งที่ได้จากการให้ คำปรึกษาและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม</p> <p>3. ผู้วิจัยกล่าวขอขอบคุณนักเรียน และ กล่าวปิดให้คำปรึกษา</p>

หมายเหตุ การให้คำปรึกษาแต่ละครั้งใช้เวลา 50 นาที

โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบยัคบุคคล เป็นศูนย์กลาง

ครั้งที่ 1

หัวข้อเรื่อง ปฐมนิเทศ

เวลา 50 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ให้นักเรียนได้รับความอบอุ่น ไว้วางใจ และรู้สึกคุ้นเคยกับผู้วิจัย
2. เพื่อให้นักเรียนได้ทราบวัตถุประสงค์ วิธีการ บทบาท หน้าที่ ของผู้รับคำปรึกษา และโปรแกรมการให้คำปรึกษา
3. เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ระบายความรู้สึกกับข้อใจของตนเอง ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความก้าวร้าว

อุปกรณ์ ตารางกำหนดให้คำปรึกษา

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยแนะนำตัว และให้ทุกคนแนะนำตนเอง
2. ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษา ตลอดจนอธิบายรายละเอียดวิธีการ บทบาท หน้าที่ของผู้รับคำปรึกษาและผู้ให้คำปรึกษา
3. ผู้วิจัยแจ้งโปรแกรมทั้งหมด ในกระบวนการการให้คำปรึกษาให้นักเรียนทราบ
4. เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ระบายความรู้สึกกับข้อใจของตนเองในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความก้าวร้าว โดยผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ของการให้คำปรึกษา เช่น การสร้างสัมพันธภาพ การใส่ใจ การตั้งคำถาม การเงี่ยบ
5. ให้นักเรียนสรุปเรื่องที่พูด และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมเพื่อให้นักเรียนเข้าใจตนเองมากขึ้น
6. ผู้วิจัยนัดหมายครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สืบเกิดจากความร่วมมือของนักเรียน
2. สืบเกิดจากความกระตือรือร้นต่อการให้คำปรึกษา

ครั้งที่ 2-5หัวข้อเรื่อง

พฤติกรรมก้าวร้าวด้านภาษาถ้อยคำ (ตวาด ตะโกน พูดหยาบคาย พูดด้วย
น้ำเสียงแข็งกระด้าง พูดข่มขู่ผู้อื่น และพูดถูกเหยียดหยาม)

เวลา

50 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ให้นักเรียนลดพฤติกรรมก้าวร้าวด้านภาษาถ้อยคำ (ตวาด ตะโกน
พูดหยาบคาย พูดด้วยน้ำเสียงแข็งกระด้าง พูดข่มขู่ผู้อื่น และพูดถูก
เหยียดหยาม)

อุปกรณ์

1. เครื่องบันทึกเสียง
2. แถบบันทึกเสียง

วิธีดำเนินการ

1. ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา
 - 1.1 ผู้วิจัยทบทวนติดตามผล เรื่องที่สนทนากันในครั้งที่แล้ว
 - 1.2 ผู้วิจัยแจ้งพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขลำดับต่อไป
2. ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา
 - 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง
การเงี่ยบ การใช้คำถามปลายเปิดปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก
การตีความ การทำให้กระจ่าง และการให้กำลังใจ เป็นต้น
 - 2.2 ผู้วิจัยและนักเรียน ร่วมกันหาแนวทางว่าพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไข
นั้นสามารถทำได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่เกินความสามารถ
ที่นักเรียนจะปฏิบัติได้
 - 2.3 ผู้วิจัยสำรวจพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใด หรือ
เหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรมนั้น ๆ และผลที่เกิดขึ้นมา
ภายหลัง

- 2.4 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวและต้องการที่จะแก้ไข แล้วนักเรียนทำสัญญา เพื่อที่จะดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้น
3. ขั้นตอนการให้คำปรึกษา
 - 3.1 ผู้วิจัยให้นักเรียน สรุปรื่องราวที่สนทนากันครั้งนี้
 - 3.2 ผู้วิจัย สรุบบัเพิ่มเติม

การประเมินผล

สังเกตจากความร่วมมือของนักเรียนและความกระตือรือร้นต่อการให้คำปรึกษา

ครั้งที่ 6-8หัวข้อเรื่อง

พฤติกรรมก้าวร้าวด้านภาษาท่าทาง

(เตะ ตี ขว้างปาสิ่งของ ผลัก ถีบ เขกศีรษะ และชกต่อย)

เวลา

50 นาที

วัตถุประสงค์

เพื่อให้นักเรียนลดพฤติกรรมก้าวร้าวด้านภาษาท่าทางลง

(เตะ ตี ขว้างปาสิ่งของ ผลัก ถีบ เขกศีรษะ และชกต่อย)

อุปกรณ์

1. เครื่องบันทึกเสียง
2. แลบบันทึกเสียง

วิธีดำเนินการ

1. ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา
 - 1.1 ผู้วิจัยทบทวน ติดตามผล เรื่องที่สนทนาในครั้งที่แล้ว
 - 1.2 ผู้วิจัยแจ้งพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไข ลำดับต่อไปนี้
2. ขั้นตอนการให้คำปรึกษา
 - 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การเงี่ยบ การใช้คำถามปลายเปิดปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความ การทำห้กระจ่าง และการให้กำลังใจ เป็นต้น
 - 2.2 ผู้วิจัยและนักเรียน ร่วมกันหาแนวทางว่าพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไข นั้นสามารถทำได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่เกินความสามารถที่นักเรียนจะปฏิบัติได้
 - 2.3 ผู้วิจัยสำรวจพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไข ว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรมนั้น ๆ และผลที่เกิดขึ้นมาภายหลัง

- 2.4 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวและต้องการที่จะแก้ไข แล้วนักเรียนทาสัญญา เพื่อที่จะดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้น
3. ขั้นตอนการให้คำปรึกษา
 - 3.1 ผู้วิจัยให้นักเรียน สรุปรื่องราวที่สนทนากันครั้งนี้
 - 3.2 ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

การประเมินผล

สังเกตจากความร่วมมือของนักเรียนและความกระตือรือร้นต่อการให้คำปรึกษา

ครั้งที่ 9**หัวข้อเรื่อง** บัณฑิตนิเทศ**เวลา** 50 นาที**วัตถุประสงค์**

1. เพื่อให้ให้นักเรียนกระจำงานปัญหาของตนเอง
2. เพื่อให้นักเรียนลดพฤติกรรมก้าวร้าวของตนเองลงได้

อุปกรณ์

1. เครื่องบันทึกเสียง
2. แลบบันทึกเสียง
3. กระดาษ
4. ปากกา

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยทบทวน และติดตามเรื่องที่สนทนาครั้งที่แล้ว
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุป
3. ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
4. ผู้วิจัยกล่าวขอขานนักเรียน และกล่าวปิดการให้คำปรึกษา

การประเมินผล

1. สังเกตจากความร่วมมือของนักเรียน
2. ผลสรุปของการให้คำปรึกษา

โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับผลการลดพฤติกรรมก้าวร้าวสำหรับกลุ่มควบคุม

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
1	ปฐมนิเทศ	<p>1. เพื่อให้เด็กเรียนทุกคนทราบถึงจุดมุ่งหมาย วัตถุประสงค์ วิธีการ และขั้นตอนในการให้ข้อเสนอแนะ การเตรียมความพร้อมของนักเรียน ตลอดจนกำหนดช่วงเวลา จำนวนครั้งและสถานที่ ๆ จะจัดขึ้น</p> <p>2. เพื่อสร้างความคุ้นเคยเป็นกันเองระหว่างผู้วิจัยและนักเรียน ซึ่งจะทำให้เกิดความรู้สึกที่ดีต่อกัน สามารถปรับตัวเพื่อที่จะยอมรับและเข้าใจได้ง่าย และรวดเร็วขึ้น</p>	<p>1. ผู้วิจัยแนะนำตนเองและให้นักเรียนทุกคนแนะนำตนเอง จากนั้นผู้วิจัยอธิบายถึงจุดมุ่งหมาย วัตถุประสงค์ วิธีการ และขั้นตอนในการให้ข้อเสนอแนะ ตลอดจนกำหนดช่วงเวลา จำนวนครั้ง และสถานที่ ๆ จะจัดขึ้น</p> <p>2. ผู้วิจัยสร้างความเป็นกันเองระหว่างตัวผู้วิจัยและนักเรียน และระหว่างนักเรียนด้วยกัน โดยเปิดโอกาสให้ทุกคนได้แสดงออก เช่น การเล่นเกมส์ หรือเล่าประสบการณ์ชีวิต เพื่อให้เกิดความคุ้นเคยกันมากขึ้น</p>

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
2	<p>ความหมาย ลักษณะและสาเหตุ ของพฤติกรรม ก้าวร้าว ด้าน ภาษา ถ้อยคำ ตวาด ตะโกน</p>	<p>3. เพื่อให้นักเรียนทุกคน ได้มองเห็นถึงปัญหาและ สาเหตุของพฤติกรรม ความก้าวร้าวที่เกิดขึ้น พร้อมทั้งวิธีการลด พฤติกรรมก้าวร้าว</p> <p>เพื่อให้นักเรียนได้ทราบถึง ความหมายและลักษณะของ พฤติกรรมก้าวร้าว ด้านภาษา ถ้อยคำ ตวาด ตะโกน</p>	<p>3. ผู้วิจัยอธิบายถึงความหมายของ พฤติกรรมก้าวร้าว ประกอบกับ การยกตัวอย่างเพื่อให้เข้าใจต่อการ ทำความเข้าใจของนักเรียนอันเป็น การวางพื้นฐาน เพื่อให้เป็นไปตาม วัตถุประสงค์</p> <p>ตั้งแต่ครั้งที่ 2-8 ผู้วิจัยได้ดำเนินการ เป็นขั้นตอน ดังนี้</p> <p>1. <u>ขั้นนำ</u> ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียน เพื่อนำเข้าสู่เรื่องตามจุดมุ่งหมาย แต่ละครั้ง</p> <p>2. <u>ขั้นดำเนินการ</u> ผู้วิจัยแจกเอกสาร และฉายวีดิทัศน์ ให้นักเรียนดู เพื่อให้เกิดการเรียนรู้แล้วมี การซักถามเมื่อมีข้อสงสัย</p> <p>3. <u>ขั้นสรุป</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปสิ่งที่ ได้จากเอกสาร หรือชมวีดิทัศน์ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม</p>

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
3-4	<p>ความหมาย ลักษณะและสาเหตุ ของพฤติกรรม ก้าวร้าวด้านภาษา ถ้อยคำ พูดหยาบคาย พูดด้วยน้ำเสียง แข็งกระด้าง พูดชมเชยผู้อื่น พูด ตลกเหยียดหยาม</p>	<p>เพื่อให้นักเรียนได้ทราบถึง ความหมายและลักษณะของ พฤติกรรมก้าวร้าว ด้าน ภาษา ถ้อยคำ คำด้วย ถ้อยคำหยาบคาย พูดด้วย น้ำเสียงแข็งกระด้าง พูดชมเชยผู้อื่น พูดตลกเหยียดหยาม</p>	
5-8	<p>ความหมายลักษณะ และสาเหตุของ พฤติกรรมก้าวร้าว ด้านภาษาทำทวง เตะ ตี ขว้างปา สิ่งของ ผลัก ถีบ เขกศีรษะ ชกต่อย</p>	<p>เพื่อให้นักเรียนได้ทราบถึง ความหมายและลักษณะของ พฤติกรรมก้าวร้าวด้าน ภาษา ทำทวง เตะ ตี ขว้างปาสิ่งของ ผลัก ถีบ เขกศีรษะ ชกต่อย</p>	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
9	ปัจฉิมนิเทศ	<p>เพื่อให้นักเรียนเข้าใจถึงลักษณะและเล็งเห็นโทษของพฤติกรรมก้าวร้าว อีกทั้งเข้าใจถึงสาเหตุและวิธีการแก้ไขที่ได้จากข้อสนทนา ตลอดจนแนวทางในการป้องกันมิให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าว และประโยชน์จากข้อสนทนา</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์ที่ได้จากการได้รับข้อสนทนา และให้นักเรียนแสดงความรู้สึกตั้งแต่เริ่มเข้ากลุ่มจนถึงการเสร็จสิ้นการเข้ากลุ่ม 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลที่ได้จากการเข้ากลุ่มครั้งนี้ รวมทั้งข้อเสนอแนะในการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน 3. ผู้วิจัยกล่าวขอให้นักเรียนที่ได้เข้าร่วมกลุ่ม การให้ข้อสนทนาเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวและกล่าวปิดโปรแกรมข้อสนทนา

หมายเหตุ การให้ข้อสนทนาแต่ละครั้งใช้เวลา 50 นาที

โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ

ครั้งที่ 1

หัวข้อเรื่อง บรูมินเทศ

เวลา 50 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนทราบถึงจุดมุ่งหมาย วัตถุประสงค์ วิธีการ และขั้นตอนการให้ข้อเสนอแนะ การเตรียมความพร้อมของนักเรียน
2. เพื่อสร้างความคุ้นเคย เป็นกันเองระหว่างผู้วิจัยและนักเรียน ซึ่งจะทำให้เกิดความรู้สึกที่ดีต่อกัน สามารถปรับตัวเพื่อที่จะยอมรับและเข้าใจได้ง่ายและรวดเร็วขึ้น
3. เพื่อให้นักเรียนสังเกตเห็นถึงปัญหาและสาเหตุของพฤติกรรมความก้าวร้าวที่เกิดขึ้น พร้อมทั้งวิธีการลดพฤติกรรมก้าวร้าว

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยแนะนำตนเอง และให้นักเรียนทุกคนแนะนำตนเอง จากนั้นผู้วิจัยอธิบายถึงจุดมุ่งหมาย วัตถุประสงค์ วิธีการ และขั้นตอนการให้ข้อเสนอแนะ
2. ผู้วิจัยสร้างความเป็นกันเอง ระหว่างตัวผู้วิจัยและนักเรียน และระหว่างนักเรียนด้วยกัน โดยเปิดโอกาสให้ทุกคนได้แสดงออก เช่น การเล่นเกมส่ หรือเล่าประสบการณ์ชีวิต เพื่อให้เกิดความคุ้นเคยกันมากขึ้น
3. ผู้วิจัยอธิบายถึงความหมายของพฤติกรรมก้าวร้าว ประกอบกับการยกตัวอย่าง เพื่อให้ง่ายต่อการทำความเข้าใจของนักเรียน

การประเมินผล

สังเกตจากความร่วมมือของนักเรียน

ครั้งที่ 2

หัวข้อเรื่อง ความหมาย ลักษณะและสาเหตุของพฤติกรรมก้าวร้าว ด้านภาษาถ้อยคำ ตวาด ตะโกน

เวลา 50 นาที

วัตถุประสงค์

เพื่อให้นักเรียนได้ทราบถึงความหมายและลักษณะของพฤติกรรมก้าวร้าวด้านภาษา ถ้อยคำ ตวาด ตะโกน

- อุปกรณ์
1. เอกสาร
 2. วิดีทัศน์

วิธีดำเนินการ

1. ชำนาญ ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียน เพื่อนำเข้าสู่เรื่องการลดพฤติกรรมก้าวร้าว ด้านภาษาถ้อยคำ ตวาด ตะโกน
2. ชำนาญ ผู้วิจัยแจกเอกสาร และฉายวิดีโอให้นักเรียนเรียนรู้ แล้วซักถามเมื่อมีข้อสงสัย
3. ชำนาญ ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปสิ่งที่ได้รับจากเอกสารหรือชมวิดีโอ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

เนื้อหา

ชั้น ป.6/1 มีห้องประจำชั้นติดกับห้องพักครู ซึ่งครูจะกักขังให้นักเรียนในห้อง ห้ามส่งเสียงดังรบกวนเวลาครูทำงาน แต่ในชั้นเรียน ป.6/1 มีเด็กชายแก้ว ซึ่งมีนิสัยประจำคือ ไม่ว่าจะพูดกับใคร อยู่ใกล้ไกล แทนที่จะเดินไปหาและพูดคุยกัน เด็กชายแก้วกลับใช้วิธีตะโกน จนเพื่อนได้ยินไปทั้งห้อง อันเป็นเหตุให้คุณครู ต้องมาตักเตือนลงโทษอยู่บ่อย ๆ เพราะฝ่าฝืนคำสั่งที่ครูได้ให้ไว้

เด็กชายแก้ว : ก้องไว้ย... ไปกินข้าวกันเถอะ...

เสียงเด็กชายแก้ว ตะโกนเรียกเพื่อนสนิทไปกินข้าว จากหลังห้องดังไปจนถึงหน้าห้อง ท่ามกลางความเงิบสงบ อันเป็นเหตุให้เพื่อน ๆ เกิดความเบื่อหน่าย ราวคาญ เพราะไม่มีใครชอบเสียงอันดัง ที่รบกวนสมาธิ และทำให้ครูต้องออกมาว่ากล่าวบ่อย ๆ นัก

เด็กชายก้อง ตอบ ด้วยวิธีการอันนุ่มนวล คือ พยักหน้าพร้อมกับทักทายบอกว่า " ไป "

เด็กชายแก้ว : ไปก็เร็วเข้าซิวะ... ตามนิสัยเดิมของเด็กชายแก้ว จนต่อมาครูจึงตั้งชื่อตามบุคลิกของเด็กชายแก้วว่า " เด็กชายแก้วหูแตก " อันเป็นชื่อที่เพื่อน ๆ ล้อเลียนและหัวเราะทุกครั้งที่ได้ยินเด็กชายแก้ว ตวาด หรือ ตะโกน ก็จะมีเสียงตอบจากเพื่อน ๆ ว่า " ไข่แก้วหูแตก เบาหน่อย " จนเด็กชายแก้วอับอายและเลิกนิสัยนี้ไปได้เอง

การประเมินผล

สังเกตจากความร่วมมือของนักเรียน

ครั้งที่ 3-4

หัวข้อเรื่อง ความหมาย ลักษณะ และสาเหตุของพฤติกรรมก้าวร้าวด้านภาษาถ้อยคำ พูดจา
 หยาบคาย พูดด้วยน้ำเสียงแข็งกระด้าง พูดข่มขู่ผู้อื่น พูดถูกเหยียดหยาม

เวลา 50 นาที

วัตถุประสงค์

เพื่อให้นักเรียนทราบถึงความหมาย ลักษณะ และสาเหตุของพฤติกรรมก้าวร้าว
 ด้านภาษาถ้อยคำ พูดหยาบคาย พูดด้วยน้ำเสียงแข็งกระด้าง พูดข่มขู่ผู้อื่น พูดถูกเหยียดหยาม

อุปกรณ์

1. เอกสาร
2. วิดีทัศน์

วิธีดำเนินการ

1. ชำนาญ ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียน เพื่อนำเข้าสู่เรื่องการลดพฤติกรรมก้าวร้าว
 ด้านภาษาถ้อยคำ พูดหยาบคาย พูดด้วยน้ำเสียงแข็งกระด้าง พูดข่มขู่ผู้อื่น พูดถูกเหยียดหยาม
2. ชำนาญ ผู้วิจัยแจกเอกสาร และฉายวิดีโอทัศน์ให้นักเรียนเรียนรู้ หลังซัก
 ถามเมื่อมีข้อสงสัย
3. ชำนาญ ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปสิ่งที่ได้รับจากเอกสารหรือชมวิดีโอทัศน์ และผู้วิจัย
 สรุปเพิ่มเติม

เนื้อหา

พูดหยาบคาย, พูดด้วยน้ำเสียงแข็งกระด้าง

สุธีเป็นเด็กนักเรียนชั้น ป.6 ของโรงเรียนแห่งหนึ่ง มีนิสัยชอบพูดคำหยาบ พูดไม่มี
 หางเสียง ฟังดูแข็งกระด้างเป็นประจำ เพื่อน ๆ ในห้อง อาทิ สุธรรม, สุรนต์ และคนอื่น ๆ
 จึงไม่ชอบพูดคุยกับสุธี บกดีสุธีจะมาโรงเรียนสม่ำเสมอไม่ขาดเรียน ยกเว้นกรณีจำเป็น เช่น
 บำวย

เข้าวันหนึ่งในห้องเรียนก่อนเคารพธงชาติ

- สุธี : ใส้สุธรรม เมื่อวานเย็นมีงไปไหนมาวะ เห็นเดินผ่านหน้าบ้านกู
- สุธรรม : เราไปตลาด ไปซื้อดินสอ และก็แวะทำการบ้านที่บ้านสุชนต์
- สุชนต์ : ใส้ สุธรรมยังช่วยเราคิดการบ้านเลขที่คูณครุฑห้เลย
- สุธี : พวกมึง ท้าวมไม่ชวนกูด้วยวะ เอาการบ้านมาให้กูลอกก่อน ใส้สุธรรม
- สุธรรม : เราไม่ให้นายหลอก นายชอบตำเรา
- สุธี : ใส้คนซึ้งก กูไม่เอาของมึงก็ไหววะ ใส้สุชนต์ เอาของมึงมา
- สุชนต์ : เราก้ไม่ให้นายเหมือนกัน ท้าวมนายไม่หัดทำเองบ้าง จะได้ทำเป็น
- สุธี : พวกมึงนี่คบไม่ได้เลย กูไปขอคนอื่นลอกก็ไหววะ
- หลังจากนั้นพอเลิกเรียน และกลับถึงบ้าน สุธีก็ป่วยเป็นไข้หวัดใหญ่ ต้องขาดเรียน 3 วัน จึงจดงานไม่ทันเพื่อน การบ้านก็ไม่ได้ทำส่ง เมื่อหายป่วยในวันรุ่งขึ้น สุธี ก็มาตรงเรียนตามปกติ แล้วก็มาขอลอกการบ้านกับขอจดงานจากเพื่อนอีก
- สุธี : ใส้สุชนต์ กูขอยืมจดงานวิชาภาษาไทยหน่อย เร็วเข้ากูจดไม่ทัน
- สุชนต์ : ใส้ไม่ได้ เราต้องเอาสมุดไปส่งครู
- สุธี : งั้น ใส้สุธรรม มีงเอามาให้กูยืมหน่อย
- สุธรรม : เรายังทำงานไม่เสร็จ ยังห้ยืมไม่ได้
- งานที่สุดก็ไม่มีใครยอมให้สุธียืมสมุดไปเพื่อจดงาน เพราะสุธีเป็นคนพูดคำหยาบ

การประเมินผล

สังเกตจากความร่วมมือของนักเรียน

เนื้อหา

พูดชมผู้อื่น, พูดถูกเหยียดหยาม

วันหนึ่งงานห้องเรียนขณะเรียนวิชาภาษาไทย ซึ่งมีคุณครูวิภาเป็นครูผู้สอน วิมลเป็นนักเรียนคนหนึ่งงานชิ้นที่เรียนวิชาภาษาไทยได้คะแนนดีที่สุดอยู่เสมอ เนื่องจากวิมลตั้งใจอ่านหนังสือ แต่วิมลนั้นชอบพูดชมผู้ และถูกเหยียดหยามว่าคนอื่นไม่เก่งสู้ตนไม่ได้

ครูวิภา : ให้นักเรียนทุกคนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน เพื่อครูจะให้ทำรายงานในคราวหน้า ครูจะให้จับสลาก เลือกหัวข้อในการทำรายงาน เพราะฉะนั้นให้นักเรียนแบ่งกลุ่มไว้ให้เรียบร้อย

วิมล : (หันไปคุยกับเพื่อน) ใครจะเลือกเราบ้าง ใครอยู่กลุ่มเดียวกับเราสบายอยู่แล้วว่าเงวิมาลา ถ้าเธอไปอยู่กลุ่มคนอื่น ไม่มีทางได้คะแนนดีเท่ากับอยู่กลุ่มเราหรอกนะ ฉันจะบอกให้ เพราะฉันเรียนวิชานี้เก่งกว่าพวกยายวิมลทา และคนอื่น ๆ

วิมาลา : ไม่ล่ะ เราอยู่กลุ่มวิมลทาดีกว่า

วิมล : แล้วเธอล่ะ วิวัฒน์จะอยู่กลุ่มเดียวกับเราหรือเปล่า เธอจะได้คะแนนดีกว่าอยู่กับคนอื่นนะ

วิวัฒน์ : เรามีกลุ่มอยู่แล้ว

สรุปได้ว่า ไม่มีใครยอมอยู่กลุ่มเดียวกับวิมล เพราะวิมลนั้น ชอบดูถูกว่าไม่มีใครเก่งสู้ตนได้ ท้าให้เพื่อน ๆ ไม่ชอบที่วิมลดูถูกคนอื่น เมื่อถึงชั่วโมงวิชาภาษาไทย วิมลก็หากกลุ่มเข้าไม่ได้ ที่สุดครูวิภา จึงต้องจัดทำให้เข้าไปรวมกลุ่มกับคนอื่น โดยที่ไม่มีใครยินดีต้อนรับวิมลนัก

การประเมินผล

สังเกตจากความร่วมมือของนักเรียน

ครั้งที่ 5-8

หัวข้อเรื่อง ความหมาย ลักษณะ และสาเหตุของพฤติกรรมก้าวร้าวด้านภาษาท่าทาง เตะ ตี ขว้างปาสิ่งของ พลัก ถีบ เขกศีรษะ ชกตอย

เวลา 50 นาที

วัตถุประสงค์

เพื่อให้นักเรียนทราบถึงความหมาย ลักษณะ และสาเหตุของพฤติกรรมก้าวร้าวด้านภาษาท่าทาง เตะ ตี ขว้างปาสิ่งของ พลัก ถีบ เขกศีรษะ ชกตอย

- อุปกรณ์
1. เอกสาร
 2. วิดีทัศน์

วิธีดำเนินการ

1. ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียน เพื่อนำเข้าสู่เรื่องการลดพฤติกรรมก้าวร้าวด้านภาษาท่าทาง เตะ ตี ขว้างปาสิ่งของ พลัก ถีบ เขกศีรษะ ชกตอย
2. ขั้นดำเนินการ ผู้วิจัยแจกเอกสารและฉายวิดีโอให้นักเรียน เรียนรู้แล้วซักถามเมื่อมีข้อสงสัย
3. ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปสิ่งที่ได้รับจากเอกสาร หรือชมวิดีโอและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

เนื้อหา

เตะ ตี

สมศักดิ์ คนชอบรังแกเพื่อนประจำห้อง มีนิสัยชอบแกล้งเพื่อน ด้วยการเตะกันและตีแรง ๆ แทนการเรียกชื่อเพื่อนซึ่งทำให้เพื่อน ๆ หลายคนไม่ค่อยพอใจการกระทำของสมศักดิ์นัก

- สมศักดิ์ : (เตะ) สมชาย
- สมชาย : สมศักดิ์ นายเตะเราทาไม
- สมศักดิ์ : ก็เราอยากเตะ เตะอีกทีก็ได้
- สมชาย : ไปเลยไป ใจคนอันธพาล
ในช่วงพักกลางวัน
- สมศักดิ์ : (ดีแรง ๆ พร้อมเรียกชื่อ) สมหมายไว้ย หิวข้าวหรือยัง
- สมหมาย : ยัง
- สมศักดิ์ : (เตะ) ทาไมไม่หิววะ
- สมหมาย : ถามตี ๆ ก็ถาม ทาไมต้องตีต้องเตะด้วยวะ
- สมศักดิ์ : ทาไม เตะอีกทีก็ได้ (เตะ) สองทีก็ได้ (เตะ)
ในที่ที่สุดความอดทนของสมหมายก็สิ้นสุดลง และลงเอยด้วยการชกต่อยกันจนเรื่องรู้
ถึงครูสมศรี
- ครูสมศรี : นายสมศักดิ์, นายสมหมาย เรื่องเป็นยังไง ทาไมต้องต่อยกันด้วย
- สมหมาย : ก็สมศักดิ์ชอบเตะผมนี่ครับเขาถามผม ผมก็ไม่ว่าอะไร แต่เขาถามด้วยเตะด้วย
พอผมว่า เขาก็เตะผมอีกตั้งหลายที ผมโมโหก็เลยต่อยเขา
- ครูสมศรี : ว่าไง นายสมศักดิ์
- สมศักดิ์ : (ก้มหน้า ไม่ตอบ)
- สมชาย : จริงครับครู สมศักดิ์ชอบเตะแรง ๆ ดีแรง ๆ ผมก็ถูกสมศักดิ์เตะ เป็นประจำ

เมื่อถามได้ความ ครูสมศรีจึงลงโทษตีสมศักดิ์ 3 ที และห้ามเตะหรือตีเพื่อนอีกต่อไป
จากนั้นก็หันมาอบรม สมหมายว่า อย่าชักจูง ทีหลังให้มาบอกครู แล้วก็ตีสมหมาย 1 ที เพื่อ
เป็นการตักเตือน

การประ เมาผล

สังเกตจากความร่วมมือของนักเรียน

เนื้อหา

ช่วงบาส์ของ

ในห้องเรียนวิชาภาษาไทย คุณครูต่อว่าโสภาก เรื่องไม่ทำการบ้านมาส่งถือว่าขาดความรับผิดชอบ หลังจากนั้นโสภากเกิดความไม่พอใจ เมื่อคุณครูออกจากห้องเรียนไปแล้ว โสภากก็บันดาลโทสะ หยิบดินสอ ยางลบ และสิ่งของใกล้มือ ขว้างทิ้งไปโดยไม่ได้ทิศทาง ทำให้ดินสอหาย และไม่มีจดงาน ต้องขอยืมเพื่อนจนวุ่นวาย

โสภาก มีนิสัยที่แสดงออกแบบตรงไปตรงมา โดยที่แรมโหะโรมาก ๆ หรือใครทำอะไรทำให้ไม่พอใจ

ในวันต่อมา โสภากทะเลาะกับโสภีเรื่องของหาย

โสภาก : โสภี เธอเห็นหนังสือสังคมของเราหรือเปล่า

โสภี : เราไม่เห็น

โสภาก : แต่เมื่อกี้ เราเห็นอยู่บนโต๊ะเธอนี่นา

โสภี : เราไม่รู้ เราไม่ได้เอาไป เขมองผิดแล้ว

โสภาก : ไม่มีทาง ฉันเห็นกับตาเมื่อกี้ เอามา นะ

โสภี : ฉันไปคิดว่าไม่ยากเถียงกับคนพูดไม่รู้เรื่องบอกไม่ได้เอาไป ๆ (แล้วก็ลุกหนีไป)

โสภาก : (ตะโกน) แล้วใครเอาหนังสือของฉันไป

ทุกคนนั่งเรียว ทำไม่สนใจ โสภากแรมโหะมาก จึงหยิบแก้วน้ำบนโต๊ะขว้างออกไปปรากฏว่า ถูกกระจกหน้าต่างแตก เป็นเหตุให้เกิดความเสียหาย ต้องชำระค่ากระจกของโรงเรียนและยิ่งกว่านั้น คือ เพื่อน ๆ ต่างเบื้อหน่าย ไม่อยากคบด้วย

การประเมินผล

สังเกตจากความร่วมมือของนักเรียน

เนื้อหา

พลัก, ถีบ

สมพงษ์เป็นนักเรียนชั้น ป.6 คนหนึ่ง เดินเข้ามาในห้องเรียน ระหว่างเวลาที่พักกลางวัน สมชายขวางทางอยู่ จึงผลักสมชายให้หลบไป สมชายขมำไปตามแรงเล็กน้อย

สมชาย : สมพงษ์ พลักเราทำไม

สมพงษ์ : ก็นายขวางทางเดินเรานี้หว่า

สมพงษ์ เดินต่อมา เห็นสมบองเพื่อนอีกคนหนึ่ง ยืนก้มหลังเท้าไว้ตะคุกกับเพื่อน จึงเข้าเท้าถีบก้นสมบอง เป็นเหตุให้สมบองล้ม

สมศรี : สมพงษ์ นายถีบเพื่อนแบบนี้ ถ้าเกิดหัวกระแทกโต๊ะจะทำยังไง

สมพงษ์ : เราล้อเล่น แค่นี้จะล้มไปได้อย่างไร

สมศรี : นั่นแหละ มันอาจพลาดได้

สมพงษ์ : เธออย่ามายุ่งกับเราเลย ยายสมศรี

เป็นวันนั้น หลังจากเลิกเรียน สมพงษ์กับเพื่อน ๆ ทำเวรกวาดพื้นห้องเรียน ขณะที่สมประสงค์ กำลังยกเก้าอี้ขึ้นไว้บนโต๊ะ สมพงษ์ก็ถีบก้นสมประสงค์อย่างแรง เป็นเหตุให้สมประสงค์ล้มลง ศีรษะฟาดกับขอบโต๊ะ ศีรษะแตกเป็นแผลใหญ่ สมพงษ์ตกใจอย่างมากที่เห็นดังนั้น เพื่อน ๆ ต้องรีบบอกครู เพื่อนำสมประสงค์ไปรักษาบาดแผล ส่วนสมพงษ์ผู้ประมาทยังตกใจในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และถูกครูลงโทษ เพราะแกล้งเพื่อนรุนแรงเกินไป อันเป็นเหตุให้เพื่อนได้รับบาดเจ็บ จากนั้น สมพงษ์ก็สัญญากับตัวเองว่า จะเลิกผลักหรือถีบเพื่อนอีกต่อไป

การประเมินผล

สังเกตจากความร่วมมือของนักเรียน

เนื้อหา

เชกคิระะ, ชกต๋อย

ในช่วงพักเที่ยง หลังจากที่สายัณฑ์รับประทานอาหารกลางวันเสร็จแล้ว รู้สึกเวียนศีรษะ จึงกลับขึ้นห้องไปเล่นกับเพื่อนและพุดหน้าลงกับโต๊ะเพื่อพักพ่อน ในขณะที่ตัวเอง สาธิตก็เดินเข้าห้องมาเช่นกันแล้วเดินตรงไปที่สาคร ซึ่งทำงานอยู่ที่โต๊ะ

สาธิต : สาคร ไร้อายัณฑ์เป็นอะไร

สาคร : สงสัยปวดหัว

สาธิต : มันแก้งนะซี

หลังจากนั้น สาธิตก็เดินไปที่สายัณฑ์กลับอยู่และเอามือเชกคิระะสายัณฑ์ 1 ครั้ง สายัณฑ์เงยหน้าขึ้น พร้อมกับบอกว่า "เราปวดหัว" แต่สาธิตเข้าใจว่าสายัณฑ์แก้ง เพราะกลัวว่าตนจะเชกคิระะ เนื่องจากเคยทำอยู่เป็นประจำ จึงเชกคิระะซ้ำอีก

สายัณฑ์ : เฮ้ย เราบอกว่าปวดหัว ๆ

สาธิต : ภูล่อเล่น แค่นี้ไม่ได้หรือไง

สายัณฑ์ ซึ่งรู้สึกปวดหัวจึงหงุดหงิด และตอบกลับไ้ว่า "ไม่ได้ร้าย" สาธิตแหมะ จึงเชกคิระะซ้ำอีก จึงเกิดเรื่องชกต๋อยกันขึ้น และเมื่อครูทราบเรื่อง จึงเชิญผู้ปกครองของทั้งสองมาโรงเรียน เพื่อรับทราบเรื่องอันเป็นเหตุให้ พ่อแม่ ผู้ปกครองได้รับความเดือดร้อน

การประเมินผล

สังเกตจากความร่วมมือของนักเรียน

ครั้งที่ 9**หัวข้อเรื่อง** บัณฑิตนิเทศ**เวลา** 50 นาที**วัตถุประสงค์**

เพื่อให้ให้นักเรียนเข้าใจถึงลักษณะ และ เล็งเห็นโทษของพฤติกรรมก้าวร้าว อีกทั้งเข้าใจถึงสาเหตุ และวิธีการแก้ไขที่ได้จากข้อสนเทศ ตลอดจนแนวทางการป้องกัน มิให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าว และประโยชน์จากข้อสนเทศ

อุปกรณ์ เอกสาร**วิธีดำเนินการ**

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์ที่ได้รับจากข้อสนเทศ และให้นักเรียนแสดงความรู้สึกรั้งแต่เริ่มเข้ากลุ่ม จนถึงการเสร็จสิ้นการเข้ากลุ่ม
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลที่ได้รับจากการเข้ากลุ่ม รวมทั้งข้อเสนอแนะในการนำไปใช้ในชีวิตรประจำวัน
3. ผู้วิจัยกล่าวขอให้นักเรียนที่ได้เข้าร่วมกลุ่มการให้ข้อสนเทศเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าว และกล่าวปิดโปรแกรมข้อสนเทศ

การประเมินผล

สังเกตจากความร่วมมือของนักเรียน

แบบประเมินพฤติกรรมก้าวร้าว

ผู้ประเมิน [] ครูประจำชั้น ซึ่งสอนวิชาภาษาอังกฤษ

ผู้ถูกประเมิน _____ ชั้น _____

คำชี้แจง

พฤติกรรมก้าวร้าว หมายถึง การที่นักเรียนแสดงออกทางด้านภาษาถ้อยคำ (Verbal Language) และภาษาท่าทาง (Body Language) ที่สามารถสังเกตได้ ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวทำให้เพื่อนอับอาย เสียหาย ไม่พอใจหรือไม่สบายใจ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. พฤติกรรมก้าวร้าว ด้านภาษาถ้อยคำ ได้แก่ ตวาด ตะโกน พุดหยาบคาย พุดด้วยน้ำเสียงแข็งกระด้าง พุดข่มขู่ผู้อื่น พุดถูกเหยียดหยาม

2. พฤติกรรมก้าวร้าว ด้านภาษาท่าทาง ได้แก่ ตะ ตี ขว้างปาสิ่งของ ผลัก ดึง เขก สีสระ ชกต่อย

แบบประเมินฉบับนี้เป็นแบบประเมินพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน โดยให้ผู้ประเมินนึกถึงพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนที่เกิดขึ้นจริงตามเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

การให้คะแนน

ให้เขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องตรงกับพฤติกรรมที่นักเรียนแสดง

3	หมายถึง	นักเรียนแสดงพฤติกรรมเป็นประจำ
2	หมายถึง	นักเรียนแสดงพฤติกรรมบางครั้ง
1	หมายถึง	นักเรียนแสดงพฤติกรรมน้อยครั้ง
0	หมายถึง	นักเรียนไม่แสดงพฤติกรรมเลย

พฤติกรรมก้าวร้าว	พฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออก	ความถี่ของพฤติกรรม			
		3	2	1	0
1. ด้านถ้อยคำ (Verbal Language)	<ul style="list-style-type: none"> - ทวาด - ตะโกน - พูดหยาบคาย - พูดด้วยน้ำเสียงแข็งกระด้าง - พูดข่มขู่ผู้อื่น - พูดดูถูกเหยียดหยาม 				
2. ด้านท่าทาง (Body Language)	<ul style="list-style-type: none"> - ตะ - ตี - ขว้างปาสิ่งของ - ผลัก - ถีบ - เขกศีรษะ - ชกต่อย 				
	รวม				

แบบบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน สำหรับนักเรียน

ครั้งที่..... วันที่..... เดือน..... พ.ศ.....

ชื่อ..... ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องพฤติกรรมที่นักเรียนแสดงตรงกับช่วงของเวลาที่เกิดพฤติกรรมตามความเป็นจริง โดยขีดทุกครั้งที่เกิดพฤติกรรม

พฤติกรรมก้าวร้าว ด้านภาษาด้อยค่าและภาษาท่าทาง	จำนวนครั้งของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น					รวม
	11.00 -	11.10 -	11.20 -	11.30 -	11.40 -	
	11.10	11.20	11.30	11.40	11.50	
1. ตวาด						
2. ตะโกน						
3. พุดหยาบคาย						
4. พุดคิ้วน้ำเสียงแข็งกระด้าง						
5. พุดข่มขู่ผู้อื่น						
6. พุดดูถูกเหยียดหยาม						
7. ขว้างปาสิ่งของ						
8. ถีบ						
9. ตี						
10. เตะ						
11. ผลัก						
12. เขกศีรษะ						
13. ชกต่อย						

แบบบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน (สำหรับผู้วิจัย)

ครั้งที่..... ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
 วิชา..... สถานที่สังเกต.....
 ผู้สังเกต..... วัน เวลา ที่สังเกต.....

พฤติกรรมก้าวร้าว หมายถึง การที่นักเรียนแสดงออกทางด้านภาษาถ้อยคำ (Verbal Language) และภาษาท่าทาง (Body Language) ที่สามารถสังเกตได้ ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวทำให้เพื่อนอับอาย เสียหาย ไม่พอใจ หรือไม่สบายใจ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. พฤติกรรมก้าวร้าวด้านภาษาถ้อยคำ ได้แก่ ตวาด ตะโกน พูดหยาบคาย พูดด้วยน้ำเสียงแข็งกระด้าง พูดข่มขู่ผู้อื่น พูดดูถูกเหยียดหยาม
2. พฤติกรรมก้าวร้าวด้านภาษาท่าทาง ได้แก่ ตะเตะ ตี ขว้างปาสิ่งของ ผลัก ถีบ เขก คีรณะ ชกต่อย

การให้คะแนน

1. ในช่วงเวลาที่สังเกตนักเรียน ถ้านักเรียนแสดงพฤติกรรมใด ไม่ว่าจะแสดงพฤติกรรมกี่ครั้งก็ตาม ให้ใส่เลข 1 ลงในช่องตรงกับพฤติกรรมที่นักเรียนแสดง
2. ถ้านักเรียนไม่แสดงพฤติกรรมในช่วงเวลาที่สังเกตนักเรียน ให้ใส่เลข 0 ลงในช่องตรงกับพฤติกรรมที่นักเรียนไม่แสดง

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

1. อาจารย์ไพศาล อ้นประเสริฐ รองคณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ฝ่ายบริหาร
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์พงษ์พันธ์ พงษ์วิสภา
3. อาจารย์สถาพร สาธุการ หัวหน้าฝ่ายเทคนิคฯ มหาวิทยาลัยมหิดล
4. อาจารย์วิรัตน์ ศาสตร์จันทร์ หัวหน้าฝ่ายเผยแพร่ฯ สถาบันพัฒนาการ
สาธารณสุขอาเซียน
5. อาจารย์บรรพต สร้อยศรี หัวหน้าฝ่ายผลิตรายการ ศูนย์วิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	นางสาวนุชนาฏ หงษ์ไกรเลิศ
เกิดวันที่	27 ตุลาคม 2513
สถานที่เกิด	325/2 หมู่ 5 ตำบลบ้านสวน อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	91/3 หมู่ 2 ตำบลหนองซ้าซาก อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี
ประวัติการศึกษา	
2531	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชลราษฎรอำรุง อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี
2535	การศึกษาระดับบัณฑิต (ประถม-แนะแนว) มหาวิทยาลัยบูรพา อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี
2539	การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการแนะแนว) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กรุงเทพมหานคร

13

ผลของการทำให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง เพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าว
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองจันทาก
อำเภอบ้านเป็ง จังหวัดชลบุรี

บทคัดย่อ

ของ

บุษนาถ หงษ์ไกรเลิศ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว

กันยายน 2539

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบยืดบุคคลเป็นศูนย์กลาง เพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าว ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองซ้าซาก อาเภอบ้านเม็ง จังหวัดชลบุรี ปีการศึกษา 2538 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว สูงกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 50 ขึ้นไป จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน กลุ่มทดลองได้รับการให้คำปรึกษาแบบยืดบุคคลเป็นศูนย์กลาง และกลุ่มควบคุมได้รับข้อเสนอแนะแบบแผนการทดลอง ของการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสลับกลับ (ABA Reversal Design) เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวม ข้อมูล คือ แบบบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks test) และการ ทดสอบของ แมน-วิทนี (The Mann-Whitney U Test)

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบยืดบุคคล เป็นศูนย์กลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงหลังจากได้รับข้อเสนอแนะ อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบยืดบุคคลเป็นศูนย์กลาง และนักเรียนที่ ได้รับข้อเสนอแนะ มีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงไม่แตกต่างกัน

THE EFFECT OF PERSON-CENTERED COUNSELING FOR REDUCING
AGGRESSIVE BEHAVIOR OF PRATHOM SUKSA VI DTUDENTS
OF BANGNONGSUMSAK SCHOOL, IN AMPHOE
BANBUNG, CHANGWAT CHONBURI

AN ABSTRACT

BY

NUCHANAD HONGKRILERT

Presented in partial fulfillment of the requirements for the master
of Education degree in Guidance and Counseling Psychology
at Srinakharinwirot University

September 1996

The purpose of this experimental research was to study the effect of person-centred counseling for reducing aggressive behavior of prathom sukka VI students of Ban Nong Sumsaak School in Amphoe BanBung, Changwat Chonburi in the academic year 1995. The subject of 16 students were randomly selected from the students whose classroom aggressive behaviors were higher than the percentile rank of 50. Then the subjects were randomly divided into an experimental group and control group, each group was consisted of 8 students. The experimental group was exposed to person-centered counseling, while the control group was given the information programme. The ABA reversal design was a research design where the observational record was used for data recording. The data was analyzed by the Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test and the Mann-Whitney U Test .

The results were as follows :

1. The aggressive behavior of the students who were exposed to person-centered counselling was significantly more reduce than before the experiment at 0.01 level .

2. The aggressive behavior of the students who were given the information program was more reduce than before the experiment at 0.01 level .

3. There was no significantly difference of aggressive behavior between the students who were exposed to person-centred counseling and the others who were given the information program .